

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TRIPLE + Power PLAY 3

JESSICA LYN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÜÇLÜ GÜÇ OYUNU 3

JESSICA LYN

Author
JESSICA LYN
DARK & DIRTY. SWEET & QUIRKY.

İÇİNDEKİLER

[Uyarı: Lütfen okuyun!](#)

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[51](#)

[52](#)

[53](#)

[54](#)

[55](#)

[56](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 Jessica Lyn

authorjessicalyn.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap yapay zeka ile oluşturulmamıştır. Bu kitap kurgusal bir eserdir. Kitapta geçen isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar kurgusal olup yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap serisi ilk olarak Eylül 2023'te Kindle Vella'da yayınlanmıştır. Studio ENP

tarafından düzenlenmiştir.

Kopyalama ve Düzeltme: The Fiction Fix

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak tasarımı: Lori Jackson @lorilovesbookjackson

Biçimlendirme: Prince Finnick @princefinnickreads

UYARI: LÜTFEN OKUYUN!

Her şeyden önce, ruh sağlığınız önemlidir.

Bu kitap serisi karanlık bir romantizmdir.
Zihinsel hastalık ve bağımlılıkla ilgili temalar içermektedir, bunlara
müdahaleci düşünceler ve fikirler,
flashbackler ve halüsinasyonlar,
geçmiş travma/istismar, TSSB,
takıntı, manipölasyon
ve madde kullanımı gibi konuları içermektedir.

Herkesin ruhsal hastalık, travma, bağımlılık ve hamilelikle ilgili yolculuğu ve deneyiminin farklı olduğunu lütfen unutmayın.

İçeriğin tam listesi ve tetikleyici uyarılar için [authorjessicalyn.com adresini](https://authorjessicalyn.com) ziyaret edin.

Bu bir kurgu eseridir.
Bu dizideki karakterler kusurlu olabilir, ancak
sevgiyi hak etmedikleri anlamına gelmez.
Onları "düzeltmek" hikayenin konusu değildir.

Bu kitap serisi ilk olarak Eylül 2023'te Kindle Vella'da yayınlanmıştır. Güncel olaylar ve diğer benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kabuslarını kovacak bir kötü adam hayal edenler için, size Ethan Blackwood'u sunuyorum... ve dövme, piercingli bir Viking'i... ve bir beyzbol sopasını.

1

REECE

Fentanil. Kyle'ın ölümünün belirleyici faktörü. *Fentanil*.

Charlie, şişmiş ve ölmüş Kyle'ın fotoğrafını parlak yemek masasının üzerine atar. "O böyle ölmezdi."

"Rapora göre eve başka kimse girmedir." Sesim monoton, cansız, kalbim artık bu işte değil. *Lanet olasıyı gömün de ben New York'a döneyim*.

"Sen, ben ve gözetimi atlatmayı bilen Jackson hariç."

Kyle'ın Bel Air'deki evi تنها, izlenmesi imkansız. Santa Monica Dağları'nın eteklerinde yer alan ev, yoğun ağaçlar ve kalın bitki örtüsüyle çevrili. Orman ve çalılar, garaja, havuz evine ve mülkün dışına giden yolları gizliyor.

Herhangi bir ziyaretçi kolayca fark edilmeden geçebilirdi. Kyle'ın kapılı malikanesinin önüne bir gözetleme aracı park edemezdik, bizi anında fark ederdi.

"Jax New York'taydı ve uyuşturucu taşımıyordu. Aurora varken ve fentanil varken o kadar aptal olamazdı."

Herkes parmağını Jackson'a doğrultuyor. Babasının malını karıştırmış olabilir mi? Elbette, ama Ethan'ın Kyle'ın ölümünden bir gün önce Rossi ailesinin reisiyle görüşmesi daha şüpheli.

Ama dürüst olmak gerekirse, kimin umurunda? Kimse, ama *kimse*, Kyle'ın ölümüne ağlamıyor, onu bulan "hizmetçi" bile.

Dikkatsizce olay yeri fotoğraflarını karıştırıyorum, hiçbir şeyi sindiremiyorum. Şok ve inkârın sisindeyim. Aurora ile geçirdiğim zamanın sona erdiğini kabul edemiyorum. Bir an, Bryant Park'ta onunla bir bankta oturmuş, hamilelik fetişim olup olmadığını merak ediyorum. Bir sonraki an, Jackson'ın çocukluk evindeyim, öfkemi bir cesede yöneltmeyi hayal ediyorum.

Bu arada, hamilelik fetişi yok, sadece Aurora fetişi var.

Partnerim alnıma bir kalemle vuruyor. "Lütfen, Yoda aşkına, somurtmayı bırak. Seviş. Tinder'da biriyle tanış. Bir bara git."

Başka birine dokunma düşüncesi beni ürpertir, midem kıvrılır. "Olmaz."

"Ben senin en yakın arkadaşınım, *tek* arkadaşınım ve sana söylüyorum, o seni erkek arkadaşının kığını kurtarmak için kullanıyordu."

Aurora'nın Jax'e olan sadakati sarsılmazdır, ancak o benim ajan olduğumu öğrenmeden önce onunla yakın bir ilişkim vardı. Aramızda dostluğa dayanan bir bağ var, ancak bu kesinlikle platonik bir ilişki değil.

Bana New York'ta kalmamı istemedi, istemezdi de. Dikkatini Jackson'a vermişti, bana baktığında gözlerinde korku vardı, onu ondan almamam için sessizce yalvarıyordu.

Ethan bana tamamen farklı bir bakış attı, en yakın arkadaşını tutuklamaya cesaret edersem cesedimi Hudson Nehri'ne atmakla tehdit eden bir bakış.

"O öyle biri değil." Beni aldatıyor olsa bile, nişanlısının özgürlüğünü onun ayaklarına sererdim. Benim özümde, ben onun korumasıyım, *onun* askeriyim. "Aramaya devam edelim."

Kyle yatakta bulundu, komodinin üzerinde açık bir Percocet şişesi vardı - kolay bir cinayet ya da aşırı doz. Muhtemelen kendi kendine yaptı, ama bundan çok şüpheliyim.

Charlie güvenlik kamerası görüntülerini incelerken, ben malikaneyi araştırıyorum. Jackson'ın arenadan kaybolmasının ardından, Aurora Ethan'la birlikteyken, Kyle sessizliğe büründü. Nadiren evden çıkardı, ama çöp ya da dağınıklık yok.

Her odayı dolaşarak, evi didik didik aramadan önce dikkat çekici bir şey var mı diye bakıyorum. Sonrasında her şey dağınık hale gelir ve önemli detaylar kaosun içinde kaybolabilir.

İç mekan titizlikle düzenlenmiş, hatta fazla titizlikle. Aile fotoğrafı yok. Genç Jackson'ın fotoğrafı yok. Hokey hatıraları yok...

Kyle, herkesin inandırmak istediği gibi gururlu bir baba değildi.

Tüm yatak odaları sıradan misafir odalarına benziyor. Hangisi Jackson'ın odasıysa, bunu asla anlayamazsınız. Onun eşyaları, annesinin eşyalarıyla birlikte yok olmuş.

Mutfak hariç. Ocağın üzerinde, tüm evde tek kişisel eşya olan bir raf dolusu yemek kitabı buluyorum. Çok sevilmiş, sırtı yıpranmış ve çatlamış bir tanesini çıkarıp mermer tezgahın üzerine koyuyorum. Sayfalarını çevirirken, kenarlarında narin, kadınsı bir el yazısıyla yazılmış notlar görüyorum.

Annesinin yemek kitapları. Bu, mideme bir yumruk gibi geldi ve Jax için beklediğimden daha fazla üzüldüm.

Çikolatalı kurabiye tarifinin köşesi kıvrılmış sayfalarının arasına katlanmış bir kağıt var: Thad Jackson Vaughn adında bir doğum belgesi. Anne Jacqueline Monroe Vaughn olarak yazılmış, baba yok. Belge

Jackson'ın doğum tarihi olan 12 ^{Mayıs} ile uyuyor ve avuçlarım terliyor.

Ellerimi pantolonuma siliyorum ve başka bir yemek kitabını çıkarıyorum, içinde eşleşen bir sosyal güvenlik kartı buluyorum. Kahretsin. Bu bir kaza değil.

Annesi bunların bulunmasını mı istedi? Öyle olmalı. Neden? Kaçak yaşamak için sahte belgeler mi? Hayatlarının tehlikede olduğunu mu düşünüyordu? Korku evinden kaçmaya mı hazırlanıyordu? Jax'i Kyle'ın tuzağından kurtarmak için mi?

Annesinin haberi olmadan, oğlu geri dönmedi. Kanada'da bir yatılı okulda terk edildi ve on sekiz yaşında profesyonel hokey oyuncusu oldu.

Son kitaptan, güzel bir sarışın ve yeşil gözlü bir çocuğun yakın çekim fotoğrafı düşüyor. Çocuk yaklaşık dört yaşında görünüyor, alnında yara izi yok. Plajda, aynı gülümsemeyle, kollarını kızın boynuna dolamışlar.

İçimden bir ürperti geçer. Sanki tamamen farklı bir insan görmüşüm gibi, gözleri parlak ve hayat dolu.

Her şeyi geri koydum, içgüdülerim Jax için kitapları ve belgeleri saklamamı söylüyordu. Onlar ona ait, eğer isterse hikayesini ortaya çıkarabilir.

Her gün, *doğru* olandan daha da uzaklaşıyorum, artık akılsız bir robot değilim. Emirleri yerine getirmemek beni eskiden çok rahatsız ederdi. Şimdi ise sadece kalbimin tekrar atmasını, gözlerime ışığın geri dönmesini istiyorum.

Ekip üyelerimden biri mutfaka giriyor. "Hey, havuz evine bir bakmalısın."

Aşçılık kitaplarını bulduğum gibi rafa geri koyuyorum. Onları daha sonra almaya geleceğim.

* * *

Neden biri evinden bu kadar uzakta bir havuz inşa etsin ki? Mülkünüzün uzak ucunda vakit geçirmek ne kadar eğlenceli olabilir ki? Barbekü ya da ızgara yok, ne anlamı var?

Havuz evi mütevazı bir tek yatak odalı kulübeye benziyor. Jackson yaklaşık altı ay önce burada intihar girişiminde bulunmuş ve toz ve enkazdan anlaşıldığı kadarıyla o zamandan beri kimse buraya gelmemiş.

Etrafa dağılmış içki şişeleri, pizza kutuları ve uyuşturucu aletleri var. Yatak parçalanmış, giysiler yere saçılmış, banyo aynası kırılmış.

Görünüşe göre, zamanını uyuşturucu kullanarak ve video oyunları oynayarak geçirmiş.

Olay yeri inceleme ekibinden Shandra eldivenlerini giyiyor. "Bu hapları poşetleyip etiketlemeli miyim?"

"Evet, tabii." Jackson'ı Kyle'ın ölümüyle ilişkilendirecek hiçbir şey bulamayacaklar. Jax fentanil kullanıyor olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdu. "Bana bir çift eldiven verir misin?"

Bana bir çift eldiven atıyor ve ben zar zor eldivenleri giyiyorum. Yatağın yanında duran kot pantolonun ceplerini kontrol ediyorum ve boş poşetler ile bir tomar para buluyorum. Komodinin üzerinde: esrar, kokain, haplar, yarısı dolu bir votka şişesi ve bir Ducati anahtarlığı.

Sadece Jackson lanet bir Ducati bırakırdı.

Shandra sarı bir kanıt işaretçisi bırakıp fotoğraf çeker. "Burası neden temizlenmemiş? Ana eve kıyasla pek mantıklı gelmiyor."

"Benim tahminim, Kyle'ı öldüren kişinin Jackson'ın saklandığı yeri bilmediği yönünde." Kaşlarını kaldırıyor. "Onun yaptığını düşünmüyor musun?"

"Hayır. Öyle olsaydı çoktan yapardı." Bu sözlere inanıyorum, ama aynı zamanda inanmıyorum da. Aurora'yı yem olarak kullanma önerimle onu çok zorladım. O bunu yapmaya hazırды ve bu, Ethan ile arasına bir uçurum açtı. Jax, Aurora'ya yönelik tehlikeyle değil, en iyi arkadaşını kaybetme tehlikesiyle de karşı karşıyaydı.

O zamanlar onların ilişkilerini tam olarak anlamamıştım, ama New York'ta geçirdiğim zamanın ardından, Ethan'ın Jax için önemli ve üçünün bir arada kalması için vazgeçilmez olduğu açıkça ortaya çıktı.

Jackson babasını öldürdüyse, bunun tek nedeni Aurora değildi.

Aramamın geri kalanı sıkıcıydı: dolapta bir beyzbol sopası, sörf tahtası ve dalış elbisesi, sandalyeye atılmış bir kapüşonlu sweatshirt. Yatağın altında yarısı görünür durumda bir çift

spor ayakkabı var; çömelip bedenini not ediyorum: on dört.

Başlık ve komodin arasında bir ışık parlaması görene kadar dikkat çekici bir şey yok. Omzumun üzerinden bakıyorum. Shandra, elinde cımbızla banyo dolabının önünde, olası kanıtları inceliyor.

İki mobilya parçası arasına uzanıyorum, parmaklarım bir cep telefonuna dokunuyor. Bu Jackson'ın olmalı; muhtemelen EMS ile kavga ederken düşmüştür.

Ön cebime koyup ovuşturduktan sonra ters çevirip ayağa kalktım. "Minibüse gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ihtiyacım yok. İşimi bitiriyorum. Akşam yemeğinde ne var?" "Charlie'nin seçimi, yani Çin yemeği."

"Yine mi?" diye sızlanıyor.

Zorla gülümserim ve soğuk gece havasına çıkarım. Fenerler, ağaçlıklı patikalar ve taş yürüyüş yolları boyunca derin gölgeler oluşturur. Bu bana, Batı Los Angeles'taki bir mahalle değil, Carolinas'ta büyüdüğüm parkları ve bahçeleri hatırlatır.

Minibüste iPhone'u bağladım ve Apple simgesinin ekranda yanmasını sabırsızlıkla bekledim. Şifresini kırmak için tek bir tahmin yeterliydi: Aurora'nın doğum günü. Kafamı salladım. Ve o benim aptal olduğumu mu düşünüyor?

Aurora'nın öpücük gönderdiği fotoğraf onun arka plan resmi. Güneş ışığı gözlerine vurarak altın rengi parıltılar yaratıyor ve ona ruhani bir ışıltı veriyor. Bir an durup ona bakıyorum, keşke o öpücüğü alan ben olsaydım diye düşünüyorum, sonra kendimi zorlayarak devam ediyorum.

Gizli uygulama veya dosya yok. E-posta yok. Aurora'nın fotoğraflarına daha fazla bakmaktan kaçınıyorum, ne kadar çok istesem de. Bana ait olmayan fotoğraflara bakmanın yanlış olduğunu söylüyorum kendime — lanet olası ahlak.

Tarayıcıda bir ev güvenlik sitesi açıyorum. Tabii ki şifre onun telefonunda kayıtlı ve birkaç saniye içinde şehir merkezindeki penthouse'undaki kameralara bağlanıyorum. Giriş holü, mutfak, balkon, oturma odası ve ana yatak odası... Hepsi izleniyor.

Orada Aurora ile birlikte yaşıyordu. Burada oturup onu izliyor muydu?

Daha da kötüsü, ikisinin birlikte olduğu videoları - samimi videoları - ve Aurora'nın tek başına olduğu birkaç videoyu kaydetmiş. Midem bulanıyor. Onu kaydedip izlemiş ve Aurora'nın bundan haberi olduğunu sanmıyorum.

Bu web sitesine, biraz akıllı olan herhangi bir hacker gibi, her zaman, her yerden erişebiliyor. Ne aptal adam.

Kyle ve diğerk iki adamın kaydını bulduğumda duygularım tamamen tersine döndü. İnanamadan gözlerimi kırptııırdım. Küçük ekran görüşümü sınırlıyordu, ama videoyu hızlıca taradığımda kızların dans ettiğini ve çiftlerin oturma odasına girip çıktığını gördüm.

Bu tek video değil. Kyle sık sık Jax'in çatı katını kullanıyordu. Kimleri tespit edebileceğimizi düşünürken zihnim hızla çalışıyor, ama bunu teslim edersem ekibimin Aurora'nın mahrem videolarına sahip olacağını fark ediyorum. Jax'in de aynı sonuca vardığından eminim.

Kyle'in videolarını silip diğerlerini de silsen bile, kaynağını açıklamak zorunda kalırdı. Web sitesini mahkemeye çağırıp arşivlenmiş görüntüleri geri alabiliriz ve Aurora, orada yaşadığı süre boyunca şehir merkezindeki çatı katında kameralar olduğunu öğrenebilir.

Nişanlısının onun tam bir sapık olduğunu keşfetmemesi için kanıtları sakladı.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, Charlie kapıyı açtığında irkiliyorum.

Kafasını içeri sokuyor. "Hey, dostum. Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?" diye soruyorum, gayet doğal davranmaya çalışarak.

Şüpheyile gözlerini kısıyor ama beni sorgulamıyor. "Kyle'in telefonunda bir şey buldum." Telefonu bana uzatıyor. "Bu adresi tanıyor musun?"

"Siktir!" Mesajda Aurora'nın yeni adresi, bilinmeyen bir kişiye gönderilmiş, benim de dahil olduğum hepimizin fotoğrafları var. "Bunları o mu gönderdi, yoksa ölümünden sonra başka biri mi gönderdi?"

"İyi soru."

2

REECE

"Demek Kyle hala oğlunu takip ediyordu," diyor Charlie, ağzında karidesli kızarmış pilavla. O, en dağınık yiyen kişidir, en azından yüzünü doldururken kibar olmaya çalışan Jax'tan bile daha kötüdür.

Bu ürkütücü evde sadece ikimiz varız ve Kyle'ın yemek masasını muhtemelen onun kullandığından daha fazla kullanıyoruz. Ekibin geri kalanı yine dışarıdan yemek sipariş etmekten vazgeçti.

"Adresi nasıl buldu ki?" General Tso'nun tavuklu polistiren kabını kenara itiyorum. Bu konuşma ve midemde dolanan korku yüzünden midem kaldırmıyor. "Ve başka kim buna ihtiyaç duyar ki? Kim?"

Elinin tersiyle dağınık saçlarını gözlerinden çekiyor. "Bu Aurora'nın tehlikede olduğu anlamına gelmez. Ne düşündüğünü biliyorum."

Çenemi sıkıyorum, baş ağrım daha da şiddetleniyor. Kyle öldüğüne göre Aurora güvende olmalı. *Öyle olmalı*. Ama güvende olduğunu garanti etmez. "Ya soruşturmadan haberdarlarsa ve Jackson'ın kanıtı olduğuna inanıyorlarsa? Onun peşine düşecekler."

Charlie kaşlarını kaldırır ve gözlerime bakar. "Var mı?"

Partnerime tamamen güveniyorum. İç Güvenlik Bakanlığı'na katılmadan önce birlikte görev yapmıştık. Hayatta ne olursa olsun, o beni takip eder. "Eğer sorduğun buysa, onu korumuyorum."

Başını eğip dudaklarını büzdü.

"Değilim," diye ısrar ettim. "Aurora'yı koruyorum. Bir şey buldum, ama yardımına ihtiyacım var."

Saatler sonra, kanıtları titizlikle inceledikten sonra, otel odamın tavanına bakıyorum. Uyuyamıyorum, Aurora'nın yerini kontrol ediyorum — New York'ta. İkizler de dahil olmak üzere adamlar onunla birlikte, ama yine de içim rahat değil. Onu korumak için orada olmam gerekirdi.

Telefonu elimde çevirip onu aramak istiyorum, ama Doğu Kıyısı'nda gece yarısı geçiyor. Ona mesaj atacağım. Eğer uyanıksa ve cevap verirse, belki rahatlayıp birkaç saat uyuyabilirim.

Benim için güvende olmalısın prenses.

Üç nokta belirir ve endişemin yerini bir gülümseme alır. Basit bir mesaj için bu kadar heyecanlanmak normal değil, ya da yararlı.

ANGEL

Her şey yolunda mı?

Olacak. Uslu dur ve arkadaşlarınla kal.

ANGEL

Ben her zaman iyiyim.

Hayal görüyor olabilirim, ama bu cevap biraz flörtöz geldi bana.

Yalancı. Neden uyanıksın?

ANGEL

Kendimi iyi hissetmiyorum. Günün çoğunu yatakta geçirdim.

Muhtemelen Jax için endişelenmesinden kaynaklanan bir kaygıdır, ama onun hasta olması benim mutsuzluğumu daha da artırıyor. Onlar çok meşguller, ona gerektiği gibi bakamıyorlar. Eminim tansiyonunu bile ölçmemişlerdir.

Haremin nerede?

ANGEL

🙄 Uyuyorlar. Yarın erken saatte uçağımız var.

Sana bakmamı ister misin? Söyle, hemen gelirim.

ANGEL

Uyu, Viking.

Hayır. Flört etmiyorum. Kahretsin.

Evet, prenses.

Aptalca bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Onun çığlığı kafamda yankılanıyor. Birden doğrulup komodinden tabancamı alıyorum. Üstüm çıplak, sadece siyah bir boxer giyiyorum. Silahımı önüme tutmuş, kalbim çarparken süiti dolaşıyorum ve boş olduğunu görüyorum.

Şimşekler karanlığı yırtarken, daireler çizerek dönüyordum. Burada sadece Aurora vardı, titriyor ve korkmuştu. Silahımı yere bıraktım ve onu kollarıma aldım. "Sadece bir fırtına, meleşim. Güvendesin."

Bana bakar, yüzünde korku dolu bir ifade vardır. "Seninle kalabilir miyim?" Tereddüt ediyorum, onun yatağında olması benim için çok büyük bir cazibe olduğunu biliyorum.

Gözleri yalvarırcasına bana bakar. "Lütfen, Reece."

Adım dudaklarından dökülür ve kendimi tutma gücümü kaybederim. Onu kaldırıp kanepeye taşıyım, yumuşak, ipeksi bacakları belimi sarar. Üzerime oturur ve başını omzuma yaslar. Gök gürültüsü çakar ve kollarımda titrer.

"Şşş. Ben buradayım. Ben yanıdayım." Kanepenin arkasından bir battaniye alıp onu sararım.

"Bunu isteyemezsin."

Bu neden tanıdık geliyor? Ve neden bunu isteyemem? İstiyorum. Onu çok istiyorum. Ereksiyonum hiç olmadığı kadar sert, mükemmel kalçalarının ağırlığı altında zonklıyor. "Bunu istiyorum. Biliyorsun ki istiyorum."

O oturur ve battaniye düşer. Mutfaktaki gün gibi, sadece bir tişört giyiyor, ama bu gece meme uçları sertleşmiş, çıplak uylukları belime bastırıyor. Ona dokunmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Söyle bana."

Sana aşığım. Uzak durmak bana fiziksel olarak acı veriyor. Yine de, kelimeler boğazımda takılı kalıyor. "Sadece uyu. Tamam mı?"

Hayal kırıklığıyla iç çekip tekrar uzanır. Hayal kırıklığı göğsümde derin bir acı yaratır. Her seferinde her şeyi mahvediyorum.

"Aurora..."

Başımı eğiyorum ve o tam orada. Dudaklarımız birbirine değiyor ve bunu tüm vücudumda hissediyorum, her hücrem uyanıyor.

Parmakları saçlarımı okşuyor ve ereksiyonuma sürtünüyor. "Lütfen."

Ellerim beline geliyor. "Melek..." Sesim kaba, kararlılığım ipin ucunda.

Çenemin kenarını öpüyor ve kalçalarını sallıyor.

Boğazımdan bir inilti çıkar ve kalçalarını kavrayarak onu benim uzunluğumun üzerine yönlendiririm. "Neye ihtiyacın var? Söyle Aurora, her şey değişecek. Ama içten söylemelisin."

"Beni senin yap," diye fısıldadı.

Hiç duymayacağımı sandığım üç kelime. İhtiyacım olduğunu bilmediğim üç kelime. Tüm dünyamı alt üst eden üç kelime.

O benim olurken, şiddetli fırtınanın sesleri arasında bir inilti duyulur, her seferinde bir santim.

Keskin bir nefes, piercinglerim doğru noktaya vuruyor.

Kıçını uyluklarımla buluşturuyorum, sikim derine gömülüyor, sıkı duvarları beni en tatlı unutkanlık gibi sarıyor.

Onu kendime sıkıca sarıyorum, bırakmaktan korkuyorum, parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkuyorum.

Dudakları benimkini bulur, dillerimiz birbirine dolanır. Kalçalarını kaldırır, zevkini ve kalbimi alır.

O açgözlü. Bronzlaşmış kalçaları genişliyor, çıplak, pürüzsüz amcığı her santimime uyum sağlamak için geriliyor. Her şeyi alıyor — dişlerinin arasında cildimi, piercinglerim derine batana kadar sikimi ve o çığlık atıyor, dilinde benim adımla parçalanırken benim akıl sağlığımı...

O beni hem yok ediyor hem de yeniden birleştiriyor.

Deliliğe teslim oluyorum, aylarca biriken kin, çaresizlik, aşk ve şehveti ona vuruyorum. Her ayrıntıyı ezberliyorum, bunun hiç bitmemesini istiyorum. Nefesinin kesilmesi ve bacaklarının titremesi. Baştan çıkarıcı kokusu. Daha fazlasını isterken çıkardığı inlemeler. Onun olanı benden almak için beni sıkı amının güçlü dalgaları.

Taşaklarım penise yapıyor. İnanılmaz derecede sertleşiyorum ve vücudu olacakların farkına vararak geriliyor.

Benden kaçamaz. O sözleri söyledi ve ben asla vazgeçmeyeceğim. "Sakın şimdi durmaya kalkışma. Sen benimsin ve beni tamamen alacaksın."

Yarı kapalı gözlerinde ecstasy dans ediyor. "Tekrar söyle."

"Sen benimsin." Ona sertçe giriyorum. "Dokunmak benim hakkım." İtme. "Memnun etmek benim hakkım." İtme. "Bakmak benim hakkım." İtme. "Korumak benim hakkım." İtme. "Ve doldurmak benim hakkım."

Gerçeklik araya giriyor ve ben onu uzaklaştırıyorum, rüyaya sıkı sıkı tutunuyorum... ve zonklayan sikime. Hala onun hayaleti hissediyorum - avucumun altındaki kalp atışları, cildimdeki dudakları, uyluklarımdaki ağırlığı, dilimdeki tadı.

Daha sert, daha hızlı okşuyorum, onun zevk çığlıklarının fantezisi beni doruğa ulaştırıyor.

"Siktir, siktir, siktir. Kahretsın." O kadar sert boşalıyorum ki, ciğerlerimdeki hava donuyor, sikim titriyor, göğsüme ve karnıma sperm fişkırıyor.

Bitirdiğimde, yastığa yığıldım, nefes nefeseydim, vücudum baştan ayağa karıncalanıyordu. Göz kapaklarım kapandı ve onu gördüm, o altın rengi, şehvetli gözleri ruhumu deliyordu ve onu her zamankinden daha çok arzuluyordum.

3

ETHAN

Koltuklarımıza yerleştikten sonra boğazımı temizledim. "Sadece otuz dakikalık bir uçuşumuz var ve konuşacak çok şeyimiz var."

Montreal'e gitmek için programımın gerisindeyim. Jackson'ı bırakamazdım, Kyle'ın ölümünden pek etkilenmemiş gibi görünse de, babasının işlerini düzeltmek için Rocco ile görüşmesi gerekiyordu. Rocco, Kyle'ın ahlaksız avukatlarının, *ikna edici bir denetim ve birleşik bir cephe* olmadan Jax'ı kullanacağından korkuyordu, tam olarak böyle demişti.

Aurora kol dayanağına eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Her şeyi sonra konuşabiliriz. Sen rahat ol."

Midesini merak edip rahat etmesini istediğim için bölmeyi kaldırıyorum.

Jax homurdanır. "Cidden dostum. Çıldırıyorsun. Buradan bile hissedebiliyorum.

Biraz uyu. Bu gece yine horlamamı dinlemek zorunda kalırsam..."

"Birincisi, *dostum*, ben horlamam. İkincisi, bu gece aynı yatakta yatmayacağız." Bakışlarım Aurora'ninkilerle buluşur. "Biz takımla birlikteyken sen Jax'la kalacaksın."

Ağız açık kalır ve nişanlısına döner. Sessiz iletişim kurarlar. Jax kaşlarını kaldırır ve başını eğerek "*Sana söylemiştim*" der gibi bir ifade verir.

Ne tartıştıklarını hiç bilmiyorum, *Jauroranca* bilmiyorum. "İkiniz bunu herkesle paylaşmak ister misiniz?"

O tırnaklarını kemirir. "Bizden bıktın mı, yoksa yine birlikte değilmişiz gibi davranmaya mı başladık?"

"Bizi terk ediyor." Jackson'ın omuzları çöküyor ve sesi o kadar ciddi ki, neredeyse inandırıcı. "Adi herif."

"Sizi terk etmiyorum." Neden ona cevap veriyorum ki? Onun aptallığını eğlendiriyor muyum? "Sadece on saniye dinle."

Kollarını bebeğinin karnına doladı ve şakağına öptü. "Sen ve bebek her zaman benimle olacaksınız. Ona ihtiyacımız yok. Zaten onsuz seks daha iyi."

Şeytani gözleri benimkilerle buluşur ve dudaklarım bir gülümsemeye bükülür. O lanet bir yalancı. Bizimle seks olağanüstü ve o da bunu biliyor.

"Seksi muhteşem kıldığım gerçeğini bir kenara bırakırsak" —Aurora kıkırdar ve o alaycı bir şekilde güler—"bu fırtına öncesi sessizlik. Tek bildiğimiz, Kyle'ın temizlikçi kadın tarafından ölü bulunduğunu."

"Ne kadar klişe." Dramatik bir iç çekişle, "Gerçekten kafasının kesilmesini ya da parçalanmasını umuyordum," der.

Onun teatral tavırlarını görmezden geliyorum. "Medya bunu öğrendiğinde kaos çıkacak. Senin dönüşün ve bizim alışılmadık ilişkimiz de eklenince, bir takım için çok fazla karışıklık olacak."

Kızımız başını eğiyor ve aramızda sessizlik oluyor.

Onu incitmek niyetinde değilim. Odaklanmam gerek. Onlar dikkatimi dağıtırlar, ama kendi hallerine bırakırsam, ne tür bir kaos yaratacaklarını bilemeyiz.

Çenesini kaldırıp bakışlarını bana çeviriyorum. "Yalnız kalmaya öncelik vereceğim, ama bunun işe yaramasını istiyorsak, sınırlar koymamız gerekiyor."

Karnı guruldadı ve keyfim bir anda kaçtı. "Yemek yemedin mi?"

"Ne zaman yemek yemem gerekiyordu? Bu sabah bizi aceleyle dışarı çıkardın, ben de unuttum."

Jackson emniyet kemerini çıkarır. "Bir şeyler bulurum."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Bir insan nasıl yemek yemeyi unutur? Ve doğum öncesi vitaminlerini, bu yüzden daireye geri dönmeyi, kimliğini çantasına tıktırdığını ve biletlerinin telefonunda olduğunu, ama onu da çantasında kaybettiğini?

Sınırlı sabrım tükenir. "Benimle olmak istiyor musun?"

Geri çekilir ama çabucak toparlanır. "Yine mi bu konuya döndük, Blackwood? Kusurlarım sana fazla mı geliyor? Seyahat ederken Reece'in ne yaptığını biliyor musun? O..."

"Hayır," sözünü kestim, "ve umurumda da değil. Böyle olacak. Sana her şeyi vereceğim — zamanımı, ilgimi, sevgimi, paramı, korumamı... Karşılığında, o aşırı çalışan beynini kapatıp *bana* her şeyi vereceksin — zamanını, ilgini, endişelerini, güvenini, sevgini, bedenini. Tamamen boyun eğeceksin."

Güzel yüzü buruşur. "Bu bir ilişki değil. Bu, bana ne yapmam gerektiğini söylemen."

Gülümserim, dudaklarımdan yavaşça, tatmin edici bir gülümseme yayılır. "Bunu zaten alıyorsun."

Kaşlarını çatması daha da yoğunlaşır. "Neden sen benim bedenimi alıyorsun da ben seninkini alamıyorum?"

"Odaklandığın konu bu mu?"

"Evet, kulağa şüpheli geliyor."

Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyor. "Senin bedenini senden başkası alamaz, bebeğim. Böyle daha mı iyi?"

"Evet. Devam et." Elini hareket ettirir.

"Jax ile evlenirsin, ama kendini bana verirsin. Onun yüzüğünü takarsın, ama kontrol bende olur. Kalbinin istediği her şeye sahip olmanı sağlarım ve sen sadece kendine ve bebeğe odaklanırsın, başka hiçbir şeye değil. İşine değil. Davaya değil."

Gözlerini kırıştırır, tekrar kırıştırır.

"Tamam." Bu kadar mı? Akıllı yorumlar yok mu?

Parmaklarım onun elmacık kemiği üzerinde gezer. "Aferin kızıma. Giderlerini bana e-posta ile gönder. Felicity'ye istifanı bildir. Anladın mı?"

Kafasını hafifçe salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kalbimin istediği her şeyi dedin, değil mi?"

Başımı sallarım.

"Peki, benim bir şartlar listem var."

İşte bu. Eğlencemi gizlemek için başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Elinden geleni yap, sevgilim. Dinleyelim bakalım."

Çenesini dik tutarak üstünlük havası yayıyor. "Çiftlerin kullanmadığı zamanlarda —ikizler kullanmıyorsa—kendi giyim markam için istiyorum."

"Kolay. Tamamdır." Yüzde bin eminim ki, onu zaten onun için satın almışlardır.

"Gelecek yıl podyumda yürüyeceğim."

"Hamileysen olmaz, bunu nişanlıyla konuş."

Çenesini indirir, bakışları sabittir. "Bodyguardımın görevine iade edilmesini istiyorum. Bunu hallet, Blackwood, istediğin her şeyi alabilirsin."

Şimdi şaşkınlıkla gözlerimi kırpma sırası bende. Şokun etkisi geçince başımı geriye atıyorum, göğsümden kahkahalar patlıyor ve kabinde yankılanıyor, gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyor.

Bu lanet olası kız.

* * *

Aurora'dan kaçınmak beklediğimden daha zor oluyor. Sonunda onu yanımda tutuyorum ve onu uzak tutmak için bir plan yapıyorum. Benim neyim var böyle? Bazen, kontrolü elinde tutmak isteyen beynimin bir kısmı uzlaşmaz ve bıkkın bir pislik oluyor.

Odamda yerleşip kendimi bu geceki maça hazırlanmaya odaklamaya zorluyorum. Zaten programın gerisindeyim ve sabah antrenmanını kaçırdım.

Sadece onlar için sorumluluklarımı ihmal ediyorum, ya da belki de önceliklerimi seçiyorum.

Jackson'ın cezası, onun takımla birlikte olmasını engelliyor, bu da işime yarıyor. Aurora'yı yalnız bıraktığım için suçluluk duymuyorum, ama sürekli ne yaptıklarını merak ediyorum.

Avrupa tarzı şehri keşfetmekten bahsettiler ve zihnim endişelerle dolup taşıyor. Jax ile koruma konusunu konuşmadım. İyi sonuçlanacağını sanmıyorum.

Toplantılara dikkatimi vermek yerine, Aurora'nın sıcak giyinmesini, iyi bir yemek yemesini ve babasının yanından ayrılmamasını sağlamak için ona mesaj atıyorum. Her zamanki alaycı "*Evet, baba*" cevabını veriyor, ama bana fotoğraf göndermiyor — ben de istememiştim. Yine de hayal kırıklığı yaratıyor.

Maçtan önce takım lobide toplanıyor, güvenlik görevlileri hazır, taraftarlar fotoğraf çekiyor, birkaç oyuncu imza dağıtıyor. Koç ekibim ve ben en son gelenleriz. Heyecan hissedilir derecede; gülümsemeler bol, sohbetler kahkahalarla dolu. Takım tüm sezon boyunca bu kadar canlı olmamıştı.

Sonra nedenini anlıyorum.

Yardımcı koçum yanımda adımlarını yavaşlatıyor. "Vay canına... o..."

"Benim," diyorum, taş gibi bakışlarımla saçma sapan sahiplenme duygumu pekiştiriyorum.

Bana yan gözle bakar, gözlerinde eğlenceli bir ışıltı, dudaklarında bir sırıtiş vardır. "Kahretsin, tam da söylemek üzereydin... burada. O *burada*... O'Reilly ile birlikte."

Bakışlarım en çarpıcı kadına geri dönüyor. Kalabalığın ortasında, Aurora etrafındakileri büyülemekte ve bunun farkında bile değil.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar. Kar için çok az giyinmiş, peacoat'ını açarak vücudunun hatlarını ortaya çıkaran bir süveter elbise giymiş, yüksek topuklu botlarının üstünden uylukları görünüyor. O botlarla nasıl yürüyecek? Kış ve zemin kaygan.

Zihnim, peştamal ve göğüs vurma zamanlarına yolculuk yapıyor, içimdeki mağara adamı, onu ikizlere hamile bırakmam için beni teşvik ediyor, böylece benim onu sahiplendiğimin kanıtını kolayca saklayamayacak. Belki de Jackson, çocuklardan oluşan hokey takımı konusunda haklıydı.

Kaptanımın yanında duruyor, oyuncular onunla şakalaşırken ona gizlice bakıyorlar. Uzun, koyu renkli saçları dalgalı ve açık, Grant ile sohbet ederken parmaklarını saçlarında baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyor. Kıskançlık içimi kemiriyor. Jax onu neden buraya getirmiş? Grant en büyük çapkın.

Kendimi durduramadan, yanlarına doğru yürüyorum. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Sözlerim kasıtlı olarak sert çıkıyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

Jackson bana alaycı bir gülümsemeyle bakar. "Sakin ol, Koç. Biz gidiyoruz."

Küçük velet elini uzatıyor. "Merhaba. Ben Aurora, Jackson'ın nişanlısı."

Yıldız oyuncum burun kıvrıyor, Grant öksürüyor, ama onun nazik gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Takımın önünde ilişkimizi benim tanımlamama izin veriyor. Ne seçersem seçeyim, o da aynen öyle yapacak ve bu beni deli edecek. Onu tanımıyor gibi davranırsam, o da aynısını yapacak ve beni dışlayacak.

Göğsümde *bir* acı hissediyorum. Pişmanlık mı? Korku mu? Her ne ise, hoşuma gitmiyor.

Elini tutup kendime doğru çekiyorum. Onu bırakıp ceketinin fermuarını çekiyorum ve tokaları deri halkalara geçiriyorum. "Benim olanı göstermeyi bırak," diye homurdanıyorum, sesim alçak.

"Sadece unutmadığından emin olmak için." Sesi flörtöz, fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Asla. Bütün gece seni düşüneceğim. Şimdi uslu dur. Benim duygularımla değil, paramla oyna."

Kırmızı dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Peki, efendim." "Jackson, şapka ve eldivenler, tam bir yemek."

Bana alaycı bir selam verir ve parmaklarını onun parmaklarına geçirir.

Daha sonra, o heyecan verici enerji bizi zafere taşıdıktan sonra, yatakta uzanıp kızımı özlüyorum. Aşağı inip takımla bir şeyler içmeyi düşünüyorum, ama keskin bir ihanet duygusu bu düşünceyi kafamdan silip atıyor.

Sadece Aurora ve Jackson'ın arkadaşlığını istiyorum. Onların gününü, ne aldığını, ne yediğini bilmek istiyorum. Jax'in saçlarını örerken, Aurora'nın en son aşkı hakkında gevezelik etmesini izlemek istiyorum.

Yataktan kalkıyorum. Evet, boku yedim.

Jackson kapıyı açar, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardır. "Uzak duramadın, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Sen çok güzelsin."

Gülümsemesi kaybolur, gözleri sertleşir ve çenesini sıkarak topuklarını döndürür.

Giriş kapısından içeri girerim, arkamdan kapıyı tekmelerim ve gömleğini yumruklarım.

"Hey." Her şeyi riske atarak onu kendime doğru çekerim. Sırtı göğsüme çarpar ve kollarımı onun etrafına dolarım. "Özür dilerim."

Ön kollarımı kavrar ama beni kendinden uzaklaştırmaz. "Ben iyiyim." "Aurora gibi konuşuyorsun." Derin bir nefes alırım.

"Kokun da ona benziyor."

Vücudu titrer, omuzları kulaklarına kadar yükselir. "Beni koklama, seni sapık!" Beni kaburgalarına dirsekler ve beni iter, sesi kahkahayla karışır. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

Sırıltısını saklamak imkansız. "Bu yüzden mi tüylerin diken diken oldu?"

"Siktir git."

Yatak odasına doğru büyük adımlarla yürür, ben de onu takip ederim.

"Bu senin bebeğinin babası," der Aurora'ya ve şöminenin önündeki deri koltuğa oturur.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" Yeni aldığı kıyafetleri katlayıp paketlerken, yerden bana gülümser.

Noel'de bir çocuk gibi, ve ben bunu seviyorum.

Eğilip yüzünü avuçlarım ve dudaklarına öpücük konduruyorum. "En sevdiğim kişiyi ziyarete geldim."

"Yeni bir evimiz olduğunu duydum." Jax bana yarı yürekli bir bakış atar. "Artık başka mülk almayacağımızı sanıyordum?"

Onun karşısındaki koltuğa oturuyorum, Aurora aramızda. "Zaten onundu. Ben sadece onun yaratıcılığını teşvik ediyorum."

Bacaklarını uzatır. "Pinterest'te tasarım fikirleriyle dolu bir panosu var. Hazırlıklı ol."

"Gel de göster bana, küçük kız."

O, iPad'ini alır ve kucağıma tırmanır. Üzerinde büyük bir tişört, minik şort ve beni çıldırtan uzun çoraplar vardır. Bana yaslanarak resimlere göz atar. "Endüstriyel estetiği korumak istiyorum. Açık tuğla ve ahşap kirişleri seviyorum."

"Ben de." Şehir silüetine bakan bir küvetin resmini işaret ediyorum. "Bu ne?"

Gözlerinde yaramazlık dans ediyor. "Bizim için. Tabii ki çok daha büyük."

Şimdi Pinterest'e bakıp köpük banyosu yapıyorum. Tanrım, lanet olsun, bana ne yaptılar böyle?

Aurora kucağımda kitap okurken, Jax ve ben maçı ve gelecek programımızı tartışıyoruz.

Gün boyu yorgunluktan ağırlaşan vücudum sandalyeye çöküyor. Neden onların yanında hep yorgunum, o kadar yorgunum ki belki *de horluyorum*, ama yalnızken uyuyamıyorum? Sanki beynim içgüdüsel olarak buranın evim olduğunu biliyor. Rahatlayabiliyorum. "Askıya alınma süresi yakında sona eriyor," diyorum Jax'e. "Bu hafta sonu geçtikten sonra, takımla birlikte uçacağız." Bunun kızımızı

korumasız ve desteksiz kalacağını hatırlatmama gerek yok.

O hemen anlar. "Tek başıma uçabilirim."

"Kesinlikle olmaz." Elimin tersiyle esnememi bastırıyorum. "Birini tutabiliriz..."

"Hayır." Reece'in adını söylemeden önce, kesin ve tartışmaya açık olmayan bir şekilde sözümü kesiyor.

"O zaman planın ne? Seyahatlerin ne kadar kaotik olabileceğini biliyorsun. Medya, buz zamanı, takım toplantıları..."

Utangaç viski rengi gözleri bana bakar. "Gitmemi istemiyor musun?"

"Hayır, istiyorum. Seçme şansım olsaydı, beni otel odamda bekliyor olurdun, ama senin güvende olmanı ve Jax'in beklentilerimi kabul etmesini istiyorum. Onunla seyahat edemezsin."

Öne eğildi, gözlerini kısarak. "Bu lanet olasıca değişmeli."

Ona açıkça söylüyorum, çünkü ona bir parmak verirsem, kolumu alacağını biliyorum. "Kız arkadaşımız için bir istisna yaparsam, tüm takım için istisna yapmak zorunda kalırım. Uçak ailelerle dolup taşar. Bu lojistik bir kabus olur. O gelemmez."

Bakışlarında bir tehdit parlıyor, beni sıkıştırıyor. Onun üzüntüsü hissedilir ve göğsüm sıkışıyor - ondan korktuğumdan değil, ona *karşı* hissettiğim yoğun duygulardan dolayı. Onun acısı benim acım.

Bunu anlamaya çalışırken, bana bir darbe daha indiriyor. "Peki ya senin *erkek oyuncuğunu* işe alırsak?" diye alaycı bir şekilde soruyor, çenesini sıkıyor.

Reece'e olan kıskançlığını anlamıyorum, en azından benimle ilgili olan kısmını. Bodyguard Aurora'nın isteklerini yerine getirir, benimkileri değil. Herkes gibi o da *Aurora'nın* parmağında oynar. Reece beni dinler ve Jax'i korur çünkü bu Aurora'nın işine gelir, tek nedeni budur.

Jackson'ın sert ses tonuyla kucağımda dikleşiyor. "Evde kalacağım. Önemli değil."

Bu çok önemli bir mesele. Onun akıl sağlığı Aurora'ya bağlı. Aurora yanındayken daha iyi oynuyor, bu yüzden biri ona eşlik etmeli. "O benim oyuncuğım değil. Başlama. O, Aurora ile maçlara uçacak, tribünde onunla oturacak ve Aurora geceleri seninle yatacak. Bunu daha önce de yaptık."

Yüzünde kötü niyetli, dudaklarını sıkı tutan bir gülümseme belirir. "Ne yazık ki şu anda biraz meşgul."

"Geri dönecek." Aurora tırnaklarını kemirir. "Eğer ona sorarsam."

Onun sözlerinin doğru olduğunu bilmeme rağmen, tüylerim diken diken oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gözleri benimkilerle buluştu, tereddütlü ama kararlıydı. "Bana söyledi." Jax alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki söyledi."

Onun çenesini tuttum. "Ne zaman? O gittiğinden beri mi?"

Gömleğinin kenarını parmağıyla çevirir. "Evet. Mesajla. Düşündüğün gibi değil. Endişelenmiştin."

Bu ikisiyle hiçbir şey kolay değil — seks ve sevgi hariç. Aurora'nın korumasına olan bağlılığı, Jax'in onu kendimize saklamak ve Reece'i bir daha asla görmek istememe arzusuyla doğrudan çelişiyor. Ne yazık ki, ona ihtiyacımız var. Yine de... "Mesajlaşma yok. Endişeleniyorsa, bana ulaşmasını söyle. Anladın mı? Benden hiçbir şey saklama."

"Tamam." Gözlerini devirdi.

Onu gelin gibi kollarımın arasına alıp ayağa kalktım. "Bana küstahlık mı ediyorsun?" Onu hiç nazik davranmadan yatağa bıraktım. "Yatmaya hazır mısın?"

"Evet." Jax ile bana bakışıyor. "Biz... sen geceyi burada geçirecek misin?"

"Belki. Soyun da sana kime ait olduğunu hatırlatayım." Jax oturmaya devam etti, bacakları açık, kolları kavuşturulmuş.

Onun öfkesini görmezden gelerek, ışıkları kapatıp ateşi kısık bırakıyorum. Gümleğimi başımdan çıkarıp ona fırlatıyorum.

"Siktiğimin herifi." Gümleği yakalar, ama önce yüzüne çarpar. "Seksle beni ikna edemezsin."

"Hayal bile edemem." Boxer şortuma kadar soyunuyorum. "Orada oturup izleyebilirsin."

4

JACKSON

Aurora ve Ethan'ın sevişmesini izlemek hoşuma giderdi, ama daha çok neyi severdim biliyor musun? Onunla birlikte onun içinde olmak.

Ve o pislik de bunu biliyor.

Bu dünyada, en sevdiğim iki insanla seks yapmaktan, Aurora'nın amcığının beni sıkıca sarmasından, Ethan'ın sikinin benimkine sürtünmesinden, bizi ayıran tek şeyin ince bir tabaka olmasından, onun pis ağzından daha harika bir şey yok. Cennet gibi.

Hayatımın geri kalanında bunu yaşamak için her şeyi verirdim, aramıza giren herkesi öldürürdüm. Biz mükemmel bir üçlüyüz. Neden bunu mahvetme riskini alalım?

Şöminenin sıcak ışığı uzun, titreyen gölgeler oluşturuyor ve yatağı loş bir karanlıkta bırakıyor. Aurora inliyor ve bir sirenin çağrısı gibi, onun kullandığı saf vücut yağı için banyoya gidiyorum, elimizde kayganlaştırıcı olarak sadece o var. Şişeyi komodinin üzerine koyuyorum ve çıplak kalıyorum. Sikim boxerimden fırlıyor ve karnıma çarpıyor, öfkeli ve hazır.

Onun yanına yatağa tırmanıyorum, Ethan diğer tarafta. Tutkuyla ve tembelce öpüşüyorlar, dilleri birbirine dolanıyor. Bakışlarım aşağıya iniyor, parmakları onun içinde girip çıkarken kolundaki dalgalı kasları izliyor ve penisim seğiriyor.

Bacakları daha da açılır, beni davet eder. Geriye uzanıp yağı alırım ve onun amına biraz damlatırım.

Ethan başını kaldırır, saçları dağınık, dudakları şişmiş, gözleri yarı kapalıdır. "Yaramazlık yapmayı bitirdin mi?"

Ona Şişeyi uzattım. "Al. Rica ederim. Şimdi siktir git." Onun kendini beĒenmiŐ sırtışını görmezden gelerek Aurora'yı öptüm.

Üçümüz hiç çaba harcamadan birlikte boŐalıyoruz — garip bir durum yok, sadece saf zevk var.

O, kıcını gererken, Aurora benim sikimi avuçlayıp a zımda inliyor ve ben de onun amını parmaklayıp klitorisini okşayarak dönüşümlü olarak devam ediyorum. Eli benimkine dokunuyor ve onun içinde hareket ettiğini hissediyorum, bu da zaten hızla yaklaşan orgazmımı daha da güçlendiriyor.

Aurora  p   memizi keser, kıvranır ve inler, tırnakları bile ime batar. "Beni boşaltacaksın."

"Siktir," diye mırıldanır. " ki deliğinin de doldurulmasını seviyorsun, değil mi bebeğim? M kemm l sikilesi kızımız."

Bizim kızımız. Başkasının değil. Başka birine yer yok. Reece'den hiç hoşlanmıyorum ve onun bunu Ethan'la paylaŐtığı düşüncesi içimde beyaz bir   ke uyandırıyor.

Kafası geriye doğru e ilir ve kalçaları sallanarak daha fazlasını ister. "Ethan, lütfen."

Parmaklarını çekip kıcına bir tokat atar. "Uslu bir kız ol ve Jax'ı benim için s r. Seni arkadan sikmek istiyorum."

Bana doğru yuvarlanır, omuzlarım yatağa çarpar, bizi hizalar ve ıslak sıcaklığı sikimi yutar. Elleri göğüs kaslarımın üzerinde, sikilmek için can atarak kendini yukarı aşağı hareket ettirir.

" ok güzelsin." Kalçalarımı esnetip ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Karnını okşuyorum, bize verdiği hayata hayranlıkla. Hamile kalmadan önce hiç d    nmemiŐtim, ama bebe imizi büyütmesi gerçekten inanılmaz bir Şey.

Kalp atışlarım hızlanır ve o onun arkasına geçtiğinde midem gerilir. Bu yeni bir Şey. Ne bekledi imi bilmiyorum, ama bacaklarımın arasında onun olmasını beklemiyordum.

Elini boğazına dolayarak onu öpmek için kendine çeker. " ne e il. Rahat olduğundan emin ol ve ben söylemeden boŐalma."

Dirseklerinin  zerine düşüyor, parmaklarını saçlarıma doluyor ve çenem boyunca öpücükler bırakıyor. Kollarımı ona doluyorum ve ensesini kavırıyorum.

Ethan'dan başka bakacak yerim yok, elleri onun kıcını kavırıyor, gözleri aşağıya doğru bakıyor.

Nefesi kesildi ve sikimdeki akıl almaz baskı yoğunlaŐtı.

"Siktir," diye küfredip ona doğru itiyorum. " ok sıkı."

O, yavaşça, santim santim içine girerken, bakışları birleşmiş bedenlerimizden hiç ayrılmıyor. "Hoşuna gitti mi, bebeğim? Jax amını doldururken benim sikim kıcını genişletiyor mu?"

Siktir. Beni.

"Evet," diye inliyor, ağzı boğazımda, parmakları saçlarımda.

"Bizim seks oyuncağımız olmayı seviyor musun?" Kalçaları bir sarsıntıyla kıcına çarptı. "Bizi seni sikip doldurmamıza izin vermeyi?"

Tanrım, beni boşaltacak. Yüzümü Aurora'nın omzuna gömüyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O bizi —ben—onu siktiğimizi izlerken ona bakamıyorum. Onun pis sözleriyle birleşince bu çok fazla geliyor.

Yemin ederim, sikimi daha sert bir şekilde ovuşturuyor. Beni kızdırmak için bilerek kalçalarını eğiyor olmalı. İkimizi de sikiyor ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey, beni vahşileştiriyor.

Üçümüz çaresizce, odada erotik sesler ve ağır nefeslerin senfonisi eşliğinde, çarpıcı bir ritme kapılıyoruz.

"Ethan," diye yalvarıyor. "Bırak boşalayım."

"Boşalmak mı istiyorsun, bebeğim? Jax'e amını doldurması için yalvar. O boşaldığında sen de boşalabilirsin."

Siktiğimin herifi. Şimdi de benim orgazmımı mı kontrol ediyor?

"Lütfen, Jax," diye tatlı bir şekilde sızlanıyor. "İçime boşal. Amımı sperminle doldur."

Tanrım. Yaklaştım, vücudum yanıyor, kafam şehvetle bulanık. "Aferin kızım." O lanet olası derin gürültü. "Kıcını spermle doldurabilir miyim, Bebeğim? İki deliğinden de damladığını görmek istiyorum."

Bu kadar yeter. Testislerim geriliyor, kaslarım gerginleşiyor ve ben onun içine girip çıkıyorum. "Sikimi ıslat, Aurora. Siktir."

"Evet," diye bağıyor, bacakları etrafımda titriyor. "Sik beni. Doldur beni. Boşalacağım."

Amcığı titriyor ve ıslak bir sıcaklık sikimi kaplıyor, benim de patlayıcı orgazmımı tetikliyor. Ethan ona sertçe giriyor, sikleri benimkiyle birlikte titriyor ve üçümüz odayı inlemeler ve küfürlerle dolduruyoruz.

Aurora olmadan öleceğime emindim. Şimdi ise, *bu* olmadan, *onlar* olmadan öleceğime eminim.

Duş aldıktan sonra, Koç kızımızın yanında hızla uykuya dalar, hafifçe horlar — bizden tek bir gece bile uzak kalmaz. O da benim kadar bağımlı olduğunda seyahatlerin nasıl gideceğini göreceğiz.

5

AURORA

Saat daha dokuz bile olmamış, ama şimdiden zor bir gün oldu. Önce bebek bütün gece rahmimde jimnastik yaparak beni uyanık tuttu. Sonra, birkaç saatlik kutsal uykudan sonra mide bulantısıyla uyandım. Bu Jax'i çok korkuttu ve benim itirazlarıma rağmen, sabah erken saatlerdeki toplantısından dönen Ethan'a mesaj attı.

Şimdi, pantolon ve gömlek giymiş, kolları sıvamış, yanımda diz çökmüş, saçımı tutuyor ve sırtımı ovuyor.

"Lütfen git," diye inliyorum, acımı tek başıma yaşamak istiyorum. "Seyirciye ihtiyacım yok."

"Sanki umurumda."

Sesi hırıltılı ve genellikle bana bu tonda konuşmasını severim, ama şu anda sanki sinirlenmiş gibi geliyor.

Mide bulantısı bir kez daha beni sarar ve midem bulanır. Ethan, yüzünü dirseğinin kıvrımına saklayarak öğürür ve ben utançtan ölmek isterim. Reece'i tercih ederim. En azından o bir sağlık görevlisiydi ve hoşnutsuzluğunu ifade etmemek için eğitilmişti.

Başım dönüyor, lavaboya sarılıyorum, başımı koluma yaslayıp yavaş ve düzenli nefes almaya odaklanıyorum.

Buz gibi parmaklar ateşli yanaklarıma bastırıyor. "Jackson, oda servisini arayıp yemek iste."

"Zaten aradım." Jax bir bez ıslatıp ona uzatır. "Bu ne zaman bitecek?"

Soru retorik, yüksek sesle söylenen bir düşünce, ama Ethan'ın havası yok.

"Ben nereden bileyim?" Soğuk kompresi ensemin arkasına koyar. "Başka çocuğum yok."

O heyecanlı ve ben kendimi bir yük gibi hissediyorum. "Sana rahatsızlık mı veriyorum?" Fısıldayarak söylediğim gergin sözlerim, Jackson'ın daha yüksek sesiyle boğuluyor artık o da aynı derecede sinirli. "Bundan emin misin?"

Ethan Jax'a dönüyor ve bez yere düşüyor. "Evet, pislik. Emin misin?"

"Evet, gerzek. Ben demiseksüel, takıntılı ve paranoyak biriyim. Kime boşaldığımı çok iyi biliyorum ve o bu odada."

"Durun, ikiniz de. Yardımcı olmuyorsunuz. Hamile olmak berbat bir şey. Nokta." Geriye yaslanıp Ethan'a bakıyorum. "Gitmen gereken bir yer varsa git. Ben iyiyim. Hamileliğimin çoğunda hastaydım. Bununla başa çıkabilirim."

Bana sert bir bakış attı. "Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor. *Sen* benim önceliğimsin. Kızgınlım..." Birden durdu ve ensesini ovuşturdu. "Sana değil."

Ayağa kalkıyorum, baş dönmesi geçsin diye bir an gözlerimi kapatıyorum. "Git."

Sadece sabah bulantısı. Hayatta kalırım."

"Anladım." Jax kolunu omuzlarıma doladı. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ethan'ın bakışlarında çatışma var, ama isteksiz bir iç çekişle nemli alnımı öper ve bizimle birlikte uçacağına söz verir.

* * *

Havaalanına giden arabayı beklerken, tostumu ısıtırıp, kafeinsiz olduğundan emin olduğum kahvemi yudumluyorum. Özel jetle Ethan'ı beklerken ve başımı dik tutabildiğim için, ona maddi olarak yardım etmesinin suçluluk duygusunu hafifleteceğini bilerek, onun için harcamalarımın bir listesini yapıyorum.

Ama banka hesabına giriş yaptığımda, rakamın beklediğimden çok daha düşük olduğunu görünce korku beni sarar. Isınmış cildimde soğuk terler çıkar. Kalbimin çarpıntısı kulaklarımda yankılanır ve kabin birden boğucu hale gelir.

Parmak uçlarım karıncalanır ve yaklaşan felaket hissini uzaklaştırmak için ellerimi sallarım.

Jackson eğilip bileklerimi tutar. "Ne oldu?"

"Ben..." Aklım boşalır. "Benim... Harcamalarım." Sözlerim kesik kesik çıkar. Panik atak geçirmenin eşiğindeyim.

Jax'ın tasarımcı kıyafetleri ve sevimli bebek kıyafetleri almasına bir itirazım yok - bizi şımartmayı seviyor - ama tamamen başkalarına güvenmek? Bu korkutucu.

Bir anda her şey kafama dank ediyor. Ben bu ikisine ait değilim. Hâlâ yıllar öncesinden kalan sağlık faturalarını ödüyorum ve bir çocuğum olacak. Bu yaşam tarzını sürdüremezsin, işten izin alamazsın, başkalarının büyükannemin masraflarını ödemesini bekleyemezsin.

"Tamam...?" Kelimeyi uzatarak, kaşlarını çatıyor. "Bunu yapamam."

"Oh, hayır." Omuzları çöküyor. "Yine ev aramaya başlayacağız." "Siktir!" Bir başka gerçek daha aklıma geliyor ve başım dönüyor.

Bir evi nasıl karşılayacağım? Bu gidişle, market alışverişini bile karşılayamayacağım.

"Dur." Ellerini yüzüme koyar, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. "Parası zaten ödendi. Düşünme."

Onun dokunuşuna yaslanırım. Bu, göğsümde hissettiğim korkuyu bastırmaya neredeyse yeter, ama o anlamıyor. Onun hesabında benimkinden *çok* daha fazla sıfır var. Bir kariyeri ve bir güven fonu var. Hiç banka bakiyesi konusunda paniğe kapılmamış, aç kalmamış ya da çocukluk evini kaybetmemiş.

Dudaklarım titriyor. "Podyumda yürüyemem."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık derinleşir. "Geçmişte yaptın. Gelecekte de yapabilirsin."

"En çok para kazandığım yer orası. Gerisi sadece markayı giymek için günlük ödenek."

"Ve?"

Beni desteklemek için çok uğraşıyor, ama ben endişeli, hormonları altüst olmuş biriyim. "Ödemem gereken şeyler var, Jax."

"Sadece nefes al. En büyük endişen ne?" Bana o çocuksu gülümsemesini gösteriyor, kendinden emin ve bu çılgınlığı atlatmam için kararlı.

Derin ve titrek bir nefes alıyorum. "Huzurevi." "Tamam, güzel. Ne kadar tutuyor?"

"Ayda yedi bin."

Çenesi düşüyor. "Ayda yedi bin dolar mı?" Sesi yükseliyor, yeşil gözleri tamamen inanamama hissiyle genişliyor. "Bu suç."

"Ben bilmiyor muyum sanki?" Boğazım düğümленir ve gözlerim yaşlarla bulanır. *Jackson* bunun aşırı olduğunu düşünürse *Ethan*'la hiç şansım olmaz.

"Oh, lanet olsun. Lütfen ağlama, bebeğim. Sana her şeyi veririm. Endişelenecek bir şey yok." Benim için endişelenir, parmak eklemleriyle gözyaşlarımı siler ve yüzümü öpücüklerle doldurur.

"Ne oldu şimdi?" diye sorar derin, tanıdık bir ses. Onu daha fazla üzmemek istemediğim için daha da hıçkırarak ağlarım.

"Tanrıya şükür buradasın. Büyükannesinin huzurevi masraflarını ödemek konusunda panik atak geçiriyor."

Ethan, aramızda yükseltilmemiş bir masa bulunan kaptan koltuklarından birine oturur. "Buraya gel."

Konuşamayan ben, başımı sallıyorum. Bugün benimle yeterince uğraştı.

Başını eğip kaşlarını kaldırıyor. "Burada kim sorumlu, *Aurora*?"

Göğsümdeki ağrıyı ovuşturup kucağına tırmanıyorum. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor, göğsüm endişe verici bir hızla sıkışıyor.

Onun büyük eli benim elimi kapattı. "Tanrım, kalbin deli gibi atıyor. Bana bak." Gri gözleri ruhuma delici bir bakış attı. "Sana söz veriyorum, küçük kızım, büyükanne hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Güven bana. Sevdiğin biri hasta olduğunda kendini çaresiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yalnız başına çok korkmuş olmalısın."

Göğsümü sıkan yumruk gevşer ve ben başımı sallıyorum.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Neye ihtiyacı olursa olsun, onu alacağız."

Boğazımdaki acı verici yumruyu yutuyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

O, kendine özgü sahiplenici tavrıyla boynumun arkasını kavrar. "Uzan ve sana sarılmama izin ver. Çok yorgunsun. Dün gece iyi uyudun mu?"

"Hayır." Yan oturup dizlerimi kucağına koyarak ona sokuluyorum. Kaslı kolları beni sarıyor, ihtiyacım olan güvenliği sağlıyor ve nefesim yavaş yavaş yavaşlıyor, nabzım artık göğüs kafesime çarpıyor.

Jax emniyet kemerini çözdü, yanımıza oturdu, bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine uzattı ve başını *Ethan*'ın karşı omzuna yasladı.

"Seni seviyorum" der ve ben de aynı şeyi söylerim.

Ethan koltuğuna yaslanır. "Bu, birlikte kalabileceğimiz, birlikte uçabileceğimiz son sefer. Ciddiyim."

Jackson ve ben birbirimize bakarız, ikimiz de ona inanmıyoruz.

6

JACKSON

"Oynamamalısın." Doc bana sert bir bakış attıktan sonra sağ elimi sarmaya devam etti.

Ziyaretçi odaları, soyulmuş mavi boyası ve eski ekipmanlarıyla içler acısı bir durumda. Yıpranmış bir sandalyede oturuyorum, sert minderleri çatlamış, sarı dolgu malzemesi dışarı çıkmış. Eminim tesisleri lüksündür —ucuz herifler— ama hayat ve adrenalin beni o kadar coşturmuş ki, bu iç karartıcı antrenman odası ya da Doc'un somurtkan bakışları keyfimi kaçıramıyor.

Dizim heyecan ve sınırsız enerjiyle zıplıyor. "Kırık bir elle oynamak benim için ilk kez olmuyor."

"Sorun da bu." Aramızda sessizlik hakim ve onun kendini tuttuğunu hissediyorum. "Uyuşturucu testin negatif çıktı."

"Hiç şüphe etmedim."

O, parmak eklemlerime odaklanmış durumda. "Ligin terapi şartını yerine getirdin mi?"

Terapiye ne ihtiyacım var ki? "Koçum var."

Derin kırıksıklıklarla çevrili şüpheli gözler benimkilerle kilitleniyor.

"Cidden, ben iyiyim. Koç bana çok iyi bakıyor." Neden uyuşturucuya veya alkole yönelayım ki? Hayatım her zamankinden daha iyi. İstedğim her şeye sahibim.

Doktor bandajı keser ve ben yumruğumu birkaç kez sıkarım. Ağrı çok az ve eldivenim ekstra bir koruma katmanı sağlayacaktır.

Doktor dikleşir ve gözlüğünü burnunun üstüne doğru iter. "Kaburgalarını sarmamı ister misin?"

"Hayır, çok sinir bozucu."

Sinirli bir iç çekişle kollarını göğsünde kavuşturur. "Zor bir gece olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Herkesten daha iyi biliyorum." Sürekli küfürlü konuşmalar olacak. Oyuncular bana saldırmaya çalışacak ve bir de Carmichael var, onların iki metrelik infazcısı. "Ayrıca, vurulursam bandın ne faydası olacak ki?"

"Kavgadan kaçın. O güzel kızını ve geldiğin noktayı düşün. Eğer zorlanırsan, koça seni oyundan almasını söylerim."

Herkes benim doping kullandığımı düşünüyor. Herkes, ilaçlar olmadan performans gösteremeyeceğimi varsayıyor. Sadece bir avuç insan bana inanıyor: Aurora, Ethan, Grant ve Kill.

Son ikisi bağımlılığımın önce beni tanıyordu. Ethan benden nefret etse bile bana inandı, beni korudu ve Aurora benim en yakın dostum. Onlar için, şüphecilerin hepsinin yanıldığını kanıtlayacağım.

"Doktor, bu benim şimdiye kadarki en iyi maçım olacak. İzle ve gör."

Çaylak yılımdan beri kendim için, heyecan için, meydan okuma için oynamadım. Oyun oynamak bir iş, başkaları için bir zorunluluk haline geldiğinde bundan korkmaya başladım, ama o pislik bu gece ya da bir daha asla bana tepeden bakamayacak.

Başarısızlıklarımı rağmen, Aurora ve Ethan'ın dışında hokey hala benim için en iyi şey. Patenlerim buza değdiğinde her şey yok oluyor. Ne kadar sert oynarsam, o kadar hızlı kayarım, o kadar sakın hissedirim.

Carmichael'ın alayları bile beni kışkırtmaz.

Arkadan yanımdan geçip çenesini kaldırdı. "Kızın hediye mi beğendi mi?"

Soyunma odasındaki forma. Lanet olsun, biliyordum.

"Evet, teşekkürler. Seviştiğimizde sikimi silmek için kullandım."

Bir kaçış fırsatı yakalıyorum, ikinci golüm çoktan cebimde ve üçüncü gol de yolda. Carmichael üzerime doğru hızla yaklaşıyor, kaçak bir yük treni gibi. Sopası işe yaramaz, tüm sezon boyunca sadece bir gol attı. Tek amacı beni durdurmak, beni sakatlamak ve en büyük ödülü almak. Boyu onun gücü, ama aynı zamanda beni çok daha yavaş yapıyor.

Neredeyse bana yetişti, ama ben golüme odaklanmaya devam ediyorum, Carmichael'ın onu görmediğimi düşünmesini sağlıyorum. Bu iri herifin ne planladığını çok iyi biliyorum. Beni tahtaya çarpmayı hedeflemiyor. Bu oyunu durdurmak yetmez, beni yere sermesi gerekiyor. Kazanmak için tek şansları beni sakatlamak ya da oyundan attırmak, ama siktir et onları. Kanıtlamam gereken şeyler var.

Bir yan not olarak, ya da komik bir tesadüf olarak, Carmichael koçun eski pozisyonunda oynuyor — New York Stars'ın enforcer'ı. Bu bana tuhaf bir tatmin duygusu veriyor

Bu adamı yere sermek bana tuhaf bir tatmin duygusu veriyor.

Ter boynumdan damlıyor, uyluklarım yanıyor. Dünkü antrenmandan dolayı hala ağrım var, son birkaç haftadır donut yiyip spor salonuna gitmediğim için aldığım ceza bu. Ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermiyorum. Bu yanma, bu ağrı için yaşıyorum. Acıyı arzuluyorum.

Enforcer bana ulaşmadan hemen önce, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi uçarak zıplıyor. Ben alçalıp ileri doğru atılıyorum, puck altımdan kayıyor.

Forması benimkine sürtünüyor, göğsü omuzlarımın üzerinde ve başı önde bariyere çarpıyor. Kötü bir darbe ve onunla duvar arasında olmadığım için çok mutluyum.

Arkamda, aşırı kaslı kaya buzun üzerine düşer. Puku patenimden sopama doğru tekmeliyorum, kontrolü hiç kaybetmeden.

Grant'e pas veriyorum. O da onu ağın arkasına götürüyor ve ben pozisyonumu alıyorum. O, ekstra hareketlerle gösteriş yapıyor — sola, sağa gidiyor ve bana pas vermeden önce buzda zıplıyor, ben de onu içeri atıyorum. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, kaleci tepki verecek zaman bulamıyor.

Kutlama için kollarını kaldıran Grant üzerime atlar. "Bu harikaydı!"

"Kaburgalarım, orospu çocuğu," diye gülüyorum.

Birbiri ardına daha fazla kişi bana çarpıyor. Bir yığın uzuv ve heyecan içindeyiz, hat trick'imle iki sayı öne geçtik ve daha üçüncü periyoda bile girmedik.

Kutlamadan sonra, gözlerim kız arkadaşımı arar. O, yedek kulübesinin birkaç sıra yukarısında tezahürat yapmaktadır. Sopamı ona doğru uzatırım ve o bana en büyük, en gururlu gülümsemesini gösterir. Ben o gülümseme için yaşarım.

Maçın geri kalanını Ethan'ı kızdırarak geçiriyorum. Benim dönüşümden dolayı çok gergin, anaç bir tavuk gibi. Biraz komik rahatlamaya ihtiyacı var.

Son periyot başlıyor ve ben yedek kulübesinde oturuyorum. Omzuma dokunup arkamda eğiliyor. Rakip takımın kalecisi bizi çözüyor ve Ethan dördüncü golü benim atmamı istiyor.

Onun tavsiyesi: "En küçük deliğe at."

Bu fırsatı kaçırmak delilik olur. "Bence bu daha çok size göre, Koç." Göz kırıyorum.

Benden hızla uzaklaşıyor.

Bir başka molada, ısıklarla ve cezalarla bombardımana tutuluyorum.

Omzunun üzerinden bana öfkeyle bakıyor, yüzündeki sürekli somurtkan ifade yerinden oynamıyor. "Ben seninle her konuştuğumda yaptığın gibi, sağırmış gibi davran."

Kaşlarımı çatıp kulağımı elimle kapattım ama sırtışıımı saklayamadım. "Ne? Ne dedin?"

Dişlerini o kadar sert sıkıyor ki, azı dişini kırmadığına şaşırıyorum. "Bir ceza daha alırsan, yemin ederim, uykunda seni öldürürüm."

Sırtışım tam bir gülümsemeye dönüştü. "Uyanıkken beni öldüremeyeceğin için mi?"

"Çünkü senin lanet ağzını dinlemek istemiyorum."

İçimde bir heyecan patlaması yaşıyorum. Kızgın halini seviyorum. Aurora'nın onu kızdırmaktan neden zevk aldığını anlıyorum. Homurdanmaya başlıyor ve boynunda bir damar beliriyor.

"Çok küfürlüsün, Koç. Beni tehdit etmeye devam edersen, seninle yatmayı bırakmak zorunda kalacağım."

Yüzü ve kulakları koyu kırmızıya döner ve beni kendine özgü ölümcül bakışıyla delik deşik eder. Ben onun en sevdiği oyuncusu olmasaydım ve Aurora beni sevmeseydi, muhtemelen tehditlerini yerine getirirdi. Ama şu anda, nutku tutulmuş durumda. İnsanlar üzerinde genelde böyle bir etki yaratırım.

"Bana o yakıcı bakışları atma, koca adam. Bana ne yaptığını biliyorsun."

Sonunda, dudaklarının köşesinde çok küçük bir gülümseme belirir. "Siktiğimin herifi, beni kovduracaksın."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Sen gidersen, ben de giderim." Her kelimesinde ciddiyim. O olmasaydı, burada, ayık bir şekilde bu bankta oturuyor olmazdım ve başka kimse için oynamayı düşünmüyorum.

Maç bitmeden hemen önce, ikizler beni kulüp bölümünden çıkararak birkaç özel koridordan geçip oyuncuların tüneline götürdüler. Yolda birkaç güvenlik görevlisiyle yumruk tokuşturdular. Anlaşılan, "birini tanıyorlar."

Jax özel alana girer ve ben onun ısılt ısılt yüzünü tutup onu öperim.

"Harikaydı!"

Terli saçları alnına yapışmış, ama umurumda değil. Bu onu daha da çekici yapıyor.

"Senin oynamanı izlemeyi özlemişim."

Bir elinde sopa ve kask, eğilip beni kucağına aldı.

Boynuna sarılır ve tutunurum, bacaklarım sallanır, karnım ve onun tam teçhizatı yüzünden beline sarılmam mümkün değildir. "Beni taşıyamazsın." Sesim kahkahalarla doludur ve kurtulmaya çalışırım. Yakında, onun kolayca taşıyamayacağı kadar büyük olacağım.

Ekipmanlarını bir personele verir ve beni kollarında yeniden ayarlar. "Tabii ki taşıyabilirim. Kim beni durduracak?" Boynuma burnunu sürter, ıslak saçları üzerime damlar.

Çılgılık atıp onu itiyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor.

Medya orada ve maç sonrası röportajlar için hazırlıklar yapılmış. Kameralar, soyunma odasına doğru ilerlerken bizi takip ediyor, her öpücüğü ve neşeli anı kaydediyor.

Jackson'ın menajeri, takımın onayladığı basın toplantıları dışında gazetecilerle hiçbir şey konuşmamasını tavsiye etti, ama biri bana

doğumumun ne zaman olacağını sorduğunda, gururla Mart ayını söyler. Bu, ilişkimizle ilgili bir dizi soruyu tetikler.

Bebek yüzünden yeniden bir araya mı geldiniz? Rehabilitasyona gittin mi? Gerçekten nişanlandınız mı? Tarih belirlediniz mi?

Hepsini görmezden geliyoruz. Sonra korktuğum soru geliyor. Beynim bunu tam olarak işleyemiyor bile. "Diğer kadınlarla çekilmiş fotoğraflar" kelimelerini duyduğumda, zihnim panik moduna geçiyor ve vücudum kaskatı kesiliyor.

Jax durur, beni dikkatlice ayağa kaldırır ve muhabire döner. Oyuncular ve personel etrafımızda dolaşırken bakakalırlar, ama kimse müdahale etmez.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Askıya alınmasından sonra medyayla kavga etmek, ihtiyacı olan son şey.

Titrek ellerimle ona uzanıp formasını tutuyorum. Kısa boylu, tıknaz bir adamı duvara sıkıştırıyor, çılgın bir sırıtiş keskin yüz hatlarını delilik maskesi haline getiriyor. Patenleriyle neredeyse iki metre boyunda olan Jax, altı metreye bile ulaşamayan adamı gölgede bırakıyor.

"Keşke kafanı betona vurup, lanet bir kavun gibi ikiye ayrılmasını izleyebilseydim." Sesi uğursuz, alçak ve boğuk, bir tehditten çok daha ürpertici. "Dişlerinin yere çarparken çıkardığı tıkr tıkr sesini duy."

Kim birinin dişlerinin yere çarpma sesini düşünür ki? Neyse ki, kanun denen can sıkıcı şeyler var. Onlar olmasaydı, Jackson'ın dile getirdiği çılgın düşüncelerini hayata geçireceğinden endişelenirdim.

"Jax..."

"Bu gece kimseyi öldürmeyeceğiz," Ethan sözümü keserek kaptanının omzuna kolunu atar ve onu soyunma odasına doğru yönlendirir. Sonra fotoğrafçıya ya da muhabire işaret eder — hangisi olduğunu bilmiyorum ama elinde kamera var. "Biraz saygı göster yoksa basın kartını kaybedersin."

Nişanlım parmaklarımızı birbirine doladı ve bakışlarımız buluştu, sessizce iletişim kurduk. Soru kadar, tüm bu kabalık, kalabalık ve endişemin artırdığı utanç beni çok sarsmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu onun için zafer anı olmalıydı, ama benim varlığım bunu mahvetti. Ben burada olmasaydım kimse *diğer kadınları* sormazdı.

Koç onu uzaklaştırmadan önce parmaklarımı öper ve "Her şey düzelecek" diye söz verir.

Soyunma odasının dışında bekliyorum, ikizler önümde kaslı vücutları ve pahalı parfümleriyle bir duvar gibi duruyorlar. Dante, basın kartının kordonuyla muhabiri boğazlayacağını söylüyor

Desi ise arenada çalan müziğe başını sallıyor.

Telefonum elimde titriyor, Reece'den bir mesaj geliyor.

VIKING

Jax'e tebriklerimi ilet. Harika bir maçtı. Sonrasında bir planın var mı?

Ona Ethan'la iletişime geçmesini söylemeliyim, ama beklemekten başka bir şey yapmadığım için sohbet etmenin bir zararı yok.

Bu akşam bir hayır yemeği var. Ya da onlar için var. Gideceğimden emin değilim. Neden? Ne oldu?

Bugün yeterince heyecan yaşadım. Sadece eve gitmek istiyorum.

VIKING

Prensesimi özlüyorum.

Buna nasıl cevap vereyim? Kabul ediyorum, korumamı özlüyorum —ya da benim korumam gibi davranırkenki halini özlüyorum. Nazik ve şefkatli, büyük, koruyucu bir oyuncak ayı gibi.

Önemli değil. Buna cevap *vermemeliyim*. Sadece bela arıyorum... ve belki de bir şaplak, ki bu fena gelmiyor. Yine de...

Ethan sana ona mesaj atmanı söylememi istedi.

VIKING

Neden? Bir şey mi oldu?

Hayır. Benim için endişeleniyorsan ona ulaşmanı söyledi.

VIKING

Öyle mi? Babana seni çok sevdiğimi ve tek düşündüğümün sen olduğunu söyle.

Midem altüst oldu. Ethan'a bunu söylemeyeceğim.

Aklını mı kaçırdın? Zaten iki erkeğim olduğunu unuttun mu?

VIKING

Umursamadığımı unuttun mu?

Cevap vermiyorum. Tüm konuşmayı silmek istiyorum, ama bu daha da dürüst olmayan bir davranış olur.

VIKING

Eminim şu anda yalnızsın. Eminim sana bakamıyorlar. Eminim bana ihtiyacın var.

Senin neyin var? Arkadaşlar, hatırladın mı? Ve ben yalnız değilim.

VIKING

Seni özledim. Deliriyorum. Ve Mafya ikizleri sayılmaz.

İlk kısmı görmezden geliyorum, parmaklarım ekranın üzerinde uçuyor.

Neden sayılmıyorlar?

VIKING

Çünkü onlar seni rahatlatmıyorlar. Sen onları öyle görmüyorsun.

Peki seni öyle gördüğümü nereden çıkardın?

VIKING

Öncelikle, sesim panik ataklarını yatıştırıyor.

Ethan'inki de öyle.

VIKING

Aynen
öyle.

Ben kendim bu duruma düştüm, ama o zamanlar Reece'e güveniyordum, beni koruyup kollayacağına inanıyordum. Hala da inanıyorum, ama yine de bunun bir önemi yok. Söylediklerine rağmen, o arkadaşlıktan fazlasını istiyor ve bunun ötesinde bir şey mümkün değil.

Senin için bu bir fantezi. Bizim için ise aile. Ethan, Jax'i destekliyor. Ona inanıyor. Sen ise onu aşağılıyorsun ve sanki başarısız biriymiş gibi konuşuyorsun. Bununla yaşayamam.

VIKING

O seni incitti. Bununla yaşamak benim için zor. Anlıyorum. Onlar en iyi arkadaşlar. Ben de senin en iyi arkadaşın olmak istiyorum. Şimdi, bana neyin yanlış olduğunu söyle.

Ethan meşgul ve bunu Jackson'la konuşmak onun suçluluk duygusunu daha da artıracak. Onun nüksetmesini kabul ettim ve hayatıma devam ettim, ama bu, ikimiz için de hatırlaması acı verici olmadığı anlamına gelmiyor.

Bir muhabir, Jax'in diğerkadınlarla çekilmiş fotoğraflarından bahsetti.

VIKING

Nişanlını nereden kurtarayım? Umarım o pisliğin boğazına yumruk atmıştır.

Başını dik tut. Taçını düzelt, prenses. O akbabalar, senin güzel topuklarının altındaki pislikten başka bir şey değil.

Onun sözleri yüzüme bir gülümseme getiriyor, omuzlarımdaki gerginliği eritiyor — ta ki şunu yazana kadar:

VIKING

Benim gözetimimde böyle bir şey olmazdı.

8

ETHAN

Aurora kollarını belime doladı. "Bu gece bizimle eve gelir misin? Birkaç gün oldu." Alt dudağını dramatik bir şekilde bükerek somurtuyor.

Donup kalırım, uzaklaşmak için duyduğum dürtüyle mücadele ederim. İhtiyacımız olan son şey daha fazla reklamdır. Oyuncular için ayrılmış arka otoparkta bekliyoruz, ama burası pek de تنها sayılmaz, ikizlerin arabayı getirmesini bekliyoruz.

Jax şu anda halkla ilişkiler ekibi ve menajerinden azar işitiyor. Ondan sonra Doc'u görmesi gerekiyor. Sonra da lanet olası medyayla dolu bu korkunç "Unity" etkinliğine gideceğiz.

Endişelerimi bir kenara bırakarak, parmak eklemlerimle onun elmacık kemiğini okşuyorum. "Bu yemeğe katılmam gerek, bebeğim. Ondan sonra geç olacak ve yarın erken ayrılacağız."

Sadece şehir dışındaki Long Island'a gidiyoruz, ama onlarla eve gidersem, gece yarısına kadar uyanık kalırız. Yalnız kalırsam, ona dokunmadan duramam, özellikle de giydiği kıyafetlerle: uzun süet çizme, seksi topuklu ayakkabılar, Jackson'ın forması elbiseye dönüştürülmüş ve deri ceket. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, onu yumruğumla kavramak istiyorum.

Tanrım, bana merhamet et. Burada profesyonel davranmaya çalışıyorum.

"Seninle kalabilir miyim?" Endişeli gözleriyle tezat oluşturan alaycı bir gülümseme atıyor. "Sadece uyuyacağım, kötü bir şey yapmayacağım."

Çenemi sıkıp gevşetiyorum. "Jax'le yemeğe git. Orada görüşürüz."

Yüzü sertleşir ve kollarını indirir. Bundan nefret ediyorum. Onun dokunuşunu özlediyorum. Onun yapışkan sevgisini özlediyorum.

Onu uzaklaştırıyorum. Böyle olmamalı, ama çok baskı altındayım. Onun takım dedikodusu haline gelmesini istemiyorum. Medya ona ve Jackson'a odaklanmış durumda ve ben de böyle kalmasını tercih ederim. Onun uygunsuz yorumları ve davranışları yeterince dikkat dağıtıcı.

Bir de sabah bulantıları var. Bu, çocukluğumdan kaynaklanan, içimde derin ve kontrol edilemez bir öfke uyandırıyor. Aurora ile hiçbir ilgisi yok, ama ona ilgi göstermemi engelliyor.

Onlarla kaldığımdan bu yana üç gün geçti, o kusarken ben korkakça davrandım. Tutmadığım sözler verdim. İletişim kurmadım. Onun yanında değilim...

"Biliyor musun?" Sözleri beni bu kötü durumdan kurtarıyor, ses tonunda sinirlilik var. "Boş ver."

Kararsızım. Bu gece kollarımda olması önemli mi? Başkalarının ne düşüneceği için onu üzmeye değer mi? Yarın ayrıldığımda, o uyuyabilir. Kimse bilmeyecek... takım hariç, ve Jackson'ın imalı yorumlarıyla, aynı odayı paylaşırsak insanlar dedikodu yapmaya başlayacaktır.

Tam konuşmak, kendimi açıklamak üzereyken, o dönüp gelen arabaya doğru koşar. Onu durdurmak için aceleyle peşinden giderim ve kapıyı açmasını engellemek için bileğini tutarım. Bana bakmaya bile tenezzül etmeden kolunu çekip kurtulur.

Küçük velet kızgın.

"Aurora..."

O dönüp bana bakar. "Eski sevgilin bu akşam yemeğe gelecek, değil mi? Şehre geldi mi?"

Hazırlıksız yakalandığım için cevap veremiyorum.

"Pişman mısın Ethan? Birlikte görülmek istemiyor musun? Onunla buluşmayı mı düşünüyorsun? Yoksa buluştun mu?"

Yüzüm ve kulaklarım yanıyor. "Bu da nereden çıktı?" Onun alanına doğru bir adım atıyorum. "Şanslısın..." Pişman olacağım bir şey söylememek için yumruklarımı sıkıyorum, çünkü o haklı. Eski sevgilim orada olacak, ama onunla asla buluşmam.

"Öyle miyim?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Bizi isteyip istemediğine karar veremeyen bir adamdan hamile kaldığım için şanslı mıyım? Seni terk ettiğini çocuğuna açıklamak için sabırsızlanıyorum..."

Elimi uzatıp boğazını sıkarak onu susturuyorum. "O cümleyi bitirmene yardım edeyim," diye homurdanıyorum ve sıkışımı güçlendiriyorum.

"Çünkü bitirirsen, bir hafta boyunca oturamazsın." Onu bırakıp geri çekildim, yoksa çok ileri gideceğimden, şimdiden gittiğimden daha da ileri gideceğimden endişelendim. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Hayır," diye boğuk bir sesle söyler, gözleri cam gibi parlar.

"Hayır mı?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Sana zamanımı ve ilgimi vereceğim," diye taklit eder, sesi küçümsemeyle doludur. "Hayır, vermeyeceksin!" Tiksinti, güzel yüz hatlarını bozar. "Yani, hayır. Siktir git. Beni görmezden gelmen için bu partiye katılmayacağım."

Onu geçip kapıyı açtım. "Lanet olası arabaya bin." "Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

Arka koltuğa kayıyor. Arkaya dönüp gözlerime bakmasını bekliyorum, ama bakmayınca kapıyı gereğinden fazla sertçe kapatıyorum.

Akşam yemeğinde dikkatim dağınıktı, sürekli girişi ve telefonunu kontrol eden Jackson'ı izliyordum. Aurora'nın ona benim bir pislik olduğum için gelmeyeceğini söylediği ve onun buraya koştuğu anı bekliyordum. Meslektaşlarımın söylediklerini zar zor algılıyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Aklımdaki tek şey Jax'in yanındaki boş sandalyeydi.

Ekranına sert bir bakış atıyor, onu cebine sokuyor ve kapıya yöneliyor.

Peçetemi masaya atıp arkasından gidiyorum. "Nereye gidiyorsun?" Sesimizin duyulmayacağı bir mesafeye geldiğimizde ona sesleniyorum.

"Halletmem gereken daha önemli işlerim var."

"Jackson," diye bağırırım, o yürümeye devam ederken. "Burada olman gerek. Sen kaptansın."

Sonunda bana dönüyor. "Bu senin hayatın, benim değil. Benim hayatım evde, yaptığım bir şey yüzünden taciz edildikten sonra acı çekmek. Orada olmam lazım."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum, ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum. Aurora kendini güvensiz hissediyordu ve ben durumu daha da kötüleştirdim. "Onu neden tünele getirdin? Lanet olsun! Onu bu boktan durumdan korumaya çalışıyorum."

Takımı işaret ediyor. "Harika bir gece geçirdim, geri döndüğüm ilk maçında hat trick yaptım. Genelde zorlandığımız bir rakibi yendik. Beni en çok destekleyen kişi olan nişanlımla kutlayamazsam ne anlamı var?"

Midem düğümlenir ve derin bir nefes veririm. "Bana kızgın. Her şeyi mahvettim." Gerginlik baş ağrısını gidermek için şakaklarımı ovuştururum. "Bu gece birlikte kalmak istedi, ama ben reddettim."

Alaycı bir şekilde güldü. "Yani onu reddettin. Profesyonel gibi davranma. Sen bir pislisin." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Biliyor musun? Yerlerimizi değiştirelim."

yer değiştirelim. Sen aşırı iş ahlakın ve kusursuz kontrolünle medyayla ilgilen, ben de sürekli ilgi ve güvenceye ihtiyaç duyan kızla bir aile kurayım. Ne dersin?"

Düşünmeden, ağzımdan laf kaçırıyorum. "Medya ile uğraşmak mı? Uyuşturucu ve eskortlarla dolu bir partide ölürüm de oraya gitmem." Sinirler gergin ve sözlerimi hemen pişman oluyorum.

Jackson hiç tereddüt etmez. Yakınlaşır, dudaklarında sıkı, kendini beğenmiş bir gülümseme belirir. "Hayır, sen sadece birini hamile bıraktın... uyuşturucu olmadan. Tebrikler, Koç." Çıkıp gitmeden önce, sert bir bakışla geriye döner. "Belki de bir çocukla bunu nasıl yapacağını düşünmelisin." Elini aramıza uzatır, avucunu açar. "Oh, bekle... Sen değil. Ben yapacağım. O yüzden senin için işleri halletmek için gittiğimde sinirlenme."

9

JACKSON

Çatı katında Aurora çoktan yatağa girmiş, başucuna yaslanarak telefonuyla oynuyor. Utangaç bir şekilde bana bakıp telefonu bırakıyor. Rahat bir nefes alıyorum. Panik atak geçirmiyor, ağlamıyor ya da çantasını topluyor. Etkinlikleri asmasını sorun etmiyorum; ben de pek sevmiyorum zaten.

Botumun topuğuyla yatak odasının kapısını kapatıyorum ve kravatımı gevşetiyorum. "Hayatımdaki en kötü insan öldü." Ceketimi çıkarıp sandalyeye atıyorum. "Harika bir oyun oynadım." Kravatımı çıkarıp gömleğimin düğmelerini açıyorum. "Mutlu olmalıyız, sevinçten uçmalıyız."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, ben kemerimi çözüp pantolonumun fermuarını açarken gözleri kasıklarımın kilitlenmiş durumda. "Benim yüzümden. Los Angeles'a döneceğim." Sesi düz, duygusuz.

"Aurora." Parmaklarımı şıklatırım. "Ben konuşuyorum."

Gözleri benimkilere çevirir, gözleri yaramazlıkla parlar. "Ne? Striptiz yapan sensin, hem de takım elbiseyle. Ne bekliyordun?"

Eğlenerek başımı sallıyorum, kıyafetlerimi çıkarıp boxerıma kalıyorum ve yatağa giriyorum. Yanına uzanıp bacaklarımı uzatıyorum. "Buraya gel." Onu bacaklarımın arasına alıyorum, sırtı göğsüme dönük, kollarım onu sarıyor. "Geçen hafta, her gün benimle olmak bir rüya gibi olduğunu söylemiştin. Ciddi miydin?"

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Neden öyle demesin ki?" Sadece o benim bir rüya olduğumu düşünürdü, kabus değil.

Telefonu komodinin üzerinde titriyor, eminim Ethan'dır. Eminim her an buraya gelebilir.

Elini tutuyorum, avucunu öpüyorum, sonra parmaklarımızı birbirine doluyorum. "İyi, çünkü hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi planlıyorum. Bunu çözelim. Aklından ne geçiyor?"

O, benim yüzük parmağımdaki dövmeyle parmağıyla izler ve düşüncelerini toplar. "Belki de Los Angeles'a dönmeliyim. Ben olmadan ikiniz de daha mutlu olursunuz. O yorumlar çok acı verici ve seni kızdırmak için sadece benim önümde söylüyorlar. Hamile ve hasta olmak zaten yeterince kötü." Bebekten bahsetmesi, onun benim elimi karnına koymasına neden olur. "Ve şimdi Ethan benden uzaklaşıyor. Ben sadece..."

"İncinmiş misin?" diye tamamlarım. "Bunalmış mısınız? İnsanlar berbat, bebeğim. Siktir et onları. Önemli değiller." Örgüsünden kaçan bir saç telini kulağının arkasına koyarım. "Önemli olan tek şey biziz ve Ethan yakında burada olacak. Sana garanti ederim."

"Belki," diye mırıldanır, sesi uzaklaşır.

Bunu onun için nasıl daha kolay hale getirebileceğimi bulmak için kafamı yoruyorum. Belki Ethan haklıydı ve birini tutmamız gerekiyor. Şakağına öpücük kondurup onu daha sıkı sarıyorum. "Bu benim geri dönüşümün ilk maçı. Bir jet kiralayacağım..." Telefonu tekrar titrer ve ben ona uzanırım. "Yaşlı adam kalp krizi geçirmeden cevap versen iyi olur." Telefonu alıp ona vermek için uzanırım, ama arayanın Ethan olmadığını görürüm. Arayan Reece'dir, ekranında son mesajları görünür.

VIKING

Söyle yeter, gelip seni alırım.

LA'da seninle kalırım ya da sen benimle kalabilirsin.

Görüşüm bir anlığına bulanıklaşır ve beyaz sıcak bir öfke cildimi yakar. Bu yüzden mi ayrılmak istiyor? *Onunla* olmak için mi?

"Ne yapıyorsun?" Şifresini girerken sesinde panik var.

Her zaman birbirimizin telefonlarına erişimimiz vardı. Bu kontrol ya da şüpheyle ilgili değil — o bana mesaj atan başka bir kadın bulamaz, ben de sosyal medyayı onu takip etmekten başka bir amaçla kullanmıyorum. Bu güvenle ilgili ve şimdiye kadar ona güvenemeyeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ekranı ona doğru çeviriyorum. "Lanet olası Reece mi?" Adı dilimde zehir gibi. "Ben de güvenlik görevlisi tutmamız gerektiğini düşünüyordum. Belki onu. Hayır." Kafamı şiddetle sallıyorum. "O boku çivili beyzbol sopasıyla parçala." Aklım en kötü

olası sonuca atlar. "Onunla yattın mı? Onunla yatıyor musun?"

O dönüp yüzünü buruşturdu, gözleri alev alev yanıyordu. "Ciddi misin? Seninle birlikte olduğumu, hamile olduğumu unuttun mu?"

Okuduklarıma göre, Reece onun Ethan ve benimle birlikte olmasını umursamıyor ve hamileliği de umursadığını sanmıyorum.

Bu rahatsız edici düşünceleri bir kenara itiyorum, nispeten sakin kaldığım için kendimle gurur duyuyorum. Hiçbir şeyi kırmadım ve bağırmiyorum. Kafam şaşırtıcı derecede berrak. "Boş ver. Aptalca bir soruydu."

"Neden?"

"Eğer sevişiyor olsaydınız, o Los Angeles'ta olmazdı. Burada dizlerinin üzerinde, bunu için can atıyor olurdu."

Gözlerini devirir. "Neden soruyorsun *demek istedim*?"

Bu çok açık değil mi? "Nişanlımın, onu açıkça isteyen bir adama neden mesaj attığını anlamak için."

"Beni istediğini söylüyor, ama bunu istemiyor." Elini ikimizin arasında gezdiriyor, kendini ve beni, ya da kendini ve bebeği, ya da belki hepsini kastediyor.

Her halükarda, hiçbirini elde edemeyecek. "O kadar emin olmazdım." Telefonu komodinin üzerine attım. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Jackson," diye uyarıyor, sanki soru saçma gibi.

"Seviyor musun? Sadece cevap ver."

Başını eğip gözlerini kısıyor. "Bunu yapmanın bir nedeni yok."

O, onun korumasıydı ve ellerini ondan uzak tutamıyordu. Şok edici: Aralarında bir şey olduğu, onun onu arzuladığı konusunda haklıydım.

Sabırımı kaybedip yumruklarımı sıkıyorum. "Cevap ver lan!" "Ne dememi istiyorsun?" Avuçlarını kaldırıyor, benimki gibi benimkini yansıtıyor. "Ayrıyken bana iyi baktı. Ona güvendim. Birine ihtiyacım vardı ve o benim yanımdaydı."

"Bu onun işi idi! Sana bakmak, sana aşık olmak değil!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Mesajları tekrar okumak, her ayrıntıyı analiz etmek istiyorum, ama bu beni daha da öfkeli edecektir.

Tabii ki onu istiyor. Aurora, bir erkeği tanı gibi hissettirmeyi başarır: yumuşaklığı, sevgisi, kırılganlığı. Kolayca vazgeçmeyecek, özellikle de Aurora ona gitmesini söylemezse, Ethan da öyle.

İkisi de Reece'in burada olmasını istiyor. Midem bulanıyor ve başım dönüyor. Biraz hava almam lazım. Yatağın kenarına doğru ilerliyorum.

"Lütfen gitme." Yüzümü avuçları arasına alır ve yolumu kesmek için bacaklarımın arasına geçer. "Seni seçiyorum." Bakışları benimkilerle kilitlenir. "Seni seviyorum. Geri dönmek için her şeyi yaparım." Dudakları titrer. "Kalırdım. Asla Los Angeles'tan ayrılmazdım." Uzun kirpiklerine gözyaşları yapışır. "Kalmalıydım," diye ağlar. "Bu asla olmazdı."

Yine içim parçalanır, onu kucağıma çekerim ve yüzümü boynuna gömerim. "Hayır, bebeğim. Hepsi benim suçum. Hepsi Kyle'ın."

"Seni kaybetmekten çok korkuyorum," diye hıçkırır, elleri omuzlarımı sıkıca kavrar.

"Kaybetmeyeceksin. Biz hep birlikteyiz. Dünya yanıp kül olsa bile, sen yanımda olduğun sürece umurumda olmaz." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı kaldırıyorum. "Ama bilmem gerek. Ondan hoşlanıyor musun? Onu istiyor musun?"

Kucağımda yeniden yerleşir ve alnını alnıma dayar. "Ondan hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmekten zevk alıyorum, ama onunla yatmak istemiyorum, eğer sorduğun buysa."

Ben bir erkeğim ve demiseksüelim. Çok az kişiyi severim ve hiçbiri ile yatmak istemem... Bekle, bu tamamen doğru değil. Ethan kafamı karıştırıyor, çünkü teknik olarak seks yapıyoruz. Değil mi? Bu aynı şey mi? Emin değilim, ama bu benim düşüncemi pekiştiriyor: *Onu seviyorum, ama onunla yatmak istemiyorum*, bu sanki *onunla yatmak istemiyorum gibi* geliyor... henüz.

Evet, tam olarak bu anlama geliyor ve Reece de bunu biliyor.

Onun yerinde olmak berbat bir şey. Onu sevse bile, ona ihtiyacımız olsa bile, o her zaman benim olacak. "Yarın ne yapıyorsun?"

* * *

Ethan yine eve gelmedi. Aurora'nın bundan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Konuştuktan sonra hemen uykuya daldı ve bütün sabah sessiz kaldı. Kahretsin, onun yokluğu beni üzdü ve Reece'in durumu göz önüne alındığında, radikal önlemler almam gerektiğini hissediyorum. Viking'in Ethan'ın yerini yatakta almasını kesinlikle istemiyorum.

Birkaç numaram var. Bugün Aurora'yı şımarttım, neşelendirdim ve konumumu sağlamlaştırdım. Bu gece maçtan sonra takım otelinde kalacağız

Koç artık bizden kaçınamayacak ve şu anda soyunma odalarında üçlümüzün eksik parçasını arıyorum.

Antrenman çok zorluydu. Bana *hiç* acımadı. Vücudumun her yeri ağrıyor ve bu yüzden yavaşım.

Uyuşturulduğumdan beri, tüm egzersiz takviyelerini ve protein tozlarını kaçınıyorum. Reçetesiz satılan ağrı kesicileri bile alamıyorum. Aptalca, ama bunu düşündüğümde midem ağrıyor. Ya yanlışlıkla bir nüksetme tetiklersem? Aurora'yı ve bebeği tekrar kaybetme riskini göze alamam.

Yolda üç gün daha, iki maç kaldı — Long Island ve Boston. Devam etmek için bir şeye ihtiyacım var, yoksa berbat oynayacağım. Şansıma, Doc'u ziyaretçi antrenman odasında uzanmış, koç da onun yanındaki koltukta oturmuş buluyorum.

Dikkatlerini çekmek için açık kapıyı çaldım. "Hey, ikinizi de yakaladığım için mutluyum. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Doc gözlüklerini burnuna doğru itti ve koltuğundan kalktı. "Ne oldu?"

"Yorgunum. Her yerim ağrıyor. Suyu ihtiyacım var."

"Gece geç mi yattın?" Ethan, sesinde sıkıntı ve rahatsızlık hissedilen düz bir tonla sorar.

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Hayır, hiç de değil. Sadece çok ağrım var." Gerginliği hisseden Doktor, ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne düşünüyorsun,

Koç?"

"Benim için sorun yok. Kurallara uyun."

Doc vitamin serumunu hazırlarken oda sessizliğe bürünür. Serum takıldıktan ve yalnız kaldığımızda Ethan'a sorarım, "Onunla konuştun mu?"

Bana yan gözle bakar. "Seninle meşgul, unuttun mu?" "Bu seni başka zaman engellemedi. Denedin mi? Yoksa hala korkarak kaçırıyorsun?"

Üst dudağında alaycı bir gülümseme belirdi. "Korkmuyorum. İşler çok ileri gitti ve ona biraz zaman tanıyorum."

Bu ikisi ve lanet olası alanları. Ne anlamı var ki? Birbirinizden ayrı olarak sorunları nasıl çözüyorsunuz? Aurora, ben toprağın altında olduğumda kendine alan bulabilir.

"Ne oldu?"

Başını eğip ensesini ovuşturdu. "Tartışırken onu tuttum."

"Nasıl? O hiçbir şey söylemedi ki."

"Boğazından... Birden sinirlendim ve konuşmasını engellemek için onu tuttum." Elini hareket ettirerek, dümdüz önüne bakıyor. "Yapmamalıydım. Onu dinlemeliydim."

Çenemi kaldırıyorum. "Göster bana."

Sert bakışları benimkilerle buluştu. "Ne?

Neden?" "Seni öldürmem gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum."

"Jackson." Sinirli bir şekilde başını sallar. "Hayır. Seni tutmayacağım."

"Ne yani? Şimdi bana dokunmak rahatsız mı ediyor? Siklerimizin nerede olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Eğilip sesini alçaltır. "Kapa çeneni. Sana dokunmaktan rahatsız değilim. Sana her zaman dokunuyorum."

Kapıda bir boğaz temizleme sesi duyulur. "Üzgünüm. Hemen bir şey almam lazım." Doc, bize bakmadan çantasını kapar ve odadan çıkar.

Ethan'ın yüzü ve kulakları koyu kırmızıya döner ve gözleri komik bir şekilde büyür. "*Oh, lanet olsun*" ifadesi paha biçilemez ve ben kendimi tutamayıp kahkahalara boğulurum.

"Senden çok nefret ediyorum. Neden böyle davranıyorsun?"

O gülümsemiyor bile. Bunu nasıl komik bulmuyor?
gülmekten *kendimi alamıyorum*.

"Sen benim erkek arkadaşımısın." Kendimi kontrol etmek için nefesimi tutarım. "Bizden utanmıyorum."

"Orospu çocuğu, ben senin erkek arkadaşın *değilim*."

"Hadi ama Koç. Bir düşün. Biz birlikteyiz, sadece birlikte-birlikte değiliz. Anladın mı?"

"Biz birlikte değiliz." Her kelimeyi vurgular. "Doktor sana damar yolundan ne verdi?"

"Aynı fikirde değilim, ama yanılıyorsun." Gözlerimin köşelerinden sızan gözyaşlarını gömleğimin koluyla silerim. "Aurora'ya zarar vermediğine eminim. Vermiş olsaydın bana söylerdi." Ya da Reece, ki bu beni gerçekten çok kızdıırırdı. "Ayrıca, bu senin sapıklığın."

"Her neyse," diye uzatır. "Beni görmek istediğinde mesaj atar."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Hayır, yapmayacak. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Hamileyken seninle iletişime geçmedi; şimdi de seni rahatsız etmeyecek."

Kafasını deri koltuğa yaslar. "Ne yapmam gerekiyor? Tam bir pisliktim. Beni sadece belirli bir sayıda affedebilir.

"

Neyse ki, Aurora'nın milyonlarca şans verdiği tek kişiye konuşuyor.

"Telefonunu çıkar," diyorum ona ciddiyetle. "Onu sevdiğini, özlediğini ve yüzüne oturmasını istediğini yaz. İşe yarayacağına garanti veriyorum."

Bana boş boş bakıyor. "Tavsiyen bu mu? Yüzüme oturmak mı?"

"Benim yöntemlerim köpek yavrusu gözleri, gömleğimi çıkarmak, am yalamak, dövmele ve tüm bunlar işe yaramazsa, gitmeyi reddetmek." Her birini parmaklarımla sayıyorum.

"Vay canına. Çok romantik," der, ifadesiz bir yüzle.

"Her neyse." Omuz silkiyorum, kayıtsızmış gibi davranıyorum. "Onun seni kovalamasını bekleme. O çoktan yoluna devam etti."

O geri çekildi. "Ne?"

"Şaşırmış gibi davranma. Birini görmezden geldiğinde tam olarak böyle olur, hayatlarına devam ederler."

"Kapa çenenı."

"Bana inanmıyor musun? Sen onu görmezden gelirken, o başka biriyle sohbet ediyordu. Onun yerine geçecek kişinin *ben* olduğumu sanıyordum." Dramatik bir etki yaratmak için bir ara veriyorum. "Hayır." Sonunu vurgulu bir şekilde söylüyorum, "P" harfini patlatarak.

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Birinin, ağlayacak bir omuzdan, binecek bir sikten, *prencesini özlediğini söyleyen* birine geçtiğinden bahsediyorum," alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak alay ettim. "*Onu çok seviyor ve tek düşündüğü şey o.*"

Ethan'ın çenesi seğirir, burun delikleri genişler ve boynundaki damar atar. Sesi bir oktav düşer. "Kim?"

"Kimi olduğunu biliyorsun. Lanet olası Reece," dişlerimi sıkarak söylerim. "Ve şunu dinle: O benim maçımı izledi."

"Tanrım, çaresiz durumda."

"O, sert oynuyor. Hatta ona Los Angeles'ta kendisiyle kalmasını teklif etti."

Ethan başını sallar, yüzü ölümcül bir sakinliktedir, ki bu, onun sürekli somurtkan yüzünden daha korkutucudur. "Öyle mi?"

"Yalan değil. Onun telefonuna bak. Ben hayır yemeğinden eve geldiğimde hâlâ ona mesaj atıyordu."

Başını eğip kaşlarını kaldırır. "Bunu okuyup kimseyi öldürmedin mi?"

Elimi göğsüme koyarım. "Beni incittin, Koç. Ben yeni bir adamım. Ona bunu sordum..." Onu kızdırmak için sözümü keserim.

"Ve?" diye bağırır, gri gözleri kararmış ve fırtınalıdır.

"Ve muhtemelen şu anda ona mesaj atıyor, yüzüne oturmasını söylüyor."

Sırttım ve o da koluma *sertçe* yumruk attı.

"Siktir! Acıyor, pislik." Pazımı ovuşturdum. "Onu sevdiğini ama onunla yatmak istemediğini söyledi."

"Henüz," diye ekledi.

"Aynen öyle. O sadece zamanını bekliyor, bir fırsat kolluyor."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Ben mi?" diye soruyorum, şaşkınlıkla. "Ben gidip onunla evlendim. Ona fırsatı veren sensin."

"Evet, bunu göreceğiz bakalım." Ayağa kalkar ve avucunu açarak elini uzatır. "Oda anahtarını ver."

Yaptığım tüm eşleştirme işleri için dürüst olmak gerekirse yeterince takdir görmüyorum.

10

ETHAN

Aurora'nın kapısına vardığımda, öfkeden titriyordum. Ona alan tanımak en iyi yaklaşım değildi, bunu biliyordum, ama doğrusu, bu onun için değildi. Kendimi toparlamam gerekiyordu ve bunu onun ve Jax'in yanında yapamazdım. Onlar benim zayıf noktam. Onlar için her şeyden vazgeçeceğimden korkuyorum ve kendimi kaybetmek istemiyorum. Kim olduğum için çok mücadele ettim.

Duygularımdan ve bunun nereye varacağından korkuyorum ve kendimden bıkmış durumdayım. Kusmuk kokusunu aldığımda göğsümdeki şiddeti ve paniği kontrol edemiyorum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Jax benim oyuncum; üçlü olarak açıkça dolaşamayız. İnsanlar bizi kabul etmez ve bunu itiraf etmekten utanç duysam da, bu ilgi beni rahatsız eder.

Reece'in küçük ailemize katılacağı düşüncesi beni rahatlatıyor, ama benim yerime geçmesi mümkün değil.

Anahtar kartını okutuyorum, ışık yeşil yanıp sönüyor ve odaya giriyorum, ama içimde kasıp kavuran karanlık fırtınanın tam tersiyle karşılaşıyorum.

"Tanrım, siktir." Pembe parlak balonların üzerine takılıp düşüyorum, sanki bana saldırıyorlarmış gibi. "New York'un geri kalanına çiçek ya da balon bırakmadı mı? Lanet olsun."

Balonlar tavanı tamamen kaplıyor, ipleri yüzüme sarkıyor, soluk pembe güller her yeri süslüyor.

Jackson'ın abartılı aşk ifadesi, onun şımarık olmasının tam da nedeni. Kaçtılar ya da evlilik sözleşmesi falan imzaladılar. Ondan başka bir şey beklemiyordum. Hokey olmasaydı, muhtemelen onu Paris'e götürürdü. Hepsi

haklı, ama bu pembe mutluluk patlamasında nasıl kızgın olabilirim ki?

Aurora, her zamanki gibi Jackson'ın forması üzerinde bir değişiklik yaparak banyodan dışarı bakıyor. "Hey, burada ne yapıyorsun?" Beni gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyor, en nazik ses tonuyla ve en sevimli gülümsemesiyle.

Rahatlamak yerine, yine öfkeleniyorum. Nasıl cüret eder de benden tatlılığını alır?

Onun yanından geçip banyoya giriyorum, bakışlarım makyaj malzemeleriyle dolu tezgahı tarıyor. "Telefonun nerede?"

Mükemmel kaşları birbirine yaklaşır. "Neden?"

Savunmacı sesi beni daha da sinirlendiriyor. "Oyun oynayacak vaktim yok. Lanet telefonunu getir."

Sinirlenerek çantasından telefonunu çıkarır ve bekleyen avucuma atar.

"Şifre ne?"

"İkizlerden mesaj bekliyorum."

"Onlar gelmeyecek." Gözlerini kilitliyorum. "Şifre." "Maça gidecek miyim?"

Sesi titriyor ve neredeyse üzülüyorum. *Neredeyse.*

"Aurora, şu anda benimle dalga geçme. Şifre ne?" "Doğum günüm. 23 Ağustos..."

"Doğum gününü biliyorum," sözünü kestim.

Numaraları tuşlayıp Mesajlar uygulamasını açarak Reece ile yaptığı yazışmaları buluyorum. Bugün ona birkaç mesaj göndermiş, ama o hiçbirine cevap vermemiş. Son mesajında ona iyi olup olmadığını soruyor. Mesajları okurken, her kelimeyle kalbim daha hızlı atıyor, kulaklarımda çılgın bir uğultu duyuyorum. Onu elde etme niyeti açık, ama onun ikimizin yerini aldığını gösteren hiçbir kanıt görmüyorum — lanet olası Jackson.

"Ona mesaj atmayı bırakmanı söylemedim mi?" Telefonunu cebime koyuyorum. "O seni istiyor ve sen onu cesaretlendiriyorsun." Boynunun arkasını sahiplenici ve kararlı bir şekilde tutuyorum. "Şaka yaptığımı mı sandın?"

Ellerini beline koyarak bana bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Kızgındım."

"Kızgın mıydın?" Eğilip burnumuzu birbirine yaklaşıtıyorum. "Sana kızgınlığı göstereyim."

Tek bir akıcı hareketle ikimizi döndürdüm ve karnına dikkat ederek onu banyo tezgahının üzerine eğdim. Ön kollarını dayayarak kendini tuttu.

Aynada onun bakışlarını yakaladım. "Kıpırdama, yoksa bileklerini lanet olası bir balon ipi ile bağlarım."

Gözlerini devirdi. "Bu yüzden mi buradasın? Kıskançlıktan mı?"

"Konuşmaya devam et bebeğim. Onu sonra hallederim." Formayı kaldırdım ve siyah dantel bir parça buldum. "Artık benim değilsen, bu kıskançlık değil. Hatırladın mı?"

"Hatırladığım tek şey, eve gelmemen, o yüzden belki de senin değilim."

Onun alaycı sözlerini umursamadan kemerimi çözdüm. "Kontrolü tamamen bana devretmeyi kabul etmiştin."

"Sen de orada olmayı kabul ettin."

Keskin bir hareketle kemerimi çıkardım. "Benim yokluğum, sana başka birini eğlendirmek için izin vermez." Deri kemerin uçlarını birleştirerek bir ilmek yaptım.

Gözleri büyüdü, dudakları aralandı. "Beni elinle dövmeyeceksin, değil mi? Güvenli kelimeye ihtiyacım yok mu?"

"Benimle birlikteyken güvenli kelimeye ihtiyacın yok. Durmamı söylersen, dururum. Bu kadar basit. Anladın mı?"

"Aman Tanrım. Ona mesaj atmayı bıraktım," diye geri adım atar.

Ayağa kalkmak için hareket eder, ben de onu yerinde tutmak için ensesini sıkıca tutarım.

"Anladın mı?"

"Kiminle istersem onunla konuşurum!"

Deri havada ılık çalar. *Şap.* "Ethan!"

Hızlı, acımasız değil, onun güzel kıkına bir iğne batırmaktan başka bir şey değil ve ben anında sertleşiyorum.

Kaşımı kaldırıyorum, kemerimi hazırlıyorum. "Tekrar dene." "Tamam, anladım. Ona mesaj atmayacağım."

"Külotunu indir."

Parmağını bel bandına takar ve iç çamaşırını uyluk ortasına kadar çeker. Ortasında belirgin bir ıslak leke belirir. "Kaç tane?" diye sızlanır.

"Reece'in sana ilgi göstermesini seviyor musun?"

"En azından biri seviyor," diye fısıldadı, sonra ekledi, "Sen sevmediğin zaman."

"Lanet olası ağzın. Beni kızdırmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" *Şap.*

Deri kıkına daha sert vurur ve cildi, sikimi zonklatan muhteşem bir kırmızı renge bürünür.

kırmızı bir renk alır ve benim sikim zonklamaya başlar. "Cevap ver. Sana ilgi göstermesini seviyor musun?"

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor, derinliklerinde alaycı bir meydan okuma parıldıyor. "Belki."

Kafamı sallıyorum. Lanet olası kız. Diğer kışına da tokat atıyorum, iki tarafı da sırayla, o da alt dudağını ısırıyor.

"Tekrarlamak ister misin? Sana ilgi göstermesini seviyor musun?" Sessizlik. Şap. "Bana söyleyecek misin?" Şap. "Ne kadar şımarık bir velet olduğunu söyle bana." Şap.

"Evet!" diye bağırır sonunda, yanakları kızarmış. "O beni daha iyi hissettiriyor."

Onun cevabı hiç de sürpriz olmadı. Reece de onu şımartmak için yaşayan bir başka erkek. Sanırım bu dinamiklere biraz kontrol ve disiplin katmak benim görevim. Külotunu yere indirip, ondan çıkmasına yardım ediyorum. "Bacaklarını aç." Tabii ki reddediyor. Şap. "Lanet olsun, Aurora. Aç. Lanet olası bacaklarını."

O itaat eder ve ben onun çıplak, parıldayan amını, ıslaklığı üst baldırlarını kaplayan halini tam olarak görebilirim. Dayanamayarak kemerimi indirir ve iki parmağımı onun ıslak yarıklarına kaydırırım. Baş tezgaha düşer ve inler.

"Her zaman bu kadar ıslaksın." Şişmiş klitorisini daireler çizerek okşuyorum. "Benim tarafımdan cezalandırılmayı seviyor musun?"

"Hayır," diye cevaplar dişlerini sıkarak.

İnatçı kızım.

Ona kurt gibi sırtarak amını tokatlarım. "Damlayan amın aksini söylüyor. Tekrar dene. Bu kışını kızartmam hoşuna gidiyor mu?" Avucumu onun ısınmış teninde gezdiririm.

Yüzünü kolunun kıvrımına saklar. "Evet," diye mırıldanır.

"Bana bak." Boynunu bırakıp at kuyruğunu yumruğuma doladım ve aynada gözlerini benimkilere çevirmesini sağladım. "Kışını kızartmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, efendim."

Alaycı ses tonuna rağmen, sikim pantolonumdan fırlayacak gibi.

"Aferin kızım." Parmaklarımı klitorisini okşamaya geri döndürdüm. "Burada kim sorumlu, Aurora?"

"Sen." Kalçalarını salladı. "Ethan, lütfen."

Klitorisini daha hızlı okşuyorum. "Ne oldu, bebeğim? Söyle bana."

Nefesi kesildi. "Sik beni."

Daha fazla dayanamıyorum. Penisim fermuarımın üzerine o kadar sıkışmış ki, üzerinde diş izleri olmasa şaşırırm. Mastürbasyon yapıp kıkına boşalmak istiyorum, ama içimdeki mağara adamı onu doldurup damlamasını izlememi istiyor.

"Uslu bir kız olup beni dinleyecek misin?"

"İyi bir erkek arkadaş olup bana o sikini verecek misin?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. O lanet ağız, o ve Jackson.

"Hazır ol." Gömleğim ve pantolonum yere düşmeden önce girişine girmişim bile. "Seni sert ve hızlı bir şekilde alacağım, günlerce biriken spermimle dolduracağım ve sen de kocanın oyununu izlerken bunun içinde oturacaksın."

Bir elini aynaya koyar, diğer eliyle tezgahın kenarını tutar. "Sen iğrençsin."

Tek bir sert hamlede ona çarparım ve sözleri tiz bir iniltiye dönüşür.

"Ve sen bunu seviyorsun." Onu deli gibi beceriyorum. "Maçtan sonra, o ağzındaki tavırları sikerek yok edeceğim."

"Ethan." Beni daha derine almak için sırtını kavisler. "Durma."

"Merak etme, aşkım. Kime ait olduğunu hatırlayana kadar her deliğini dolduruyorum."

11

AURORA

Kıçım yanıyor. Acı verici değil, daha çok güneş yanığı gibi, ama günlerce hissedeceğim. Bana uyar, çünkü Ethan haklı: Ben bunu seviyorum.

Parmakları boğazımı kavrarken, diğer eli klitorisimi okşuyor. Orgazm beni sarsıyor, tüm vücudunu sallayan ve seni sikin pençesine düşüren türden bir orgazm.

Bacaklarım gerginleşiyor ve onun etrafında titriyorum, akılsızca mırıldanıyorum, "Oh, lanet olsun.

Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun. Oh, lanet olsun."

"Sikimi boğuyorsun bebeğim... Lanet olsun." Sesi gergin, nefes nefese.

Kavrayışı sıkılaşıyor ve itişleri öfkeyle artıyor, beni bir orgazmdan diğerine sürüklüyor.

Kalçalarını kıcıma çarparak, en derin noktaya ulaşır ve omurgamdan aşağıya bir titreme gönderen, gürleyen bir "Siktir" çıkarır.

Aynada onu izliyorum, kaşları çatılmış, bakışları yavaşça içime girip çıktığı yere sabitlenmiş.

"Beni bırakmak istemiyormuşsun gibi sıkıca sarılmanı seviyorum."

"Bırakmıyorum." Bacaklarım güçsüz olmasına rağmen, onun tembel itişlerine karşılık veriyorum.

Aniden içimden çıkıyor. Ne olduğunu anlayamadan, beni tezgahın kenarına oturttu, yüzüm ona dönük, ağırlığım arkamdaki kollarımın üzerinde.

"Durduramıyorum. Çok iyi hissettiriyorsun." Hala sert olan penisini başparmağıyla okşadı ve içime girdi.

Damarları şişmiş, büyük elleri kalçalarını ve kıcımı kavrar, acımasız itişlerine karşılık vermem için beni kaldırır. "Klitorisine oyna, bebeğim. Bana nasıl orgazm olduğunu göster."

Daha fazlasını isteyen ben, tereddüt etmiyorum. Bacaklarımı beline doluyorum ve klitorisimi okşayarak, daireler çizip sıkıştırarak onu tahrik ediyorum.

Geniş omuzlar, heykel gibi bir göğüs, şişkin pazılar, kaslı karın kasları, kalın penisi her tatlı noktaya vuruyor ve orgazmım titreyerek inlemelerle hızlı ve şiddetli bir şekilde geliyor.

"Aferin kızım. O sıkı amını bana sıkıca sar." Parmak uçları morartacak kadar güçlü bir şekilde etime batıyor. "Siktir, bebeğim. Beni tekrar boşaltacaksın." Çenesi sıkılırken sözleri kaba ve dişlerinin arasından düşük bir sesle homurdanıyor.

Tezgah ve aynaya yaslanıyorum. O eğiliyor, dirseklerini yüzeye dayıyor ve beni kollarına alıyor, alnını alnıma dayıyor.

Aramızda sessizlik hakim, sadece düzensiz nefeslerimizle bozuluyor ve endişem bir soru fırtınasıyla geri dönüyor. En azından şimdilik burada, ama son birkaç gecedir neredeydi? "Onunla mı kaldın?"

Başını kaldırır, kaşlarını çatır. "Ne?" "Eski sevgilin. Dün gece onunla mı kaldın?"

Yoğun gri gözleri benimkileri arar. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun?"

Görüşüm bulanıklaşır. Yutkunurum ve gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırıştırırım. "Bilmiyorum."

Onda, seninle asla sahip olamayacağım bir şey vardı. Bu bir anlam ifade ediyor olmalı."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başını sallar. "Hiçbir şey ifade etmiyor. *Bu*," şişmiş karnıma elini koyar, "bir şey ifade ediyor, *her* şeyi ifade ediyor ve başka hiç kimse benimle bunu yaşayamaz. Sadece sen."

"Bu bir hataydı..."

"Dur." Parmağını dudaklarıma koyar, yüzü sertleşir. "Bir daha bunu söyleme. Bilerek sana bir bebek yapmamı mı istiyorsun? Bununla bir sorunum yok. Ama sonra kocan iki tane olmasını isteyecek. Yirmili yaşlarını hamile geçirmek mi istiyorsun?"

İster miyim? Belki. Kendimi yeterince güvende hissedersen.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirir. "Neye ihtiyacın olursa, sana veririm. Tek yapman gereken istemek, hatırladın mı?"

Alaycı bir şekilde güldüm. Son görüşmemizde benden pek memnun değildi. "Beni görmek istemiyorsan, seni rahatsız etmiyorum."

"Bana hatırlatıldı." Derin bir nefes alır. "Soğuk davrandığım için özür dilerim. Sorun sen değilsin, kesinlikle eski sevgilim de değil. Sorun benim, ve daha iyi olacağım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Gitmek istemiyorum, ama maçtan önce seni beslemem lazım. Yemek yerken konuşabilir miyiz?"

daha iyi olacağım." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Gitmek istemiyorum, ama maçtan önce sana yemek yedirmem lazım. Yemek yerken konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Hazırlanmam lazım."

Geri çekildi ve sert vücudunun ağırlığını anında özledim. "Kal." Beni ayağa kaldırdı ve boxerını ve pantolonunu giydi, ama kemerini takmaz.

Ben kalçalarımı saran formayı tutuyorum, o da külotumu giymeme yardım ediyor, bacaklarımdan yukarı çekiyor.

Yarı yolda durur. Parmakları cildimi okşayarak iç uyluklarımdan akan spermi toplar. "Temizleme." Boşaldığını tekrar içime sokar. "Spermimin içinde oturma konusunda şaka yapmıyordum."

"Hamileyim. Tuvalete gitmem gerek, aptal."

"Peki," diye söylenir, ama sesinde sertlik yoktur. Giydirmeyi bitirir, sonra külotumun ortasını ovuşturarak iyice ıslandığından emin olur.

"Sen bir mağara adamısın," diye alay ediyorum, gülerek.

"Beni böyle yapan sensin, bebeğim." Kıcımlı tokatlayarak beni gönderir. "Hazırlan."

Ben makyajımı titizlikle bitirdikten ve o kıyafetlerini düzelttikten sonra, bana diz boyu, kırmızı tabanlı beyaz bir çift çizme giymeme yardım ediyor. "Bu kadar seksi olmak zorunda mısın?" Kıyafetimi açıkça takdirle inceliyor, gözleri üzerinde duruyor. "Tanrım, seninle bir restorana giremem giremem."

"Ben bir hokey WAG'iyim — eş ve kız arkadaşı. Özellikle standart gereksinimleri karşılamadığım için iki kat daha seksi görünmek zorundayım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki standart gereksinimler nelerdir?"

"Sarışın, neşeli, adı 'B' ile başlayan - Brandy, Brittney, Bentley, Blakely - bir çeşit ponpon kız adı."

Derin, boğuk ve çok seksi bir kahkaha attı. "Tanrım, seni seviyorum. Ceketin nerede?"

Yerdeki hediye yığınının büyük siyah bir kutu alıp yatağın üzerine koydum. Kapağını açıp kağıt mendili açtım ve Jax'in yaptırdığı kişiselleştirilmiş bomber ceket ortaya çıktı. Arkasında adı ve numarası yazıyordu — sadece adı değil, MRS. O'REILLY de yazıyordu.

"Lanet olsun," diye homurdanır Ethan. "Herkesin bilmesini sağlamak zorundaydı, değil mi?"

Onun dirseğini tutup en çekici gülümsememi gösteririm. "Merak etme, Blackwood. Senin için bir şeyler hazırlıyorum."

"Bu beni korkutuyor. Önce bana danışacak mısınız?"
Kafamı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

12

REECE

Bir yıl önce, hatta iki ay önce, başka birine bağılı bir kadına aşık olsaydım kendimi aptal gibi hissederdim. Kesinlikle paylaşmakla ilgilenmezdim.

Üçlü ilişkiler yaşayan, farklı görevlerdeki askerlerin bir kızı paylaştığını biliyordum. Onlar için işe yarıyordu, ama benim için bu sadece uygun bir düzenlemeydi, aşk değildi.

Aurora, Jackson ve Ethan arasındaki dinamikleri görmek bakış açımı değiştirdi. Bağlılık, yaşam tarzımızla uyuşmuyor. İlişkiler sorumluluklar gerektirir ve kadınlar beklentileri vardır. Birkaç kez flört etmeyi düşündüm ama bunun işe yaramayacağını biliyordum, ne orduda ne de gizli görevdeyken.

Dürüst olmak gerekirse, bir geceden fazla ilgimi çeken kimse olmadı. Kimse içimde bir kıvılcım bile uyandırmadı. Kimse görev sırasında kaybettiğim duyguları uyandırmadı. Aurora'dan önce içim ölmüştü, hissiz ve soğuktum, aynada bana bakan cansız mavi gözlerim vardı.

Sivil hayata uyum sağlamak zorlandım. Kriz modunda olmamak, yanımda silah taşımamak ve göğsümde ağır teçhizat taşımamak kafa karıştırıcı. Bu... yanlış, açıkta, savunmasız hissettiriyor.

Nadiren kesintisiz uyuyorum ya da çok fazla uyuyorum. Çoğu insan için huysuz ve kapalı biriyim. Demek istediğim, sağlıklı, "normal" bir ilişkide işlev görebileceğimi sanmıyorum.

Jax ve Ethan da aynı. Para ve hokey olmasaydı, Jackson muhtemelen hapiste olurdu. Aurora, onun dengesiz davranışlarına tahammül eden

davranışlarına tahammül edip onu koşulsuz seven tek kadın.

Ethan işkolik, yani her zaman çok stresli. Kontrolü elinde tutmak zorunda ve modern kadınlar onu şovenist olarak görürler - bizim kızımız hariç, o sert tavırlı, kontrolü ele alacak birine ihtiyaç duyan erkekleri seviyor gibi görünüyor.

Kusurlarına rağmen, ya da belki de bu kusurları yüzünden, Jax ve Ethan birbirlerini destekliyorlar. Mükemmel bir ilişki değil, ama burada devreye ben giriyorum. Ben, bu ilişkinin yürüyeceğine inanacak kadar aptal, ya da çaresizim.

Aurora'yı gözlemlerim ve mesajlaşmalarımdan anladığım kadarıyla, onlar mutlu bir üçlü değiller. Tahmin ettiğim gibi, ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, sezon boyunca ona bakamıyorlar. Hayatları çok kaotik.

Ethan ve Aurora'nın otel restoranında hararetli bir konuşma yaptıklarını izliyorum. Ethan masaya eğiliyor, birkaç kelime söylüyor ve Aurora başını eğiyor. Aralarında bir şeyler oluyor. Ethan takımla kalıyor ve artık birbirlerine mesaj atmıyor ya da aramıyorlar.

Onu sakinleştirmek için dayanamayıp tekrar mesaj atıyorum: **Cevap ver** prenses.

Ethan cebinden bir telefon çıkarır, ona ve sonra da ona bakar ve ben onun neden cevap vermediğini anlarım: Ethan onun telefonunu almış, yani benim mesajlarımı okumuş ve bundan hoşnut değil.

Benim ne hissettiğimi bilmek zorunda, bu Jax için bile açıktı.

Ona geri dönmem gerekiyor ve Ethan daha mantıklı biri olduğu için ona doğrudan mesaj atıyorum.

Telefonu olmadan dışarı çıkması tehlikeli.

Telefonunu cebine geri koyar ve kendi telefonunu çıkarır. Mesajımı okur ve gözleri restoranı tarayarak beni arar, ama ben güvenlik kamerası ve işe yaramaz bir güvenlik duvarının arkasında saklı kalırım.

Ethan

Bodyguard mı oynuyorsun, yoksa takipçi mi?

İkisini de.

Öyle bir şey.

ETHAN

New York'ta mısın? Seni geri istiyor.

Ha? Hiç de beklediğim gibi değil.

Ne?

ETHAN

Çalışmamak karşılığında seni geri getirmemi istedi.

Onun koruması olarak mı?

Neden sorguladığımı bilmiyorum. Hayal mi kuruyorum? Tabii ki, onun koruması olarak. Başka ne olabilir ki?

Kafasını kaldırıp onun üzgün ifadesini inceledi.

ETHAN

İkimiz de bunun daha fazlası olduğunu biliyoruz.

Aptal değilim. Onları asla ihanet etmeyeceğini biliyorum ve bununla bir sorunum yok. Sadece orada olmak istiyorum - ya da en azından kendime öyle söylüyorum... defalarca.

New York'tayım.
Buluşalım.

Boynunu çevirip hesabı ödedikten sonra cevap veriyor.

ETHAN

Onu bizden almaya çalışırsan ya da Jackson'a zarar verirsen, onu bir daha asla göremezsin.

* * *

Maçtan sonra otelin restoranında buluşuyoruz. Takım bu gece Boston'a gideceği için, durumumu açıklamak için çok az vaktim var. Her şey yolunda giderse ve birbirimizi öldürmezsek, onlarla birlikte seyahat edeceğim.

Jax karşımdaki koltuğa oturur. Hemen sinirlenir, dizini sallamaya başlar ve parmaklarıyla ıslak saçlarını tarar. "Eğer bu Aurora ile ilgiliyse, cevap hayır. Biz evliyiz."

Sanırım saçmalığa balıklama atlıyoruz. Artık saklanmıyorum ve Ethan'ın yanında olduğu için elini tekrar incitmeyeceğini biliyorum, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sorun değil. Bu, bir gün diz çöküp ona evlenme teklif etmeyeceğim anlamına gelmez."

Başını geriye eğdi, kahkahasında manik bir ton vardı. "Neden yapasın ki? Onunla evlenemezsin."

Ethan, Jax'e doğru yavaşça yaklaşır, dirseklerini masaya dayar ve en iyi arkadaşını ince bir şekilde korur, gerekirse müdahale etmeye hazırdır.

Kararından vazgeçmeden eğildim. "Çünkü o bunu hak ediyor. İnsanlar evlenmeden de bağlılık törenleri yapıyorlar. Bu sembolik bir şey."

"Hay sıçayım." Jackson gülererek başını sallar. "Sen benden daha delisin."

"Gerçekten mi? Bana senden evlenme teklifi istediğini söyleme. Diz çöktün mü?" Ethan'a dönüyorum, yüzünde ekşi bir ifade var. "Ve senden gerçek bir taahhüt. O bu jesti istiyor, sana garanti ederim."

İkisi birbirlerine bakiştılar ve bu bakış, Jackson'ın yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi sildi.

"Sen deli misin?" diye hırladı, artık ikisini de uyardığım için alaycı tavrını bırakmıştı.

Koltuğa yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sakin ol. Onu senden çalmak gibi bir niyetim yok. Onu ve seni korumak için buradayım."

Dudakları kıvrılır. "Siktir git. Uzak duramazsın. Buraya sızmak için geldin."

"Ne?" Alaycı bir şekilde sırttım ve omuz silktilim. "Karının arkadaşları olamaz mı?"

"Arkadaşlarmış, hadi oradan."

Gülümsemem genişler; onu kızdırmanın bu kadar kolay olmasından keyif alıyorum. "Önemli değil. Bana ihtiyacın var."

Ethan'ın çenesi o kadar sıkı kapanır ki, şakakları gözle görülür şekilde zonklar. "Bu senin taktiğin mi? Dolambaçlı konuşmak? Manipülatif olmak?"

Vücudum kaskatı kesildi. Jax benim babası gibi manipülatif olduğumu düşünürse, bana asla güvenmez. Benim onun tarafında olduğumu bilmesi gerekiyor ve bir parçası Aurora için en iyisini istiyor olmalı, bu benim de dahil olmamı gerektirir bile.

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum. İkiniz de yanında yokken ben onun yanındaydım. Önce hokey ve modellik, sonra senin nüksetmen. Her zaman onun yanındaydım. Ethan'ı tekrar görmekten endişe duyduğunda, onun kapısının önünde durup derin nefesler alırken onun yanındaydım. New York'ta her gece ağlayarak uykuya dalmasını dinledim. Fotoğrafları gördükten sonra onu kucaklayan bendim..."

"Yeter," diye homurdandı Ethan. "Suçluluk duygusu yaratmayı bırak."

Derin bir nefes alıp, ciğerlerimi hava ile doldururken, burada olma sebebimi hatırlıyorum. "Tek söylediğim, onun benim önceliğim olduğu ve ona bakılmayı hak ettiği. Ben olmadan zorlanıyorsun."

Jax ikna olmamış bir şekilde gözlerini devirir ve ben sinirlenirim.

"Kyle seni, hepimizi izleyen birini tutmuştu. Kanıtın var, değil mi? Sana ya da *ona* zarar verecek kadar değerli bir kanıt? Seni koruyacağım. O seni seviyor. Seni *asla* terk etmez. Neden bu kadar endişelisin?"

Ethan, masanın üzerinde eğilerek, keskin bakışlarıyla beni delip geçer, sesi ölümcül bir tona düşer. "*Benim* yerime başkasının geçebileceğini sanma. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Benim olanı korumak için her şeyi yaparım."

Benim olan, yani Jackson da dahil. Birbirlerine son derece sadıklar, sözde arkadaşlardan çok daha fazla. Jax'ın beni dövmesine izin vermeseydim, kendimi savunup onu yaralaysaydım, Ethan boğazımı keserdi. Kyle'ın yanında yatıyor olurdum.

"İnan bana, biliyorum. Öldürülmeye çalışmıyorum. İş başındayım, ama seni koruyabilirim. Onu koruyabilirim." Dikkatim Jackson'a kayıyor. "Aurora'nın güvenliği hala öncelikli, değil mi? Kyle'ın evinde bulduğum şeyleri, iPhone'unu da dahil olmak üzere, gözden geçirmeliyiz."

13

ETHAN

Asansörden inip katımıza çıkıyoruz.

"Bu çok kötü bir fikir," diye tısladı Jackson.

Onun öfkeli adımlarına yetişmeye çalışarak hemen arkasından gidiyorum. "Ne yapmak istiyorsun? Baban hakkında söylediklerini duydun, ve biz 24 saat onunla birlikte olamayız."

Kollarını havaya kaldırır. "O onu istiyor. Bu, sahip olduğumuz şeyi mahvedecek."

"Öyle olmak zorunda değil. Ona bakıldığında daha mutlu olmuyor musun? Güvende olduğunda? Ben mutlu oluyorum ve o tribünde gülümserken sen daha iyi oynuyorsun."

Reece'i seviyor muyum? Diğerlerinden daha fazla değil. Aurora seviyor mu? Elbette. Onu görmezden gelebilir miyim? Muhtemelen. Çoğu zaman öyle yapıyorum. Yararlı mı? Onları koruyacak mı? Kesinlikle, ve önemli olan da bu.

Jax ve ben, endişe ve karmaşıklıklar olmadan hokey ve Aurora'ya odaklanabiliriz. Reece ona tüm o süslü saçmalıkları verebilir.

"Bu, onu ilişkimize dahil etmemiz gerektiği anlamına gelmez." Kapımın önünde durur. "Bu," ikimizin arasında eliyle işaret eder, "mükemmel."

Anahtar kartımı okutup kapıyı açtım. Boston'a gitmemiz gerekiyor. Her zamanki gibi geç kalmıştık, ama yine de odasına gitmedi. Peşimden içeri girdi.

"Sen ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz. Her zaman iyi anlaşımadık." Bana kask fırlattığı günleri hatırlayıp sırtıyorum. "Zaman aldı."

Zaman aldı." Yere bırakılmış yarısı toplanmış çantamı alıp yatağın üzerine atıyorum. "Ve onu da ekleyelim demiyorum," diye ekliyorum, çünkü demiyorum.

Bunun nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyorum. Aurora'ya kalmış. Benim önceliğim, seyahat ederken onun yanında birinin olması, yemek yediğinden ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacak birinin olması.

Reece'le rahat. Aylarca yalnız kaldılar ve asla sınırı aşmadılar. Neden şimdi aşsınlar ki? O bizi asla ihanet etmez.

Jax başını eğip kaşlarını çatıyor. "Sence aynı mı? Onunla vakit geçirirsem, senin gibi mi olacak sence?" Parmaklarını mükemmel dağınık saçlarına geçiriyor. "O bizi sadece ayırır."

Omzunu tutup gergin kasını sıkıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Şimdi git hazırlan." Çantamın fermuarını açıp bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıyorum. "Aurora'ya bu gece sizinle kalacağıma söz verdim."

"Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Sesi yükselir, paniğe kapılır. "Onunla aynı yatağı paylaşmayacağım."

"Sakin ol." Ceketimi çıkarıp yatağın üzerine attım, sonra ayakkabılarımı çıkardım. "O bizi istemiyor, sadece Aurora'yı istiyor."

"Sakinleşmek mi? Ciddi misin? Onu mu istiyorsun?" Kafamı kaldırıp Jax'e bakıyorum.
"Ne?"

Elini bana doğru uzattı. "Onunla yatacak mısın?
Onunla Aurora'yı sikmek mi?"

"Hayır," diye uzatarak cevap verdim. "Neler oluyor böyle?"

"Benimle onu sikiyorsun. Neden onunla sikmiyorsun?"

"Ona ilgi duymuyorum." Şok halimde, sözler dilimden kayıp gider.

"Bana ilgi duyuyor musun?"

Her şey beyazlaşıyor ve oda eğiliyor. Aman Tanrım, felç geçiriyorum.
"Ben... Ne?"

"Aurora'yı sikmemi izliyorsun. Birlikte çıplak olmaktan rahatsız olmuyorsun. Benim spermimi kayganlaştırıcı olarak kullanıyorsun." Parmaklarını kullanarak günahlarımı tek tek sıralıyor. "Birkaç gece önce bana striptiz yaptın."

Kalbim bir beş atım atlıyor, sonra hızla çarpmaya başlıyor. Felç değil, kalp krizi geçiriyorum. Hayır, daha kötüsü: Tahrik oldum, pantolonumun içinde sikim seğiriyor. *Neden sikim seğiriyor?* "O... o demek istemedim."

Yaklaşıyor. "O zaman ne demek istedin? Neden onunla aynı şeyi yapmadın?"

Ağzım kurur. Başım döner. Aynı anda *hem felç hem de* kalp krizi geçirebilir misin?

"Sadece seks." Bu sözleri mırıldanırken bile, bunların yalan olduğunu biliyorum. Bir zamanlar öyle yaşıyordum; ama şimdi durum hiç de öyle değil. Eskiden cinsel partnerlerim hakkında hiç düşünmezdim. Şimdi ise Aurora ve Jax'ı düşünmeden *duramıyorum*.

Yüzü buruşuyor, kaşları daha da çatılıyor. "Sen herkesle olur musun?" Zorlukla yutkunuyor. "Senin için hiçbir anlamı yok mu?"

"Hayır, öyle demiyorum." Kapüşonlu sweatshirt'ü başımdan çektim, ama hala gömlek ve kravat giydiğimi fark ettim. Ne oluyor lan şu anda? "Seks işte. Harika bir şey. Bunu analiz etmemiz mi gerekiyor?"

"Yani onunla birlikte olursam, onunla onu becerirsem sorun olmaz mı? Sadece seks olduğu için mi?"

Beynim onları yatakta sevişirken hayal ediyor. Reece ve Aurora'yı değil, Jax ve Reece'i. Yüzümü buruşturuyorum. Kyle Aurora'yı incittikten sonra hastaneye giderkenki anı aklıma geliyor. Öfkeden titriyordum. Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum, tıpkı şu anda olduğu gibi.

Çenemi sıkıp tehditkar adımlarla Jax'i duvara doğru itiyorum. "İstediğin bu mu?"

Cevap vermiyor. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmış ve tehlikeli, yasak düşünceler zihnime çarpıyor. *Parmaklarım boğazında, ağzı ağzımda, dillerimiz birbirine dolanmış...*

Havada asılı kalmışım, nefes alamıyorum. "Bana öyle bakma." Sesi ait olmadığı yerlere gidiyor. "Sana nasıl bakıyorum?"

Beni taparcasına.

Ve lanet olsun, bunu istiyorum. *Kaptanımı istiyorum.*

Bunun *ondan* geleceğini görmüştüm, *benden* değil, ve bu kadar yoğun, bu kadar her şeyi tüketen bir şey olacağını hiç beklemiyordum.

Yumruklarımı sıkıyorum, uzanıp o çizgiyi aşma dürtüsüyle mücadele ediyorum. "Yapma."

Bakışları dudaklarıma kayar. "Neden?"

Soğuk terler tüm vücudumu kaplar. "Sen benim oyuncumun. Ben senin koçunum."

"Hepsi bu mu?" Ağzının köşesi yukarı kıvrılır. "Yine de benimle yatıyorsun, benimle yaşıyorsun, beni duvara dayıyorsun."

Geriye doğru sendeleyip kendime geliyorum. Bu olamaz, onun ihtiyacı olan kişi ben olamam. Onun ilgisini şimdi kesip kendimi kalp kırıklığından kurtarmak daha iyi. "Bunu yapmayacağım, Jax. Bu sadece seks, daha fazlası değil. Çok duygusal

duygusal davranıyorsun, fazla bağlanıyorsun." Abartılı bir şekilde söylüyorum. "Reece'i istemiyorum. Sakin ol lan."

Şeytani gözleri acı ve tiksintiyle keskinleşir. Duvardan itilir. "Antrenmanda görüşürüz, *Koç*," der omzunun üzerinden.

Kapı kapanır ve ben yatağa çöküyorum. Sonsuz şehir ışıklarına boş boş bakıyorum ve kendimden nefret etmeye başlıyorum.

Sonbahar yapraklarının rengi olan ateşli turuncu lekeler, göz bebeklerini çevreliyor. Her kelime, her ayrıntı, zihnimde tekrar tekrar oynuyor, o yakıcı bakış hafızama kazınıyor.

Kendimden nefret ediyorum. Onun gözlerindeki arzuyu söndürmekle kalmadım, içindeki ışığı da öldürdüm. Reece'in bizi mahvedeceğini korkuyordu ve ilişkimizi yıkan benim. Söylediklerimden sonra, aynı yatağı, aynı kızı, aynı aileyi paylaşmaya geri dönemeyiz.

"Antrenmanda görüşürüz, Koç."

Başlangıca geri döndük, yine beni hor görüyor ve onu suçlayamam. Bir dakika, neden antrenmanda görüşürüz dedi? Onu bu akşam göreceğim. Tabii...

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine sokup, giysilerimi çantama gelişigüzel atıyorum. Takım elbiseyi asmaya zahmet etmiyorum. Onu da diğerlerinin arasına sıkıştırıp kapıdan çıkıyorum.

O yine gitmezdi. Aurora'ya bunu yapmazdı. Yine de, şu anda onunla birlikte olmadığı hissine kapılıyorum. Çok kızgın, çok incinmiş.

Çantamı odalarına bırakıp, ne olur ne olmaz diye merdivenlerden aşağıya, lobide koşarım.

Orada yok, valeye, restorana, spor salonuna ya da havuza da gitmemiş.

Onu çatı katındaki lounge ve barda buldum, cam korkuluğa yaslanmış, Manhattan silüetine bakıyordu, elinde içki yoktu, şükürler olsun. Kendimi asla affetmezdim.

Güzel bir kış akşamı, ne kar tanesi ne de yağmur damlası var, sadece havada dans eden serin bir esinti var. Yine de, Jax'in tercih ettiğinden çok daha soğuk.

Burada neredeyse kimse yok. Beni hissederek omzunun üzerinden bakıyor. Bakışlarımız kısa bir süre karşılaşıyor, sonra gözlerini kaçırıyor, gözleri çılgın, harap, mideme yumruk gibi geliyor.

Boğazımdaki yanmayı bastırmak için zorlukla yutkunuyorum ve arkadan kollarıma sarılıyorum. "Üzgünüm."

"Hayır. Siktir et." Gerginleşir ve benden kaçmak için zayıf bir girişimde bulunur. "Bana dokunma."

İsteseydi, daha sert direnebilirdi. Ben daha uzun ve iriyim, ama o, boyuna bakmaksızın başkasına dirsek atmaktan veya kafa atmaktan çekinmezdi. Bunun yerine, kalbi öfkeli bir ritimle atarken, onu tutmama izin veriyor.

Onun güvenini hak etmiyorum ve sözlerim yetersiz kalıyor. "Öyle demek istemedim," diyorum.

"Evet, öyle demek istedim."

"Hayır..." Tartışmam sona eriyor, çünkü lanet olsun, o haklı. "Seni incitmek, seni uzaklaştırmak istedim. Bu bir refleks tepkisiydi ve özür dilerim. Ben bir pislğim."

Ağırlığını kaydırıp başını bana doğru eğiyor. "Öylesin."

Queensboro Köprüsü'nü uzun bir süre izledim. "Annemin son maçının sabahı öldüğünü öğrendim," diye patladım. "Evdeydik ve takım benim oynamamamı istedi, ama ben reddettim. Çok laf ettim, sert oynadım, ama o gece konsantre olamadım. Aklım başka yerdeydi. Defans oyuncusuna sırtımı döndüm ve yere yıkıldım. Hiç şansım yoktu; kafam buza çarptı ve her şey karardı. O gün her şeyi kaybettim, hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi ve *o zamandan beri...*" *O ağırlıksızlığı, o güvenlik hissini geri kazanmaya çalışıyorum.* "Koçluk yapıyorum, biliyor musun?"

Bir zamanlar sahip olduğum tek şey buydu, ama artık değil.

Bu düşüncayı tam olarak sindiremeden, buz gibi rüzgar saçlarını yüzüne savurur ve o da saçlarını kenara iter. Sarı saçları uzamış, daha koyu, kum rengi bir ton almıştır ve bronzluğu solmuştur. Eminim Batı Kıyısı'na dönmek için can atıyordur. New York'ta gerçekten mutlu olabileceğini sanmıyorum.

Boğazını temizledi. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Kariyerine odaklan. Aurora ve bebeğe ben bakarım. Seni rahatsız etmem."

Seni rahatsız etmeyeceğim. Kızımızdan da aynı şeyi duymamış mıydım?

Sırada kim var?

Çocuğum mu? Neyim var benim? Orta yaş krizi mi yaşıyorum?

Bir şey kesin. "Seni ya da Aurora'yı kaybetmek istemiyorum. Ben sadece... yıkılmış durumdayım."

"Hayır, değilsin." Sesinde tereddüt yok, titreme yok. "Sen tanıdığım en harika adamsın."

Bu pek bir şey ifade etmiyor olabilir, ama gözlerim doluyor. Ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Eskisi gibi olabilir miyiz? Lütfen?"

Cevap vermez ve midem bulanır, göğsüm sıkışır. "Tanrım, kalp krizi geçireceğim."

O burun kıvırdı. "Kalp krizi geçirmeyeceksin, ihtiyar. Buna izin vermeyeceğim."

Sakalımla boynunun kıvrımına sürtündüm ve o titredi, vücudu titremeye başladı.

"Kes şunu." Beni kaburgalarımın dirsekler. "Git oyuncak çocuğunla oyna."

"O benim oyuncak erkeğim değil," diyorum dişlerimi sıkarak ve onu başımdan tutuyorum. "Eğer çeneni kapatmazsan, seni benim oyuncak erkeğim yapacağım." Onu şakacı bir şekilde itiyorum.

O da dönüp bana o çarpık gülümsemesini gösterir. "Söz mü?"

* * *

"Prenses." Reece kibarca gülümser ve SUV'nin arka kapısını açar.

"Viking," diye selamlar, sadece kısa bir baş sallama ile, bakış bile atmadan.

Gülümsemesi genişler ve gözlerinin kenarları eğlenmeden kırışır. Daha doğrusu, onu benden daha iyi anlıyor; takma adlarının benim bilmediğim daha derin bir anlamı var ya da onun ağzından adını duymaktan çok mutlu.

Reece'in gülümsemesinin sebebi ne olursa olsun, Jax'in aracın önünden geçerken bana orta parmağını göstermesi için yeterli.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir teklif mi?"

"Sana yönelik değildi." Sırıttırıyor. "Sadece bana bakan sendin."

Aptal.

Aurora'nın elini tutup arka koltuğa oturmasına yardım ediyorum, sonra ben de arkaya geçiyorum. Vale, saçma sapan miktarda bagaj ve alışveriş poşetlerini bagaja yüklüyor ve Reece direksiyona geçiyor.

Onu ne kadar sevdiğini görmezden gelmek zor. Seviyor mu? Aurora yerleşene kadar arabayı hareket ettirmemesi bunu gösteriyor. Aurora başını omzuma yaslamış olsa da, aynadan ona gizlice bakması. Aurora'nın en sevdiği pop müziği çalması, ama çok yüksek sesle değil, çünkü Aurora kolayca bunalır. Sanki arabada çok değerli bir yük varmış gibi dikkatli sürmesi...

ki öyle de, ve onu içeri alarak doğru kararı verdiğime eminim.

Jax'in ne düşündüğünü anlamak için ona bakıyorum, ama o zaten bana bakıyor. Bakışlarımız buluşuyor, ama onu anlayamadan gözlerini kaçırıyor. Başını Aurora'nın omzuna yaslayıp gözlerini kapatıyor. Aurora parmaklarını boynuna ve saçlarına geçiriyor, ben de onun şakağına öpücük konduruyorum. En sevdiğim iki şey, burada, birlikte.

Bundan daha iyi bir şey olamaz.

Ertesi gün, oyuncu yedek kulübesinin arkasında duruyorum. Eski takımım ile beraber bir maç ve içim paramparça değilmişim gibi davranmak yalan olur.

Jax benimle konuşmuyor. Şakalar yok. Sınırdaki flört yok. Takım arkadaşlarıyla ilgileniyor ve çok ihtiyaç duyulan bir golü kaçırdıktan sonra bile her zamanki yüksek yoğunluğunu koruyor, ama bana pek ilgi göstermiyor.

Davranışları diğer oyuncularından farklı değil, ama kalbim fiziksel olarak acıyor. Bugün onun mizahına ve iki gol daha ihtiyacım var.

"O'Reilly, gol at lan, olur mu?" diye bağıyorum, gürültülü kalabalığın ve çalan müziğin üstüne.

Bir düzine cinsel imada bulunabilirdi, ama yapmadı. Takım arkadaşlarıyla bir araya gelip kusursuz bir oyun planladı, sahte bir hareketle Grant'e pas verdi ve gol oldu. Ardından, kimse beklemediğı bir şekilde kalecimiz Killian'ın yardımıyla bir gol daha attı. Bu etkileyici bir performans, *SportsCenter*'da tüm sezon boyunca tekrar tekrar gösterilecek. Böyle devam ederse, bir sonraki sözleşmesini karşılayamayacağım.

Arada, üç sayı öndeyiz ve kutlama için onun kaskına vuruyorum. Cevap vermiyor. Tünelden inerken, Grant ile gülüyor ve şakalaşıyor, ben ise öfkemi yeni bir hedefe yönelterek soyunma odasına giriyorum.

Yıldız oyuncumu tutacak param yoksa kimi takas edeceğimi biliyorum.

Jax'in en iyi arkadaşı tarafından dikkatinin dağılmasına gerek yok. Aslında, iki en iyi arkadaş da ihtiyacı yok.

14

REECE

Aurora'ya omuz atıyorum. "Ne oldu prenses?"

Her zamankinden daha fazla yerinde duramıyor, uzun bacaklarını çaprazlayıp açıyor. Takım kazanıyor ve Jackson harika oynuyor, ama saat ilerledikçe Aurora giderek daha fazla endişeleniyor.

Belki de onu rahatsız ediyorum. Herhangi bir sınırı aşmamaya dikkat ediyorum, ancak onu görmek bile silemediğim bir rüyanın canlı hatıralarını uyandırıyor. Günler sonra bile, yatağında onun kokusunu alabildiğime, vücudumun üzerinde onun hayali ağırlığını hissedebildiğime, yumuşak inlemelerini duyabildiğime yemin edebilirim. Bu beni deli ediyordu.

"Diğer takımla birlikte burada oturacağımızı bilmiyordum." Elini karnına koyuyor, mide bulantısı veya endişe duyduğunda yaptığı bir hareket. "İkizlere Ethan'ın eski formalarından birini bulmalarını söyledim. Ona sürpriz yapmayı planlıyordum."

Ethan bu koltukları ayarladı. Birkaç Boston taraftarıyla birlikte, buz pistini gören bir locada oturuyoruz. Birkaç kişinin bize baktığını fark ettim, ama kimse yaklaşmadı. Ayrıca, ceketini çıkarmadı; sadece büyük beden formaların alt kısmı görünüyor.

"Boston maçında onun New York forması giymekten mi endişeleniyorsun?"

Ceketinin arkasında Jackson'ın göz kamaştırıcı adı ve numarası yazıyor.

—Kime ait olduğu belli. Hokey adabına pek aşina değilim, ama misafir takımın kaptanının eşi olmak, koçun eski forması giymekten daha sorunlu olur diye düşünüyorum.

"New York maçında giyemezdim. Diğer takımı destekliyor olurdum ve Jax'ın geri dönüş maçıydı. Belki bu gece Ethan'ı neşelendirir diye düşündüm." Başını eğiyor. "Aptalcaydı."

Hâlâ anlamıyorum. "Tam olarak neyden endişeleniyorsun?"

"Boston, eski takımının sahibi olan eski sevgilisinin ailesine ait. Birisi giydiğim şeyi görürse, kızacak. Onu günlerce göremeyeceğim, tabii tekrar onunla seyahat etmeme izin verirse." Ceketini daha sıkı sarar. "Dikkat çekmeyi sevmez. Aptalca bir fikirdi. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Ethan bu yüzden mi ondan uzak duruyor? Çok fazla dikkat çektiği için mi? O, *Sports Illustrated* dergisinin 22 yaşındaki güzel mankeniyle çıkıyor, ki bu manken aynı zamanda yıldız oyuncusunun sözde karısı. Elbette ilgi odağı olacak.

"Hayır, aptalca değil. Onu desteklemek neden aptalca olsun ki? Her şey yoluna girecek.

Sen benimlesin ve maç biter bitmez buradan gideceğiz." "Oh," diye hayal kırıklığıyla mırıldanır.

Parçalar yerine oturuyor. Ethan, Jax onsuz bir felaket olduğu için, onu burada tutarak en skorer oyuncusunu yatıştırmak istiyor, oysa o, Jax'ın otelde güvende olmasını tercih ediyor. Medya yok. Dikkat dağıtıcı şeyler yok. Tam kontrol istiyor.

Elini tutuyorum ve parmaklarımız tanıdık danslarında birbirine dolanıyor. Adrenalin damarlarıma akıyor, cildim karıncalanıyor, onun dokunuşuna aşırı duyarlı hale geliyor. Derin nefes alıp, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama bunun yerine, onun baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum. Tanrım, kokusu muhteşem ve heyecan beni sararken neredeyse inleyeceğim.

Odaklan, aptal.

Ne hakkında konuşuyorduk? Kuruyan boğazımı temizlerim ve pantolonumu düzeltmek için dikkat çekmeden bacaklarımı uzatırım.

"İş nasıl?" diye soruyoruz ikimiz de, sonra gülümsüyoruz.

"İş yok... benim için. Ethan çalışmamı istemiyor, ama *teknik olarak*," altın kahverengi gözleri parlıyor, "hala markayı temsil ediyorum ve bana bahar koleksiyonunu gönderiyorlar. Ona söyleme."

Yani Ethan doğruyu söylüyor olabilir ve o gerçekten benim burada olmam için işini feda etmiş olabilir. Buna inanmayı reddediyorum. "Sırrın bende güvende, *ama* bu, paparazzileri çekip, fotoğrafının her yere yayılmasını sağlaman gerektiği anlamına geliyor. O bunu onaylamayabilir."

"Doğru. Doğru." O da başını sallar. "Çalışmamak, gelirim olmaması, sanki önemli bir şeyi unutupmuşum gibi garip geliyor."

Bu duyguyu çok iyi bilirim. İşsizlikten değil, önemli bir detayı kaçırma korkusundan. "Merak etme, meleşim. Sağlam bir ekibin var. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğiz."

"Teşekkürler." Yumuşak bir gülümsemeyle başını omzuma yaslar. "Benim şöhretli bakıcım olmak istediğinden emin misin?" Bana bakar. "*Ve* korumam? *Ve* beslenme uzmanım? *Ve* şoförüm? *Ve* terapistim?"

Onunla olmak bir yükmüş gibi davranıyor, ama bu bir onur. Ona hizmet etme, onu koruma ayrıcalığına sahibim — hayallerimin kızı. Bu beni çok etkiliyor.

"Huysuzlandığında seni uyutacak başka kim var ki?"

Gözlerimiz birbirine kilitli kalır. Onu öpmek için can atıyorum, ama şansımı bildiğim için, bu Jumbotron'da yayınlanacak ve kocası beni hokey sopasıyla öldüresiye dövecek, en yakın arkadaşı da kafamı ezip geçecek.

Kalabalığın uğultusu kulakları sağır edecek kadar yükselir ve onun dikkati maça yönelir. Jax kaçır ve o ayağa kalkar. Jax gol atar ve o kollarını havaya kaldırıp sevinir. Killian, buzun ortasında Killian'la çarpıştıktan sonra onu arar, sopasını ona doğrultur ve o da ona bir öpücük gönderir.

Yüzü kızarmış bir şekilde yerine oturur ve ben bir şey fark ederim.

"Jax sana bunu yapıyor." Kaleciyi işaret ediyorum. "Alnına dokunuyor."

Kafasını eğiyor, kaşlarını çatıyor, sonra nefesini tutuyor. "Vay canına, öyle yapıyor!" Yanakları daha da kızarıyor, yüzünde hayranlık dolu bir ifade beliriyor. "Aman Tanrım, bu çok tatlı," diyor.

Gözlerimi deviririm ve o da şakacı bir şekilde omzunu omzuma çarparak kıkırdar. Onu sevdiği için onu suçlamıyorum ve ikisini de onu sevdikleri için suçlamıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, hepimiz istediğimiz kişiyi sevmeyi hak ediyoruz.

"Yiyecek var. Bir şey ister misin?" diye soruyorum ara verince.

Koltuğunda dönerek, arkasında, süitin ortasındaki büfeden bir göz atar. "Hayır, teşekkürler, ama sen alabilirsin."

"En azından bir şeyler atıştırır mısın? Peynir ve maden suyu var." Kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıyorum.

Benim şakalarım gülümsüyor. "Biraz peynir yerim belki." "Peynir yiyeceğini biliyorum. Hadi gel."

Yiyecek tezgahının önünde duran bir çifti gördüğü anda, beni bırakıp buzdolabından bir şişe su almaya gidiyor. Sosyal ortamları pek sevmez ve mümkünse insanlardan uzak durur, ama benimle paylaşacağını bildiğim için tabağıma onun en sevdiği şeyleri koyuyorum.

Hamileliği sırasında tatlıya biraz düşkün hale geldi ve koltuklarımıza dönmek için yanımızdan geçerken, "Çikolata kaplı çilekleri alayım mı?" diye soruyorum.

Bu onun dikkatini çekti. Eğildi ve gözleri ciddi bir yemek arzusu ile büyüdü. "Evet," diye sertçe söyledi.

Gülmemek elde değil. Tanrım, keşke bana da çikolataya baktığı gibi baksaydı.

Büfenin karşısındaki adam bize dönüyor. "Sen benim özel konuğumsun," diyor Aurora'ya, alıştırılmış bir gülümsemeyle.

Otuzlu yaşlarının sonlarında, tuz-biber saçlı ve keskin gri bir takım elbise giymiş görünüyor. Yanında, yaklaşık aynı yaşlarda sarışın bir kadın var. Şimdiye kadar, sohbet edip şarap yudumlarırken bize sırtlarını dönmüşlerdi. Onun Aurora'ya gizlice bakışlar attığını fark ettim, ama bu beklenen bir şeydi.

"Aurora Embers." Ona çekici bir gülümseme atıyor. "Özel bir şey değil, söz veriyorum."

Kadının başı birden dönüyor, ağzı açık kalıyor, gözleri açıkça düşmanlıkla parlıyor ve Aurora neredeyse yanına gömülüyor.

Gri Takım Elbiseli, sadece Aurora'yı görüyor ve elini uzatıyor. "Trent, Blackwood Koç'un ajanı ve arkadaşı, ama ben bundan çok şüpheliyim."

Koç Blackwood. Ethan değil, yani Trent'e Aurora'nın kendisi için kim olduğunu söylememiş. Bilirsiniz, çocuğunun annesi ve kız arkadaşı.

Aurora su şişesini yere koyar ve zarifçe elini tutar. "Tanıştığımıza memnun oldum. Süitinizi kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sorun değil. Koç, sizin fare kadar sessiz olacağınızı söyledi, ama ne kadar çarpıcı olduğunuzdan bahsetmedi."

Dudaklarını birbirine bastırıp eğlenerek başını sallar. "Eminim bunu sık sık duyuyorsunuzdur." Göz kırpar.

İstmeden çıkan alaycı sesim, istediğimden daha yüksek ve sinir bozucu. "O doğru kişi değil, tabii saatte yüz mil hızla giden bir hokey diski yemek istemiyorsan."

Adam zorla gülümsedi. "Oh, kocasını çok iyi tanıyorum." Aurora'ya sırtarak baktı. "Ve seni de."

Nedense, onun flört etme tarzına bakılırsa, bundan şüpheliyim.

Sarışın, Aurora'nın kıyafetini dikkatle inceler ve dudaklarını kıvrır. "Kimsin sen?" Boston aksanı, pekmez kadar kalındır.

Aurora omuzlarını dikleştirir, artık karizmatik ya da eğlenceli değildir. "Ben bir mankenim ve Jackson O'Reilly'nin karısıyım."

Trent, farkında olmadan burnunu çeker. "Mütevazı davranıyor. *Sports Illustrated*'ın kapağında yer aldı ve bu yıl *Maxim*'in Hot 100 listesinde yer aldı." Bu adamdan nefret etmeye başlıyorum.

Kadın Aurora'yı bir kez daha baştan aşağı süzer, yuvarlak karnına özellikle dikkat eder ve şarap kadehini masaya bırakır. "Evli misin?" Kaşları yükselir. "Bu bir şaka, değil mi?" Tiz sesi havada asılı kalır, oda sessizliğe bürünür. "Seni *menajerinin* süitine koyarak benden saklayabileceğini mi sandı?" Her kelimeyi keskin bir hassasiyetle telaffuz eder, sesi zar zor bastırıldığı öfkeyle kaynıyor. "Oh, onun fahişesini göstermeye çalıştığı günü bekliyordum."

Kaslarım gerilir, kopmak üzere olan bir yay gibi. "Affedersiniz? Kim olduğunuz umurumda değil, onu tehdit etmeyin, en ufak bir tehdit bile."

Trent aramıza elini koyar. "Hey, durun biraz."

Blondie'nin öfkeli bakışları ona yönelir. "Eski sevgilim onu buraya mı soktu?" "Evet? O benim misafirim. Bir sorun mu var?"

Aurora beni kucaklar, gözleri panikle büyümüştür, elleri deri ceketimin altındaki gömleğimi sıkıca tutar. "¿Nos vamos?" diye fısıldar. "Lütfen?"

Gitmek istiyor. İspanyolca bildiğimi nereden anladı, hiç bilmiyorum. İşimde etkili iletişim kurmak için gerekli bilgilere sahibim, ama kesinlikle akıcı konuşamıyorum.

Arkasında, Ethan'ın eski sevgilisi bağırmaya devam ediyor. "Sadece eski sevgilimin *aşk çocuğunu* taşıyor." Sesi herkesin duyabileceği kadar yükseliyor. "Bu arada... tam olarak kaç aylık hamile? Onu boşanmaya zorlayacak kadar mı? Onun çocuğu mu ki?"

Aurora'nın gözleri doluyor ve zorlukla yutkunuyor. Yemekleri ve harika sohbeti tamamen unutarak, onu kapıdan dışarı çıkarıyorum.

Gözümün ucuyla Ethan'ın eski sevgilisinin bizi takip ettiğini görüyorum. Başımı eğiyorum, elim Aurora'nın belinde. "Cevap verme. Onunla uğraşma."

Asansöre varırız ve sarışın kadın konuşmak için ağzını açar, ama onu keserim.

"Ben sadece onun güvenlik görevlisi değilim, aynı zamanda federal ajanım. Konuşmaya devam edersen, seni tacizden suçlayacağım. Ona dokunursan, seni kelepçeleyip bu binadan şahsen dışarı çıkarırım ve bu hiç hoş olmayacak."

Ellerini alaycı bir şekilde kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Taciz falan yok." Dudaklarında çirkin bir gülümseme belirir. "Aurora'nın Noel kartları için adres alışverişi yapmak isteyebileceğini düşündüm. Biz aileyiz, değil mi? Onun çocuğu ve benim soyadımız aynı olacak."

Çenemi kapalı tutmam gerek, ama yapamıyorum. "Vay canına. Neden senden boşandığını anlıyorum."

"Çünkü birini hamile bıraktı, tabii ki."

Acı çekmek için haklı nedenleri var. Ethan, Aurora ile tanıştığında hala evliydi. Hikayenin tamamını bilmeme gerek yok, ama o pislik bana önceden haber verseydik keşke.

Doğru ya da yanlış, Aurora'yı korumamın nedeni işim olduğu için değil. Onu korumamın nedeni, korumazsam içim parçalanacağı için ve bunu kanıtlayacak zihinsel yaralarım olduğu için.

"Hayır, çünkü sen iğrençsin. Sen onunla kıyaslanamazsın bile. Şimdi git Ethan'a git."

Asansör kapıları açılır ve neyse ki boş. Maç başlamış olmalı. İçeri gireriz ve ben Aurora'nın önüne geçip onu korurum. Kollarını bana dolayarak başını sırtıma yaslar. Bir şey daha fark ederim: Onun aşk dili fiziksel temastır ve benim rahatlatıcı dokunuşuma ihtiyacı vardır.

Kapılar kapanır. Ona dönerim ve çenesini kaldırıyorum, ama bakışları yere sabitlenmiş, aşağıya doğru bakmaya devam eder. Bana bakmaz ve dudaklarındaki hafif titremeye gözyaşlarını bastırmaya çalıştığını anlarım. Onu kucaklamak, kollarımda parçalanmasına izin vermek için güçlü bir dürtü hissederim, ama şu anda bunu istemediğini biliyorum. Güçlü olmaya çalışıyor.

Muhtemelen sınırı aşıyorum, ama alnını öpüyorum. "Sadece nefes al. Yakında buradan çıkacağız."

Nefesi titriyor, düzensiz bir iç çekişi dışarı çıkmaya çalışıyor. "Çikolata kaplı çilek bile alamadım." Gözyaşları arasında şaka yapmaya çalışıyor, ama kısa sürede dudakları büzülüyor ve vücudu hıçkırıklarla titriyor. Yüzünü elleriyle kapayarak, "Ondan çok nefret ediyorum," diye ağlıyor.

Bileklerini tutuyorum ve başımı eğip gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "O önemli değil. Bu kibirli pislikler önemli değil. Sen ve bebeğin dışında kimse önemli değil." Başparmaklarımla gözyaşlarını ve bulaşmış makyajını siliyorum. "Sana çikolata kaplı çilek alacağım. Kapılar her an açılabilir. Başını dik tut prenses, tacını düzelt."

15

ETHAN

"Üzgünüm dostum!" Trent, aradığından beri milyonuncu kez söylüyor. "Nasıl bilebilirdim ki?"

Gözlerimin arkasında zonklayan bir ağrı hissederek burnumun köprüsünü sıkıştırırım. "Özel biri derken neyi kastettiğimi sanıyordun?"

"Ah... Jackson O'Reilly'nin karısı, mayo mankeni. Başka kim var?"

Hamile kız arkadaşım. Evet, Jackson O'Reilly'nin karısı. Evet, mayo mankeni. Evet, ona söylemeliydim, ama *o* konuşma için ne zamanım ne de enerjim vardı.

Bu otobüsün arkasında biraz mahremiyet sağlamak için çabalarırken, azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve baş ağrımı daha da şiddetlendiriyorum. "Neden eski sevgilimle birlikteydin?"

"Artık onların koçu olmadığın için birkaç oyuncuyu temsil ediyorum." Kalabalığın uğultusu azalır ve o sesini alçaltır. "Tanrım, neden bana kiminle çıktığını söylemedin? Ya da kiminle yattığını? Onu ne zaman hamile bıraktın? Cevaplara ihtiyacım var! Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşamak istiyorum."

O gülüyor ve ben kendime yumruk atmak istiyorum. Bu sorular tam da kaçınmak istediğim şeylerdi.

"Siktir git, Trent." Sinirimi tamamen kaybetmeden önce telefonu kapatırım.

En son istediğim şey, eski karımın Aurora ile tanışmasıydı. Ona ne kadar kötü davrandığını hayal bile edemiyorum. Aslında, edebilirim. Altı yıl boyunca onun kötü muamelesine katlandım.

"Nerede o?" diye sorar Jackson, sesinde öfke dolu bir tonla.

Benim saçmalıklarımın bıkması, onu suçlayamam. Otele gidiyoruz ve telefonda sinirli konuşmasaydım muhtemelen benimle oturmazdı. "Odada, uyuyor."

Bana bakmıyor bile. "Reece ile konuştun mu?"

"Evet, onunla birlikte. Eski sevgilimin otele gelmesinden endişeleniyor." Bu onun dikkatini çekti ve sonunda bana baktı. "Gelecek mi?" "Ondan her şeyi beklerim. Onu engellediğim için bana ulaşamıyor Aurora'nın istediği gibi."

Eminim bana karşı bir sürü suçlaması vardır. Mümkün olsa beni tekrar mahkemeye çıkarırdı. O kindar biridir.

"Otele gelirse, nazik davranmayacağım. Seni şimdiden uyarıyorum. Eski karın ya da *itibarını korumak* umurunda değil." Hayal kırıklığıyla başını sallar. "Kaçmayı ve saklanmayı bırak da bir karar ver lan."

"Los Angeles'a vardığımızda her şey yoluna girecek," diyorum, daha çok kendimi ikna etmek için. "Aurora utanıyor. Ben..."

"Hayır," diye sözümü keser, çenesi gergin. "Kendini duyuyor musun? Bu işi gereğinden fazla zorlaştırıyorsun. Seçim yap. Ya kal ya git."

Avuç içlerim terden ıslak ve kayganlaşır. "O kadar basit değil."

O, kavgaya hazır olarak dik oturur. "O kadar basit. Sen sadece o kadar kararlı değilsin."

Onun savunmacı tavrını taklit ederek sesimi alçaltıyorum. "Bu doğru değil."

"Öyle mi? Kanıtla." Çenesini öne çıkarır. "Eğer roller tersine dönsaydı, herkes o bebeğin benim olduğunu, seninle birlikte olmasına rağmen bana ait olduğunu bilirdi. Ona bir şey olursa, *özellikle* de eski sevgilimin ortalıkta dolaştığını bilirim, şiddet tehdidi olmadan benim menajerimin odasında oturmazdı. Geçmişte hatalar yaptım. Geleceği mahvetmeye niyetim yok. Bir seçim yap lan."

Yenilmiş bir şekilde vücudum çöküyor ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Her şeyi mahvediyorum ve tüm bu stres ve gizliliğin ağırlığından çok yorgunum.

Jax'i seviyorum. Aurora'yı seviyorum. Sahip olduklarımızı kaybetme düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Trent'e söylemeliydim. Reece'i eski sevgilim konusunda uyarmalıydim."

"Peki ya diğerleri? Biz?"

Bizi? Beni ve onu? Hiçbir fikrim yok. "Biz bir aileyiz. Bir çözüm buluruz."

"Berbat durumdayız." Derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Bir şey olacağından o kadar endişelisin ki, Aurora'yı uzak tutuyorsun, onu kafası karışık ve kaçınılmaz olan için hazırlıksız bırakıyorsun. İnan bana, ben de o durumdaydım. Ona Kyle'dan bahsetmedim ve o da Kyle'ın partilerinden birine gitti. Murphy Kanunu ya da onun gibi bir şey." Elini hareket ettirir.

"Ne yapmamı istersin, ey bilge kişi?"

"Kendi gerçeğini yaşa, ya da *bizim* gerçeğimizi. Reece'i burada mı istiyorsun? Bunun için çabalamasını sağla. İnsanlar öğrenecek. Ne olmuş yani?" Çenesini kaldırır. "Kötü konuşanlar..."

Grant önümüzdeki koltuğun üzerinden eğilir. "Dayak yerler," diye bitirir, aptalca gülümsemesini gösterir. "Kimi döveceğiz? En sevdiğim takımın karısını kim incitti?"

Jax onun omzuna yumruk atar. "Kendi işine bak, G." Bana çarpık bir gülümseme atar. "Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Başımı eğiyorum. "Ben otuz beş yaşındayım, yirmi beş değil. Ben koçum, oyuncu değil. Etrafta insanları döverek dolaşmam."

"Başlamalısın."

"Seninle başlayacağım."

"Yap bakalım," diye alaycı bir şekilde sırtarak beni kışkırtır.

16

JACKSON

"Onu ciddi ciddi eski sevgilinle aynı süitte mi kaldırdın? Hem de haber vermeden mi?" Viking, otel süitine girer girmez şikayet etmeye başlar.

Kanepede uzanmış, yeni savaş botlarını sehpaye uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Her zamanki siyah taktik pantolonunu ve siyah dar tişörtünü giymiş, her zamanki üniforması.

Aurora'nın uyuduğu yatak odası tam karşısında. Eminim orada oturmuş, kapalı kapıya bakarak, dilini dışarı çıkarmış, nefes nefese kalmış.

Ethan, takım elbisesinin ceketini Reece'in karşısındaki sandalyenin arkasına atıyor ve sonra oturdu. "Hayır. Neden öyle bir şey yapayım? Menajerimde boş koltuklar vardı. Tabii ki ona kim olduğunu söylemeliydim."

Reece'in yanına oturup, kendimi onunla Ethan'ın arasına koyuyorum ve ayaklarını masadan indiriyorum. "Böyle giyinmen gerekli mi? O kadar cebin içinde ne olabilir ki? Tanrı aşkına, kargo pantolon giyiyorsun."

"Sen de skinny jean giyiyorsun, zengin çocuk. Üzgünüm, aletim nefes alması için yer lazım." Bir cebi açar, *cirt cirt* kopar — lanet *cirt cirt* — ve avucunu uzatır. "Kız arkadaşının dudak kremi ve kimliği, çünkü o unutkan biridir." Başka bir cebi yırtar ve metalik bir ses çıkar. "Ethan'ın deli eski sevgilisini tehdit ettiğim kelepçeler, ya da kız arkadaşın sapıkça şeyler yapmak isterse diye." Göz kırpar.

Göğsümde bir heyecan dalgası yükselir. "Kelepçelerini yirmi cebinden birinde sakla ve o benim *karım*. Kalın kafana sok bunu."

"Evlilik cüzdanını gördüğümde anlarım." Beni başından savar ve Ethan'a döner. "Trent onun model Aurora Embers olduğunu biliyordu. Hangi dergilerde yer aldığını biliyordu. Jackson'la birlikte olduğunu biliyordu. Onunla flört etmeyi bırakmazsa bir hokey diski yiyeceğini söylediğimde gülmüştü."

Ona yumruk tokuşturmayı teklif ediyorum, o da bana yan gözle bakıp isteksizce yumruklarını tokuşturuyor.

"Hikayenin tamamını bilmiyorum," diye devam etti, "ama eski sevgilin hamilelikten oldukça mutsuz."

Ethan'ı başka biriyle hayal edemiyorum. Bu görüntü beni hasta ediyor... ve cinayet işlemeye itiyor.

Koç başını geriye yaslar ve kalın, dalgalı saçlarını parmaklarıyla tarar. "Her şeyi mahvettim, tamam mı? Mükemmel olmaktan çok uzağım."

"Sonunda bunu fark ettiğine sevindim." Reece bana öfkeyle bakar. "Birinin gerçeği söylemesinin zamanı gelmişti."

Hayatımın geri kalanını onun tavrını bozmakla geçirmek niyetinde değilim. Beni tanımıyor bile. "Gerçeği mi istiyorsun? Sana güvenmiyorum. Varlığın beni karanlık bir yere sürüklüyor, *karımı* sevdiğin için değil, polis gibi konuştuğun, polis gibi giyindiğin ve bana bok gibi davrandığın için. Oteldeki görüşmemizden sonra, kendimi tamamen yok etmek için can atıyordum ve neredeyse yapıyordum. Her gün, senin hiç bilmediğin bir savaş veriyorum." Göğsüm inip kalkıyor ve kalbim hızla atıyor. "Bugünlük gerçeğim bu."

Reece çaresizce Ethan'a bakar, Ethan ise acı dolu bir ifadeyle, gözleri cam gibi donuk bir şekilde bana bakar.

"Dün gece mi?" Adem elması sallanıyor. "Tartıştıktan sonra mı?" Yarım yamalak omuz silkiyorum. "Evet."

"Siktir, Jax." Koltuğun koluna uzanıp beni başımdan tutup, yanağını saçlarıma dayadı. "Sakın tekrar başlama ya da kendine zarar verme. Söyle bana. Bana bağır. Bana vur. Gerekirse kavga ederiz. Anladın mı?"

"Evet, pislik." Kıkırdayarak göğsüne dirsek attım. "Bırak beni."

"Seninle gurur duyuyorum." Beni bıraktı ve koltuğuna geri oturdu.

Aurora dışında bana bu dört kelimeyi söyleyen tek kişi o olabilir. Ona nasıl bağlanmam? Beni sevmemi istemiyorsa, bana değer vermeyi bırakması lazım.

Ortam biraz garip, ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: konuşmaya devam ediyorum. "Çatıda dururken fark ettim ki, ne olursa olsun, bunu atlatacağız

Reece'e dikkatimi çeviriyorum. "Aurora videoları eninde sonunda unutacaktır. Onları bana karşı koz olarak kullanamazsın."

Kaşlarını çatıyor ve başını eğiyor. "Kullanmıyorum. Hiçbir şey söylemem ya da kullanmam. Lanet olsun, senin için federal bir suç mahallinden kanıtları ortadan kaldırdım."

"Ama senin kızgın olduğun şey bu, değil mi? Videolar?"

"Onun haberi olmadan onu kaydettin. Bu çok saçma." Ethan ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Biri bana anlatın."

"Aurora ve ben çıkmaya başladığımızda, şehir merkezindeki penthouse daireme kameralar taktırmıştım. Ben yokken onu takip ediyordum, birlikte olduğumuz videoları saklıyordum. Hastaneye yatmadan önce onun eşyalarını toplayıp beni terk ettiğini izledim. Ayrıldıktan sonra orada kalmaya dayanamadım ve Kyle o yeri kullandı. O videolar da bende. Her şeyi sakladım."

Reece, tiksinti dolu ifademi yanlış yorumlayıp gözlerini devirdi. "Merak etme, ikinizin birlikte olduğu videoları izlemedim. Senin aletini görmek istemem."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Emin misin? Benim sikime çok ilgi duyuyorsun gibi görünüyor." "Eminim," diye homurdanıyor.

Eğer beni kızdırmak istiyorsa, elinden geleni yapsın. Bütün gün bunu yapabilirim. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Onun göz kırpmasını taklit ediyorum.

Ethan ensemi kavrar ve boğazını temizler. "Öyle bir şey olmayacak."

Reece'in dudak köşesi seğirir, gülümsemek ister. "Her neyse, telefonu bilen tek kişi ortağım. O bir hacker ve o da aynı fikirde: Kyle'ın videolarını teslim etmenin tek yolu, araştırmacıları web sitesine yönlendirmek, orada silinmiş olsa bile geri kalanını mahkeme celbi ile alabilirler. Neden kanıtları sakladığını bilmek isteyecekler. Sorguya çekileceksin ve Aurora kocasının bir sapık olduğunu öğrenecek."

Bu, yaptığım diğer tüm kontrolcü, delice şeylerden farklı değil. "Sence neden onları sakladım?" Bunun bir önemi yok. Kyle'ın videolarını izlemedim, izleyemem.

"Maçlar için seyahat ederken onu izler miydin?" diye sorar Ethan. "Bu gerçekten harika. Tabii ki güvenlik amacıyla."

"Ben de öyle düşündüm. Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Sadece Santa Monica'daki eve kamera koyma." Ona boş boş bakıyorum.

"Jackson, hayır."

"Orada tam bir güvenlik sistemi var."
Sinirli bir şekilde iç çeker. "Tahmin edeyim: sen de erişebilecek misin?"
"Hepimiz öyle yapacağız. Ben hiçbir şey saklamıyorum." Sorunu anlamadığım için omuz silkiyorum. "Ayrıca bir panik odası da yaptırıyorum."
Reece canlanır. "Ana yatak odasına mı? Yoksa bodruma mı?"
"Çocuk odasına. Biri eve girerse, Aurora bebeği kurtarmaya çalışır. Güvenlik için yatak odasına koşmaya gerek yok."
Kaşlarını kaldırır. "Akıllıca."
Kapı sertçe çalınır ve Ethan dramatik bir iniltiyle sandalyeye çöküverir.
"Hayatım mahvoldu."

* * *

"Ethan, bunun sana yakışmadığını söylemeliyim," kapının arkasından derin bir ses geliyor. Ya Ethan'ın eski sevgilisi bir erkek, ya da... bu bir erkek. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Cidden mi, Beth?" Ethan bağırır. "Şimdi sırası değil."

Beth. İğrenç. Onu şimdiden nefret ediyorum.

"Cidden Ethan," Beth olabilecek bir kadın alaycı bir tonla alay eder. "O da seninle mi burada?"

"İlişkiler genelde böyle yürür, evet."

"Fahişeni benim önümde sergilemek yetmiyor mu? Boston'da da bunu yapmak zorunda mısın?"

Sesi havayı deliyor ve ben koltuğumdan zıplıyorum. Aurora'nın bu saçmalığı duymasına veya uğraşmasına gerek yok.

"Bethany, sakın ol," diyor tanımadığım adam. "Bırak ben halledeyim." *O halletmeden*, kapıyı açıyorum, Reece arkamda.

Beyaz saçlı yaşlı bir adam aramızda bakışlarını gezdirirken, eski sevgilim sahte bir gülümseme takınır. İkisi de aynı donuk gözlere sahiptir ve kibir ve eski paranın kokusunu yayarlar.

Ethan'ın yüzü yanaklarından kulak uçlarına kadar kızarmış. Kolumu omzuna rahatça atıyorum; bana uyarıcı bir bakış atıyor ama beni itmiyor.

Reece kapı pervazına yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur.

Beth'in babası olduğunu tahmin ettiğim adam dikkatini bana yöneltiyor. "Üzgünüm evlat, ama bu özel bir mesele. Seni ilgilendirmez."

Oğlum. Ne küstah bir pislik.

"Hayır, *baba*, yanılıyorsun. Kızın karıma fahişe dedi ve bu beni çok ilgilendiriyor."

Kabarık beyaz kaşları, geri çekilen saç çizgisine neredeyse degecek kadar yukarı kalkar. "Ne? Ben sandım ki..." Ethan'ı işaret eder.

"Aurora benim karım ve Ethan'ın kız arkadaşı. Biz birlikteyiz," diye açıklığa kavuşturuyorum, ikimizi işaret ederek.

Ethan'ın bakışlarının yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissediyorum, ama sözlerimi yalanlamıyor.

"Bir bebeğimiz olacak ve kızımızı uyandırmamanızı çok takdir ederim." Gördün mü? Nazik de olabilirim. Hatta "Teşekkür ederim" diye ekliyorum.

Kafaları geriye doğru savrulur ve komik bir şekilde ağızları açık kalır.

"Ethan, evlat, bu olamaz." Babam onaylamayan bir şekilde başını sallar. "Seni ailemize kabul ettik..."

Bu kadarı yeter. Tüm nezaketim kaybolur ve saçmalık içime yerleşir. "Durun." Elimi kaldırarak sözlerini keserim. "Bir dakika durun." Gözlerimi kapatır, derin nefes alıp yavaşça veririm.

"Ne yapıyorsun?" Ethan, sesinde biraz eğlenceyle mırıldanır.

"Umursamaya çalışıyorum." Gözlerimi açıp dilimi şaklatıyorum. "Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum," diye herkesin duyacağı şekilde söylüyorum. "Hiç umursamıyorum. Görünüşe göre sen gitmelisin." Sesimi yükseltiyorum, sabrım tükenmiş durumda. "Sen onun ailesi değilsin!"

Ethan göğsümü okşadı. "Tamam, biraz sakinleş." "Onları her zaman tutuklayabilirim." Reece omuz silkti.

"Ne gerekçeyle?" eski sevgilisi iddialı bir cüretle bağırır.

"Taciz. Seni uyardım ama dinlemedin. Şimdi kızımızı takip ediyorsun." Bana ve Ethan'a döner. "Ya da uzaklaştırma emri çıkarabiliriz. Hepimiz buradayken bir yargıcı telefona bağlayabilirim."

"Ne? Hayır! Ben..." Beth tereddüt eder ve babasına yardım için bakar.

"Buna gerek yok." Bay Beth ellerini teslim olarak kaldırır. "Tek istediğimiz, suçlarını kamuoyunun gözünden ve bizden uzak tutman."

"Suçlarınız mı?" Sahte bir şaşkınlıkla sözde incilerimi tutuyorum. "Tüm aşk güzeldir. Burada ayrımcılık yapmıyoruz."

Reece başını sallar. "Katılıyorum. Bu nefret söylemi gibi geliyor. Bunu yasaklama emrine ekleyeceğim."

"Peki ya terörizm?" diye sorarım.

"Siktir," Ethan yüzünü gökyüzüne çevirip küfür eder. "Lütfen, bir tane daha olmasın."

Başka bir ukala daha kaldıramam."

Ben alay ediyorum. Reece'in mizahı kuru. Benim kadar komik değil.

Bay Beth gözlerini kapatıp başını sallar, sanki ateşli bir rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi. "Bu işin sonu yok. Gidiyoruz. Hadi Bethany." Onu dirseğinden tutar ve ikisi asansöre doğru yürürler.

Kaltak Bethany yol boyunca tükürüp, küfrediyor.

"İyi geceler!" diye sesleniyorum. "Hoşça kalın, orospu çocukları!"

Ethan beni içeri iter ve arkamdan sıkıca sarılır. "Bir kez olsun, senin deliliğine gerçekten minnettarım."

Onu iteklerim. "Ha, ha... Merhaba, bebeğim!" Ciddiyetten neşeli masumiyet taklidine geçerim.

Aurora, açık oturma odasının ortasında, ellerini beline koymuş, üzerinde sadece Ethan'ın forması var. Saçları başının üstünde gevşek bir topuz halinde, yüzü solgun, dudakları ise buna karşılık parlak kırmızı.

"Ne oluyor?" Esniyor. "Sesler duyduğumu sandım. Neden kavga ediyorsunuz?"

Kimse cevap veremedi. Ethan birden durdu. "Hay sıçayım, bu benim formam mı?"

"Bekle!" Aralarına girip onun görüşünü engelliyorum, sırf pisliklik olsun diye. "Bebeğim, bunlar skinny jeans mı? Reece skinny jeans giydiğimi söyledi."

"Bundan emin misin?" Gözlerim gürültülü spor barının dışındaki iri yarısı kapı görevlisini takip ediyor. "Burası tıklım tıklım dolu."

Maç sonrası kalabalık, sokaktan duyulacak kadar gürültülü. Benim alıştığım bir ortam değil. Ben daha çok evde oturup kitap okuyan türden bir kıyım.

Ethan elimi tutar ve Uber'den inmeme yardım eder. Başını eğip dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sana yemek yedirip o formayla sevişirim. Uzun kalmayacağız."

Girişte kapı görevlisi başını sallayarak bizi selamladı. Burası şaşırtıcı derecede genişti. Tuğla duvarlar boyunca kabinler dizilmişti ve her boş yüzeye televizyonlar asılmıştı. Bir tarafta bilyardo masaları, diğer tarafta dans pisti vardı ve oda insanlarla ve ritmik müzikle doluydu.

Beni koruyucu bir şekilde koluna alır ve kalabalığın ve gürültünün azaldığı, arkadaki ipe çevrilmiş bölüme doğru yöneliriz. Beni önünden götürür ve başka bir kapı görevlisi bize giriş izni verir. VIP alanına gireriz ve ben gerilirim. Barda, Trent oldukça kalabalık bir grup erkeğin arasında durmaktadır.

Randevum, giyinip süslenmemin gerekmediğini söylemişti. Onun hafifçe değiştirilmiş forması, tayt, deri ceket ve beyaz Converse ayakkabılarımı giymişim, saçlarım dalgalı. O ise kot pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş. İnsanlarla tanışacağımızı söylemeyi uygun bir şekilde atlamış.

Trent ve Ethan, erkeklerin yaptığı o el sıkışma-yarı kucaklaşma-sırt sıvazlama hareketiyle selamlaşıyorlar.

"Aurora, seni tekrar görmek ne güzel." Trent elini kalbinin üzerine koyar. "Daha önce olanlar için içtenlikle özür dilerim. Hepsi benim hatamdı. Görevi yanlış anlamışım."

."

"Bu yüzden mi buradayız?" Ellerimi belime koyuyorum. "Ethan'a yalvarmak için mi?" Onları takılıyorum ve ikisi de gülüyor.

Ethan'ı eski sevgilisinin davranışları için suçlamıyorum. Onun soyadını alması canımı yakıyor, ama dürüst olmak gerekirse onu da suçlayamıyorum. O başka birini hamile bıraksaydı ben de kızardım - gerçi onu ondan daha çok takdir ettiğime inanıyorum. Yine de, bu onun öfkesinin hedefi olmaktan hoşlandığım anlamına gelmez.

Yeni gelen biri Ethan'ın omzuna dokunur. "Vay canına, çok meşgulmüşsün." Uzun boylu ve kaslı, sporcu olmalı. Bakışları benim yuvarlak karnıma sabitlenmiş, ama sesi neşeli. Yargılamıyor, sadece bariz olanı söylüyor.

"Evet. Evet," Ethan ciddi bir ifadeyle cevap veriyor. "Scully, bu benim kız arkadaşım Aurora."

Kız arkadaş. Vay canına. Bu hiç halka açık bir yerde oldu mu?

Scully hızlıca el sıkışır. "Hepimiz en iyi davranışlarımızı sergilememiz gerektiği konusunda uyarıldık, yoksa yasaklanma riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Trent, yukarıdaki bar ve restoranın sahibi," diye açıklıyor *erkek arkadaşım*. "Bu geceyi telafi etmek istedi."

Kolunu belime dolayarak ve elini karnımın üzerine koyarak herkesi tanıştırır. Hepsinin isimlerini hatırlamaya çalışırım ama imkansızdır. Takımın yarısı burada olmalı.

Barmen ona bir bira verir ve bana alkolsüz kokteyl ikram eder, ama ben reddederim. Ethan cam şişeden bir yudum alır, adem elması sallanır ve bu çok seksi bir harekettir.

Onlar oyuna dalıp birbirlerine sataşırken, Ethan sırtıyor ve gülüyor. Birbirlerine çok tanıdık geliyorlar, bana onun birkaç ay önce burada yaşadığını hatırlatıyorlar. Altı yıl boyunca bu takımda oynamış. Düşünmesi bile çılgınca. Sanki aylar değil, yıllardır birlikteymişiz gibi geliyor.

Hokey ve seks dışında onun nelerden hoşlandığını hiç bilmediğimi fark ediyorum, ve bu ilk kez olmuyor. Belki de dışarı çıkmak onun rahatlaması için gerekli bir şeydir. Biz hiçbir yere gitmiyoruz. Jax içki içmiyor, bu da barları ve diğer çoğu yeri eliyor. Belki Ethan erkeklerle takılmayı özlüyordur.

Onu izlerken içimi bir güvensizlik hissi kaplıyor. Somurtkan olsa bile yakışıklıdır, ama mutlu olduğunda rüya gibidir. Gri gözleri neşeyle parlar ve gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatır. Nadiren ortaya çıkan gamzelerini de unutmayalım.

Bakışlarımı hissedince, başını eğiyor. Bakışlarıma tepki olarak dudağı seğiriyor ve öpücük için eğiliyor, "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Parmakları çenemi kavrar, sakalı dudaklarımı gıdıklar ve içtiği narenciye aromalı bira gibi tadı vardır. Bu farklı ve heyecan verici bir duygudur ve omurgamdan bir titreme geçer. *O* farklıdır — her zamanki gibi sahiplenici, ama bir parça şefkat ve samimiyet de vardır.

"Kahretsin dostum. Senin birini öptüğünü hiç hatırlamıyorum."

Trent'in sesi o anı bozar ve yanaklarımdan ateşli bir his yayılır.

"Şaka yapmıyorum, Aurora," diyor bir oyuncu, belki de Larsen. "Koçun kötü birini nasıl tavladığını bize anlatmalısın."

Ethan alaycı bir şekilde güler ve bir yudum daha bira içer. Soru onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, ama benim kalp atışlarım hızlanır ve midem düğümlenir.

Gerginliğimi yutuyorum. "Ah... yazın Los Angeles'ta bir hayır etkinliğinde tanıştık." Yeterince belirsiz, değil mi?

Trent ve Ethan birbirlerine bakışırlar. Grubun rahatsız edici sessizliği göz önüne alındığında, sanırım bu yanlış cevapmış.

Ciğerlerimdeki hava donar. Bütün yaz evli miydi? Boston'dan istifasını ne zaman açıkladı? Ne zaman Los Angeles'a taşındı? Ağustos mu? Şu anda düşünmek benim kapasitemin ötesinde.

Beni daha sıkı sarar ve sinsî bir gülümseme atar. "Onu hamile bıraktım, benden kurtulamıyor."

Çocuklar kahkahalara boğuldu ve ben de kendimi tutamayıp onlara katıldım, içimi bir rahatlatma hissi kapladı.

Trent başını salladı. "Kendini çok kötü bir duruma sokmuşsun dostum."

Ethan'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Gerçekten korkunç."

18

REECE

Jackson yatak odasından sadece gri eşofmanla çıktı, saçları uzun bir duştan dolayı ıslaktı. Bu süit, küçük bir daire büyüklüğünde olmasına rağmen ses geçirmez değil. Oturma odasından her şeyi duydum: bir saat süren duş, duvara vurma sesi...

Bakışlarım onun sağ eline kayar. Elinde şişlik ya da morluk yok, öncekinden daha fazla değil, kan ya da yırtık da yok. Duvara vurmadıysa, neye vurdu?

Tek kelime etmeden mutfığa girer, dolabı açar, bir bardak alır ve musluktan doldurur. Birini, sonra bir başkasını yudumlar, önüne bakarak. Adanın karşı tarafında, bana dönük durur, ama beni kesinlikle fark etmez.

Başka bir zaman olsa, beni dik dik baktığım için azarlardı. "*Beğendin mi?*" diye alaycı bir şekilde sorardı.

Ama şu anda sessiz kalıyor, zihni başka yerde, gözleri hayalet gibi, yüzü solgun. Göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyor. Çöküyor ve onunla ilgilenecek başka kimse yok, sadece ben varım.

Bardağı gereğinden fazla kuvvetle tezgahın üzerine koyuyor ve başını sallıyor.

Kanepeden kalkıp dikkatlice yaklaşıyorum. "Ne oldu sana?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, ama boş bakıyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. Bu mantıklı değil ve konuşması boş.

Midemde bir düğüm oluşur. Eğer bir şey aldıysa, onu bayılttıktan sonra rehabilitasyon merkezine sürükleyeceğim.

Panik içimi kaplar ve sesim yükselir. "Jackson, neyin var lan? Ne aldın?"

Yüzünde rahatsızlık belirir ve dudağını kıvrır. "Hayır." Bir kez, iki kez gözlerini kırpar, genişlemiş göz bebekleri odaklanır. Tekrar başını sallar. "Hayır, almadım."

Kahretsin. "Halüsinasyon mu görüyorsun?" "Hayır, ben... Bu bir flashback."

Flashback'leri anlayabilir ve başa çıkabilirim. Ben de birkaç kez yaşadım. "Tamam, bir şey mi oldu? Benimle mi ilgili?" Değiştirdiğim şort ve tişörtü incelerim. "Hiçbir şey almadığınıza yemin eder misiniz?"

"Hayır, sen değilsin ve hayır, kafam iyi değil." Parmakları titriyor ve tezgahın kenarını sıkıca tutuyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Bir mesaj aldım." Başını eğiyor ve acı verici bir duraklama oluyor, sonra gözleri donuklaşmış bir şekilde başını kaldırıyor. "Bu..." Sesi kesilir, onu bu kadar sarsan şeyi hayal ederken bilinci kaybolur. "Aurora." Adı, ondan koparılmış, ham ve pürüzlü bir sesle çıkar.

Kalbim güm güm atarken ona yaklaşıyorum. "O ne olacak?" "Onu istiyorlar. Ona ulaşabilir misin?"

Aklı hâlâ karanlıkta, kafeste olmalı. Ona gerçek bir tehdit olduğunu düşünseydi, çoktan gitmiş olurdu. Karşımda durmazdı. "Telefonun nerede? Lütfen kırmadığını söyle." Kırmış olsa bile, ben beş adım öndeyim, olası her senaryo için bir plan yapıyorum.

Odaklanmış durumdayım.

Yatak odasını işaret etti ve ben gecikmedim. Telefonu banyo zemininde sağlam buldum. Tanrıya şükür bu şeyler neredeyse yok edilemez ve şifresi hala Aurora'nın doğum günü.

Mesaj ekranda zaten açılmış durumda, beynimin işlemesi için absürt bir süre gerektiren, net olmayan bir resim. Ahşap merdivenlerin altına inşa edilmiş paslı bir hapisane hücresi. İçinde, ıslak beton zeminde kirli, çürümüş bir yatak var. Battaniye ya da yastık yok, köşede bir kova dışında hiçbir şey yok.

Eşlik eden metni okudum ve görüşüm bulanıklaştı, kenarları karardı:

9-2740

Seni özleyorum, ama senin kızın da işimi görür. Orayı sadece onun için ayırıyorum.

Kimlik bilgileri anonimdir — rastgele oluşturulmuş beş rakam.

Bunun bir korkutma taktiği olduğunu biliyorum. Karşı koymamam gerektiğini biliyorum. Ama daha önce hiç görmediğim bir şiddet, parmaklarımı sonuçlarını düşünmeden hareket ettiriyor.

Ona dokunursan, seni acı verici bir şekilde parça parça ederim.

Ve yapacağım da. Bu orospu çocuğunu yok etmek için içimdeki her kırık parçayı kullanacağım.

Aklımdan eylemler ve operasyonlar geçiyor. Telefonumdan Aurora'nın konumunu kontrol ediyorum. Birkaç blok ötedeki arenanın karşısındaki bir spor barında. Ethan'ı uyarmayı düşünüyorum, ama randevularını bölmek onu paniğe sevk edecek ve sorular soracaktır.

Aurora'yı gözetlemem lazım.

CHARLIE

Ve senin takıntılı takipçiliğini durdurmam lazım.

Bu meşru bir durum. Bir tehdit aldık.

CHARLIE

Konum?

Charlie'ye adresini gönderirken, Jackson'ın telefonuna başka bir mesaj geldi:

9-2740

Ağzını kapalı tutup ikimizi de beladan kurtarmaya ne dersin?
Tamam mı, yakışıklı?

Karanlık ruh halim cehennemin ateşli derinliklerine iner. Mutfağa fırlarım ve onun telefonunu tezgaha çarparım. "Kyle ile görüştüğünde ona ne söyledin? Ona haber verdin, değil mi? Ona kanıtın olduğunu söyledin mi?"

Jax kaskatı kesilir ve yumruklarını sıkar, kasları gerilir ve şişer. Gömleksizdir, dövmeleeri görünür durumdadır, her nefes alışında göğüs kemiğinin altında nabızı gözle görülür şekilde atmaktadır.

"Hiçbir anlamı yok." Ada mutfağa eğilir, işkence görmüş yüzü benimkinden birkaç santim uzaktadır. "Orada büyüdüm. Tüm anılar." Şakağına dokunur. "Kanıt benim."

Sert ve kısık sesi tüylerimi diken diken ediyor. Mesaj, resim... Anlaşılmaz. Kimse onun yaşadığı şeyleri yaşamamalı.

Yine de, onu konuşturmaya devam etmeliyim. "Mesajı kim gönderdi?"

"Onu koruyabilir misin?"

"Evet." *Hayatım pahasına.* "Kim?"

Omuzları titreyerek iç çekerek çöktü. "Kyle'ın eski ortağı." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yutkunur. "Sadece biliyorum."

Maalesef, bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Mesajı açıp telefonu onun önüne kaydırıyorum. "Bu onun tarzı mı? Sana 'güzel çocuk' der miydi?"

Davranışları birden değişir ve gözleri soğuklaşır. Gömleğimi yumruklar ve üst bedenimi tezgahın üzerine çeker. "Sen aptal mısın, polis? Ne sanıyorsun?"

Tüylerim diken diken oldu. Bu onun istismarcısı. Her şey yerine oturdu ve Ethan'ın haklı olduğunu anladım. Jackson'ı yanlış anlamıştım. O sadece bu işe karışmış değildi. O bir kurbandı. İstismarı sadece psikolojik değildi, bu yüzden Ethan onu şiddetle koruyordu. Aurora da öyle.

Ellerimi kaldırarak teslim oluyorum. "Sakin ol, Jax. Ben de senin kadar onun ölmesini istiyorum."

"Sanmıyorum." Beni itti. "Duyarsız bir pislik gibi davranmayı bırak." Otuz dakika önce, onun çocuk gibi davrandığını söyledim, ama şimdi, anlıyorum.

Onun muhalif davranışları sadece Kyle'ı veya kendini korumakla ilgili değil, Aurora'yı korumakla da ilgili değil, ancak bu da var. Bu bir travma tepkisi. Bu davaya dahil olmak, hiç tam olarak *iyileşmemiş* ve asla iyileşmeyecek yaraları yeniden açmak anlamına geliyor.

"Bana sadece bir isim ver. Onu bulacağım."

19

ETHAN

"Vay canına," Aurora nefesini tutar, geniş gözleri tavandan sarkan peri ışıklarını yansıtır. "Yalnız mıyız?"

Barın üstü tam olarak bir restoran değil. Küçük toplantılar için kullanılan özel bir etkinlik mekanı. Sezon açılış ve kapanış partilerimizi çoğu yıl burada düzenlerdik.

Bu gece, Trent Ekibi tarafından hazırlanan özel bir şef ve romantik bir ortamla iki kişilik bir parti için hazırlanmış. Ben bu tür romantik şeylerde pek iyi değilim. Ofisimde yaptığımız barışma seksi tutkulu olduğunu düşünmüştüm. Belli ki öğrenecek çok şeyim var.

Onun rüya gibi ifadesi beni gülümsetiyor ve bu kadar gülümsemek ve gülmekten yanaklarım ağrıyor.

Elini tutup, titreyen mumlarla süslenmiş masaya doğru yönlendiriyorum. "Sadece biz ve şef."

Gürültülü bir ateşle aydınlatılmış taş şöminenin önüne oturduk.

Gözlerini kısıyor, bakışları şüpheli. "Neler oluyor?"

"Ne?" Ses tonum, özellikle de sırıtışımla birlikte, kayıtsızlık takınmak için fazla coşkulu.

"Naziksin. Bu garip." Göğsümden kahkaha patlar ve o da bana katılır. Sonra kaşları çatılır ve kaşlarını çatar. "Burada daha mutlusun."

"Ne?" Bu sefer, kelime kafam karışık bir şekilde çıkıyor.

"Sorun yok. Arkadaşların burada. Burada yaşadın. Burada daha mutlusun," diye daha ikna edici bir şekilde tekrarlar.

Onunla birlikte olmadığım başka bir yerde daha mutlu olduğuma inanıyorsa, daha fazla yanılmış olamaz. Kafamı sallardım. "Hayır. Bütün sezon boyunca buraya gelmekten içten içe korkuyordum. Engellemeye çalıştığım her şey sonunda gerçekleşti. Eski sevgilim beni ziyaret etti, sen de öyle."

Akşam yemeğimiz samimi geçiyor, yine teşekkürler Trent. Yıpranmış deri bir koltukta oturuyoruz ve ben onun bacaklarını kucağıma alıyorum. "Bu arada, Reece bana söylediklerini anlattı ve benim soyadımı almamış. O lanet olası bir yalancı."

Eski sevgilim ünlü soyadını korudu ve ben hiç umursamadım.

Aurora yumuşak koltuğun arkasına yaslandı. "Yalan söylemeyeceğim, bu beni oldukça mutlu ediyor. Eski sevgilin oldukça berbat biri." Dudaklarını düzleştirdi ve gözlerini dramatik bir şekilde genişletti. "Onu neden kaçınmak istediğini tamamen anlayabiliyorum, ama aşağıda, oyuncularınla birlikteyken, seni hiç bu kadar mutlu görmemişim."

Cevabım hemen gelir. "Seninle olduğum için mutluyum. Bu geceyi seveceğini bildiğim için mutluyum. Benim sürtüğ eski sevgilimle ve boktan ruh halimle uğraştıktan sonra beni terk etmediğin için mutluyum. Burada, benim formamla, başından beri olduğu gibi bana hayran gözlerle bakıyorsun. Kimse bana senin gibi bakmaz." Boğazım duygudan doluyor. "Çok zor bir hafta oldu. Artık bitti ve seni *eve* götürebilirim. Sonunda."

Gözlerinde sevgiyle bana bakan o, şu anda olduğu gibi, ben sadece bira içip arkadaşlarımla gülüyordu, o an benim için her şeydi. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz ve o hayran bakışları, o duyguyu hayatım pahasına koruyacağım.

Bana sevgi dolu bir gülümseme atıyor. "Eve gitmeye hazırım. Doktor randevumuz ve gelecek hafta Şükran Günü var."

"Hay sıçayım." Şükran Günü'nü ve, lanet olsun, Noel'i tamamen unutmuşum.

Hediye almam gerekecek. Hiç gerçek bir aile Noel'i yaşamadım. Eski karım her yıl ailesiyle tatile giderdi. Bazen ben de giderdim, bazen de çalışırdım. Hediyeleri, kendi hediyesini de dahil olmak üzere, o alırdı ve benim için sorun değildi. Berbat bir kocaydım, ama daha iyi bir erkek arkadaş olmayı umuyorum.

"Evet, ve düşünüyordum da, herkes için sorun olmazsa, büyükannemi akşam yemeğine götürebilir miyiz?"

Büyük kahverengi gözleri, sanki hayır diyeceğimmiş gibi bana yalvarırcasına bakar.

Onun uyluğunu sıktım. "Tabii ki götürebiliriz, ya da onu evimize davet edebiliriz."

Yüzü aydınlanır, dudakları aralanır. "Yapabilir miyiz? Hiç bakım evine sormadım çünkü gidecek yerimiz yoktu." Elini göğsüne koyar. "Bu çok harika olur." Kendini yelpazeler. "Tamam. Tamam. Sakinleşmem lazım, yoksa hayır derlerse ağlayacağım."

Onun saçmalıklarına gülümserim. "Hayır demeyecekler. Bir yolunu buluruz."

Oh, oluyor. Gerekirse bir hemşireye rüşvet veririm. Aurora'yı tekrar bu kadar heyecanlı görmek için kaçırmaya bile razıyım.

Akşam yemeğinin geri kalanında, birbirimizin şirketinden keyif alarak, bu konuda ve diğer konularda sohbet ediyoruz. Sebzeli makarna ve iki dilim ekmekle birlikte birkaç parça filet mignon yemesini zorladığımda gözlerini deviriyor.

En azından hatırladığında daha iyi yiyor ve bayılmıyor — en azından benim bildiğim kadarıyla — ama seçici yeme alışkanlıkları hala beni endişelendiriyor.

Önündeki cam şişeyi kaldırıyorum. "Bu köpüklü sular seni tok hissettiriyor mu? Belki de normal suya geçmeliyiz."

Tiyatral bir nefesle başını bana doğru çeviriyor. "Ethan Aiden Blackwood. Zaten kahvemi elinden aldın. Sırada ne var? Cupcake mi?"

Gülümsemeden duramıyorum. Onu çok seviyorum. "Sana ikinci adımı söylediğime pişman oldum."

Aşağıya bakarak elini karnına koyuyor. "Merak etme, bebeğim. Babamın keklerimizi almasına izin vermeyeceğim."

Bütün vücudum ateş gibi yanıyor. Bir an nefes alamıyorum ve felç geçirdiğimi sanıyorum. Hayır, sadece duygularım.

Baba. Baba olacağım ve bundan hiç korkmuyorum. Hiç bile. Birazcık bile. Tanrım, bana ne oluyor? Birazdan banyoda Pinterest'te bebek isimleri arayacağız.

Aşçı, masanın ortasına bir tabak koyarak varoluşsal krizimi kesintiye uğratar. "Birinin kırmızı kadife kekleri sevdiğini duydum." Bu bir kek değil. Tüm tabağı kaplıyor. "Ev yapımı vanilyalı dondurma ve çileklerle süslenmiş kırmızı kadife erimiş lav kek." Başını eğiyor. "Afiyet olsun."

Beyaz tabağın kenarına çikolata şurubu ile yazılmış şu sözler var: *Benim ol?* Başparmağımla soru işaretinin üstünü siliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye kıkırdar.

Sonra B ve e harflerini silerim. "İşte. Böyle daha iyi." Geriye şunlar kalır: *Benim.*

Kafasını eğip gülümser. "Seçim şansım yok mu?"

"Hayır." ikolatayı yalaması için başparmağımı ona uzatıyorum. O da öyle yapıyor ve benim aletim titriyor. "Senin benimle mahkum olduğunu söylediğimde ciddi dim."

20

JACKSON

"Kanepede uyumak zorunda değilsin." Aurora kaşlarını çatıyor ve gözleri benimkileri arıyor. Sesini alçaltıyor. "Ne oldu?"

Akşam yemeğinden döndüklerinde, doğrudan kucağıma atladı. Bir bakışta anladı. Sonra Reece'e sert bir bakış attı, muhtemelen onun bir şey yaptığını ya da Ethan'la olan randevusunun beni rahatsız ettiğini düşündü. İkisi de gerçeklerden çok uzaktı.

Onun ve koçun sorunlarını çözmelerini istiyorum. Onun bizim bir parçamız olmasını istiyorum ve bana bir şey olursa, ona en çok onun bakacağına güveniyorum. Reece'e karşı hislerim çelişkili, ama onu koruduğu sürece ona tahammül edebilirim.

Sorun şu ki, yatak odasında gözümü bile kırpmayacağım. Kafam meşgul olacak, sesleri dinleyeceğim ve kabusları, anıları, beni eziyet eden şeytanları uzaklaştırmaya çalışacağım.

Ayıkken bile berbat durumdayım. En kötü kabuslarım, şişe fırlatma olayından sonra başladı. O pislik avcısını neredeyse öldürmekten pişman değilim, ama Aurora'ya zarar verdiğim için duyduğum suçluluk dayanılmazdı.

Onu Laguna Beach'e götürdüm ve beni terk etmemesi için ikna etmeye çalıştım. Ona her şeyi vaat ettim, ayık kalmayı da.

Sonra suçluluk duygusu daha da arttı, yoksunluk belirtileri başladı ve korkunç kabuslar görmeye başladım. Sadece her zamanki çarpık flashback'ler değil, yeni, delice bir terör...

Çocukluğumun geçtiği evin mutfağına adım attım. Kulaklarımda kalp atışlarımdan öfkütücü yankısı çınlıyordu. Hava sert ve ciğerlerimi donduruyordu. Mermer

parlıyordu ve yürürken botlarım ses çıkarıyordu. Sessiz olmam gerektiğini, yoksa birini uyandıracağımı düşündüğümü hatırlıyorum. O kişi sadece Kyle olabilirdi, zihnimin derinliklerinde karanlık, kalıcı bir varlık.

Ayaklarımın dibinde annemin buruşuk ve kırık bedenini buldum. Yere çöktüm ve onu kollarıma aldım. Cildinin buz gibi dokunuşu parmak uçlarımdan geçti, ölümün kişileştirilmiş hali gibi içime yayıldı, kemiklerimde ağrıya neden oldu.

Gerçeklik ve illüzyon arasındaki sınırlar bulanıklaştı ve bakışlarımı çevirdiğimde, bana bakan yüz annemin yüzü değildi. Hayır, Aurora'nın yüzüydü; gözleri cansız, ifadesi acı içinde donmuştu.

Sanki kalbim göğsümden bir testereyle sökülmiş gibi hissettim. Soğuk terler içinde, nefes nefese, onun cesedine sarılmış halde uyandım. Kabusumdaki boğuk çığlıklar boğazımda düğümlenerek beni boğuyordu.

Yataktan fırladım, minibara gittim ve tüm alkolü içtim. İçkiyi bırakma sözüm kırk sekiz saat bile sürmedi.

Yine de o kaldı. Bana hiç karşı çıkmadı, ama biliyordu. Kendimden nefret ediyordum, ama o beni sevmeye devam etti. O sevdiğince, kendimden nefretim ve suçluluk duygum daha da büyüdü, ona daha kötü davrandım.

Zaten kabuslardan korkuyorum ve ona bunu bir daha yaşatamam. Onlar yatak odasında keyif çatarken ben kanepede uyanık kalacağım.

Onun yerine, kucağıma oturup bana yarından bahsediyor. Dokunuşu bana huzur veriyor ve o uyuşuk, buz gibi hissi uzaklaştırıyor. Benimle konuşurken düşüncelerim yavaşlıyor, zihnimdeki kaos boğuluyor.

"Her gün bir gün." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Sabah New York'ta eşyalarımızı toplayıp eve döneceğiz." Bana kocaman, parlak bir gülümseme atıyor. "Haftaya bebek muayenesi ve Şükran Günü var. Her şeyi senin yapmanı istiyorum. Tabii sen denemek istemezsen..."

O, benim onun yemek yapmasını istemediğimi çok iyi biliyor.

"Hayır, ben hallederim. Bu, ilk evimizde geçireceğimiz ilk Şükran Günü olacak. Efsanevi olmalı."

"Öyle olacak," diyor emin bir şekilde. "Ethan, Gram'ı akşam yemeğine davet edebileceğimizi söyledi, yani bir kişi daha olacak."

Kaşlarımda havaya kalkar. "Ciddi misin?"

"Evet." Heyecanla gülümsüyor. "Grant ve Kill'i davet edebilirsin. Çarşamba günü evinde maçın var. Bana listeyi verirsen her şeyi hazırlarım."

"Anladım."

"Yardım ederim."

Onun sıcak, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve gergin kaslarım gevşiyor.

"Tamam."

Sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi çene hattımı öpüyor. "Sen olmadan uyuyamam."

Sessiz kalıyorum, boynunun narin kıvrımlarını izliyorum, ben de uyuyamayacağımı itiraf edemiyorum. "Ethan var senin, bebeğim."

"Peki. Seninle kanepede uyuyacağım. Yeminimizde birlikte uyumakla ilgili bir şey olduğundan eminim. Hastalıkta ve sağlıklıta. Yataklarda ve kanepelerde."

Gülmeden edemiyorum ve eğlenerek başımı sallıyorum. "Kanepede yatmayacaksın. Yatağa git, bebeğim. Yarın yoğun bir günümüz var."

Yüzü düşüyor. "Sabah burada olacağını söyle." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Söyle, Jax."

İçimde vazgeçmek isteyen küçük bir parça var. Eskiden olduğumun çok küçük bir parçası, bir kırıntı, bana yaşamak—en azından ayık yaşamak yaşamak, diğer seçenekten daha zor olduğunu söyleyen küçük bir ses.

Bu doğru olabilir, ama hiçbir şey - ölümden ya da kafayı bulmakta fısıldanan barış vaadi bile - Aurora ve bebeği riske atmaya değmez. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ethan, kadının ensesini kavradı. "Git yatmaya hazırlan. Jax'la konuşmam lazım."

21

ETHAN

"Hey," der Reece, yatak odasına doğru başını sallayarak Jax'e. "Git. Ben hallederim." Jackson'ın gözlerinde kargaşa, Reece'in yüzünde yorgunluk vardır.

Bir şey oldu.

İkisi de belirsiz davranıyor, ki bu başlı başına tuhaf, ama en ufak bir şekilde bile olsa anlaşıyorlarsa? İşler sarpa sarılmış olmalı.

Hayatımız kaotik. Jax birçok şeyden dolayı üzgün olabilir: Kyle, dava, Reece'in Aurora'ya olan aşkı...

Ya da hala bana kızgın ve aynı yatakta yatmayı reddediyor olabilir.

Aurora, hayal kırıklığıyla inleyerek yatak odasına gider ve kapıyı arkasından kapatır. Cilt bakımını bitirmesine en az on beş dakika var, saçlarını örerse otuz dakika.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neyin var senin?"

Başını eğip parmaklarını dağınık saçlarının arasına geçirir. "Yorgunum. Bu senin randevu gecen. Git eğlen. Burada uyumam sorun değil."

Bu kim? Jax, Aurora olmadan uyuyamaz ve *eğlenceye* her zaman ilk atlayan kişidir. Ayrıca çatışmalardan da korkmaz. Benim pislikliğim yüzünden ayrı yatmak isteseydi, başka bir yerde yatmam için ısrar ederdi.

Bu benim tanıdığım Jackson değil. O bir duygu fırtınasıdır, ama asla bu kadar mesafeli veya duygusuz olmaz. O tam bir savaşçıdır, ama bu gece savaşı kaybetmiş gibi görünüyor.

Banyoda *su* akmaya başlar. Aurora, yirmi adımlık gece rutininin ilk adımındadır. O dönmeden önce vaktimiz var, ama

geri dönecek. Jax'i terk etmeyecek.

Karşısında sehpa oturma dirseklerimi dizlerime dayadım. "Eğer bu bizim tartışmamızla ya da söylediğim saçmalıklarla ilgiliyse, lanet olası yatağa gir. Öyle demek istemedim ve sen de biliyorsun ki o sensiz uyuyamaz."

Dizi titriyor. "Öyle değil. Lütfen bu konuyu bırak ve onun yanına git. Senin formayı giyiyor."

Kollarını göğsünde kavuşturan Reece, kapı çerçevesine yaslanır. "Ben nöbet tutarım. Buna alışkınım. Sen yat, Jax."

Nöbet tutmak mı? Kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. İkisi arasında bakışlarımı gezdiririm. "Biri bana neler olduğunu anlatsın."

Jackson ona ölümcül bir bakış attı. "*Bunu aramızda saklayacağımıza ne oldu?*"

"*Biz.*" Reece elini çevirerek üçümüzü de kapsar. "O da bilmeli. Bunu saklayamazsın."

Kanepenin minderine geri çökerek, Jax hayal kırıklığıyla başını sallar. "Her neyse."

Aurora'nın onun ayrılmasından ya da daha kötüsünden neden endişelendiğini anlıyorum. Çenesi sıkı ve göğsü inip kalkıyor. Ya kaçacak ya da patlayacak.

Bu gece huysuz bir piç olmak istemiyorum. Omzuna dokunuyorum. "Bana bak."

Gözleri benimkilere değdiğinde, acısının ağırlığı hissedilir.

"Özür dilerim. Seni benden uzaklaştırmak, bana güvenemeyeceğini hissettirmek istemedim. Ne olursa olsun, bunu aşacağız. Bana söyle yeter."

"Sorun o değil." Gözleri parlıyor ve zorlukla yutkunuyor. "Aurora'nın bilmesini istemiyorum."

Elimi ensesine koyarım. "Tamam."

"Bir şey olduğunda geri çekiliyorsun. Onun buna ihtiyacı yok. *Bizim* buna ihtiyacımız yok."

Kabul ederek başımı salladım. "Yapmayacağım." Sonra, nedense, dürtüsel parmaklarım boynundan karışık saçlarına doğru kayd.

O, somurtarak elimi itti ve ben gülümsedim.

"Üzgünüm, beni rahatsız ediyor. Saçını hiç böyle görmemiştim." Her zamanki kusursuz stilinden farklı olarak, saçları cansız ve sönük.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Hava ile kurudu. Doğal olarak mükemmel değilim."

Görünüş olarak oldukça mükemmel olmasına rağmen, sırıtiyorum. "Vay canına, bunu yüksek sesle itiraf etmek egonun mahvetmiş olmalı."

Omzumu itti. "Bir kez olsun pislik gibi davranmasan olmaz mı?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bunu kucaklaşarak çözmemiz mi gerekiyor, yoksa bana neyin yanlış olduğunu söyleyecek misin?"

Tüm neşesi kaybolur ve iç çeker. "Tehdit içeren bir mesaj aldım." Göğsüm sıkışır. "Kimden?"

Gözlerini yere indirip boğazını temizledi. "Kyle'ın eski ortaklarından biri."

"Göster bana." Telefonuna dokunmuyor. "Jax..." Düşük bir sesle uyarıyorum.

Reece yaklaşır, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırır. "Korkmadan önce, tüm ekibim bu konuyla ilgileniyor. O güvende."

"Bu Aurora ile mi ilgili?" Dişlerimi sıkarak sorarım. "Bana o lanet mesajı göster."

Jax telefonunun kilidini açar ve bana verir, mesaj ekranda zaten açıktır.

Yer altımda kayıyor. Okuduğum her kelimeyle, çarpan kalbimin sesi o kadar yükseliyor ki, duyduğum tek ses o oluyor. Ciğerlerim hava almak için mücadele ediyor, her nefesim yavaş ve titriyor. Binlerce küçük elektrik şoku gibi bir ürperti cildime yayılıyor.

Gözlerini onunla buluşturuyorum. Utanç ve ıstırap bakışlarında yansıyor ve kör edici öfkem biraz azalıyor.

"Bunu benden saklamayı mı planlıyordun?"

"Kısmen, evet."

"Ne? Neden?" Bana boş boş bakıyor.

Bariz bir şeyi mi kaçırıyorum? Metni tekrar okudum. "Bu Kyle'a benziyor."

"Değil." Şakakları şişti ve gevşedi. "Bana 'güzel çocuk' demedi." "Kyle kesinlikle öldü," diye ekledi Reece. "Şişmiş cesedini

"

Bu pislik yüzünden Jax, ona yakışıklı dediğimde gerildi. Ben de öyle düşünmüştüm, ama yine de düşünmek acı veriyor. Gözümün önündeki gerçeği kabul etmekte zorlanıyorum. "Bu kişinin buraya geleceğinden endişeleniyorsun. Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?"

Parmak eklemlerini çatırdatıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Ne gibi? Söyle bana, Jax!" Sesim hayal kırıklığıyla yükselir.

"Kabuslar, tamam mı?" Çenesini uzatır, burun delikleri genişler. "Şimdi, beni rahat bırakıp yatağına gidebilir misin?"

Öfkeli bakışlarını karşılıyorum. Düşmanca, savunmacı. Geri çekilmezsem, kaçacak.

Üçümüz ve Reece'in ayarladığı her neyse, kimse Aurora'ya dokunmayacak. Mesajı Rocco'ya göndereceğim ve yarın buna odaklanacağım. Şu anda önceliğim Jackson.

"Hayır. Seni seviyorum, Jax. Birimize yönelik bir tehdit, hepimize yönelik bir tehdittir." Parmaklarımı yumuşak saçlarına geri götürdüm. "Sen uyanık kalırsan, ben de uyanık kalırım. Kabus görürsen, yanında olacağım."

Ethan ve Jax yataklarını tutup dikleştiriyorlar ve yastıkları ve yatak takımlarını yere atıyorlar.

Yatak odasının duvarına yaslanıp izliyorum. Ben sadece moral desteği için buradayım.

Aslında pek sayılmaz. Bu iki aptalın kral boy yatakları kapıdan geçirmeyi denemelerini bekliyorum. İkisi de gülümsüyor; sanırım önemli olan da bu.

Aurora banyodan kafasını uzatıp hemen gülümsüyor. "Ne yapıyorsunuz?"

"Pijama partisi yapıyoruz," diye bağılıyor Jax.

Kapıya ulaşırlar ve şaşkın bakışlar atışırlar, sonra Aurora kıkırdamaya başlar.

Kafamı sallıyorum, ama yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Yatağı бүkүн, aptallar."

Yıllarca süren taktik eğitimimi ne yaptım ben? İki profesyonel hokey oyuncusunun, biri kabus görürken birbirlerine sarılabilmeleri için yataklarını oturma odasına taşımalarına yardım ettim.

Askeri eğitimden beri bu kadar saçma bir şey görmemiştim.

Ama yine de tatlı bir şey. Aurora'nın onların birbirlerini sevdiklerini, belki de onu sevdikleri kadar sevdiklerini biliyor mu acaba?

Dumb and Dumber, kıvrılmış yatağı kapıdan iterek homurdanıyor, inliyor ve gülüyorlar. Yatağın üst kısmı köşeye sıkışmış ve kapı çerçevesine sürtünüyor, ama onlar umursamıyor gibi görünüyor. Otel

yeni bir yatak için ücret talep etmesi kimin umurunda? İki birlikte milyarderler, değil mi?

Jackson için her şeyi yaparlar.

Bu sözler aklımdan geçiyor, ama eskisi kadar acı değil. O zorlanıyor ve onlar da onu bu durumdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaklar. Buna saygı duyabilirim.

Aurora da benimle birlikte yatak fiyaskosunu izliyor. Uzun, koyu renkli dalgalar omuzlarından aşağı dökülüyor. Makyajsız yüzünde burnu ve elmacık kemiklerinde çiller görünüyor. Her zamanki gibi şort ve onların tişörtlerinden birini giymiş, küçük karnı dışarı çıkmış.

Bana bakıyor, her zamanki gibi güzel. "Gece kalacak mısınız?"

"Kalmamı ister misin?" Sesim istemediğim kadar alçak ve kısık çıkıyor, ama onun yanımda olması içimde bir şeyler uyandırıyor.

"Sadece şeker ya da patlamış mısır getirirsen."

O dudakları, kasıtlı mı değil mi bilmiyorum, cilveli bir gülümsemeye dönüşüyor.

Çenem düşer ve gözlerim kısılır. "Sen şekerlemeyi sevmezsin ki."

Korkmuş gibi davranarak nefesini tuttu. "Doğru değil. Çikolata kaplı fıstığı severim." "Goobers," diye bağırdı Jax, her zamanki gibi oturma odasından dinliyordu. "Şekerleri ben alırım."

Şeker alacağım. Sen yastıkları al."

Ethan ve Jax lobideki hediyelik eşya dükkanından şeker ve içecek stoklarken biz yatak takımlarını topluyoruz.

Aurora yastıkları yere atar ve bana döner, maskesi düşmüş ve gözleri şüpheyile doludur. "Neler oluyor?"

O, onların sandığından daha akıllı, artık naif bir kız değil. Konuşmaların bir kısmını, özellikle Ethan'ın gür sesini duymuş olması çok olası. Ne yazık ki, onlara Kyle veya tehdit hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim.

Elimi uzatıp bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum, uzunluğunu izliyorum. "Jax davayla uğraşıyor, hepsi bu. Üstesinden gelecektir. Sen ve Ethan varsınız."

O bana yaklaşıyor ve kalbim bir anda hızlanıyor. Aramızda sadece bir parmak genişliğinde boşluk var. Sonra belimi sarıyor ve nefesim kesiliyor. Beni rastgele kucakladığından beri sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. Vücudu benimkine yapışıyor, gördüğüm rüyayı hatırlatıyor ve penisime bu spor şortunda uslu durması için yalvarmak zorunda kalıyorum.

Tereddütle kollarımı ona doluyorum. "Ne yapıyorsun prenses?"

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Sana sarılıyorum. Eskiden sana hep sarılırdım. Artık bana sarılmak istemiyor musun?"

"Seni kucaklamayı sevdiğimi çok iyi biliyorsun. Hem de çok. Ne yapıyorsun?"

Baştan çıkarıcı kız sırtıyor. "Az önce beni koruduğun için teşekkür etmek istedim."

Yalan söylüyor ve bunu saklamaya bile çalışmıyor. Şeytani yüzünde her şey yazıyor.

"Seni her zaman savunurum. Şimdi, kocan yakında dönecek ve bu gece hayalarımı kaybetmek istemiyorum. Neden bana eziyet ettiğini söyle."

Sessiz bir kahkaha içinden yükselir. "Senin burada olmana seviniyorum."

Parmaklarımı saçlarına doladım ve hafifçe çektim. "Sen lanet bir yalancısın."

Gülümsemesini saklamak için alt dudağını ısırır ve vücudum şenlik ateşine dökülmüş benzin gibi alev alır.

"Aurora..." diye uyarıyorum.

Gözleri yumuşar ve aramızdaki gerginlik artar. "Yalan söylemiyorum. Kalmanı istiyorum."

Boğazım kurur ve kendimi yutmaya zorlarım. "Neden?"

Güvenlik için kalmamı mı istiyor? Daha fazlasını mı? Her halükarda kalacağım, en azından tehdit ortadan kalkıncaya kadar. Bir şey olduğu için, Kyle öldüğünde olduğu gibi Los Angeles'a döneceğimi mi düşünüyor? Gitmemden mi endişeleniyor?

Düşüncelerim karmakarışık.

"Burada iyisin." Omuzlarını silkiyor. "Jax'la iyi anlaşıyorsun gibi görünüyor." Jax. İstedğim cevap bu değildi.

Avuçlarım terli, başı ellerimin arasında. Çok yakın hissediyorum, parmaklarımı saçlarından çekip kucaklamasından çıkıyorum.

Ben yokken işler zordu. Ethan ve Jackson kavga ediyorlardı. Aurora ve Ethan kavga ediyorlardı. Aurora yalnızdı ve yalnız kalmaktan nefret eder. Bu gece, her şeye rağmen, hepimiz iyi anlaşıyoruz. Benim burada olmamın onlara iyi geldiğini mi düşünüyor, yoksa beni burada mı istiyor?

Bana dokunuyor, arkadaşlıktan öte bakışlar atıyor ve zihnim, onun beni gerçekten istemesinin imkansızlığı karşısında içgüdüsel olarak tepki gösteriyor.

Bu imkansız. Anlaşılmaz bir şey ve güvenim sarsılıyor.

Yüzüm kızarıyor ve ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum. "Buraya *Jax*'i yönetmeye gelmedim. Vücudunu bana karşı kullanma. Ben senin oynucağın değilim. Ben *duyguları olan* bir insanım ve sen benimle oynuyorsun."

* * *

Benim neyim var böyle?

Hâlâ acı çekiyorum.

Tek açıklaması bu.

Onu istediğimi söyledim, hayatının bir parçası olmak için onun vermek istediği her şeyi, arkadaşlığı bile kabul edeceğimi söyledim. Bana defalarca emin olup olmadığımı sordu ve ben her seferinde evet dedim.

Sonra bana kalmamı istediğini söyledi ve ben ona bağırdım?

Tanrım, benim sorunlarım var.

Aurora'yı tanıyorum. Sevecen, kelimelerden çok bedeniyle konuşan ve reddedilmeyi sevmeyen biri. Bana bir daha şans vermeyecek, kendini bir daha ortaya koymayacak.

Mutfak masasından, dizüstü bilgisayarımda çalışırken onu göz ucuyla izliyorum. Kanepede Ethan'a sarılıyor, başını omzuna koymuş, kollarını ona dolamış. Bakışları televizyona sabitlenmiş, ama gözleri duygusuz. Hâlâ onu bıraktığımda yüzündeki o kederli ifade var.

Ben tam bir pisliğim.

Belki de kalmamı istediğini söylemekten heyecanlanmıştı, benim burada olmamdan heyecanlanmıştı, pijama partisi için heyecanlanmıştı, herkesin iyi anlaşmasından heyecanlanmıştı. Belki de benimle dalga geçmiyordu, sadece şakacı davranıyordu ve ben Jackson'ı kıskanarak her şeyi mahvettim.

Jackson'ı kim kıskanmaz ki?

Kendimi işe gömüyorum, Kyle'ın eski ortağını araştırıyor ve ekibimi yeniden atıyorum. Bir hareket gözüme çarpıyor ve başımı kaldırıyorum. Başı eğik bir şekilde yaklaşıyor, doğruca buzdolabına gidiyor ve ben şansımı deniyorum.

Pervasızca ona uzanıyorum, parmaklarım belini kavıyor ve onu kendime çekiyorum. Bacaklarımın arasında sendeliyor, elleri omuzlarımda tutunuyor, gözleri geniş ve nefesimi kesen bir yoğunlukla beni arıyor.

"Lo siento." İspanyolca özür dilemek gerekli değil, çünkü hiç de dikkatli davranmıyorum, ama kulağa romantik geliyor.

Yutkunur. "Está bien. No te preocupes." Tabii ki sorun olmadığını söyleyecektir.

Son cümlelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama dilinden çıkan bu sözler kışkırtıcı.

Jackson ve Ethan da öyle düşünüyor olmalı. İkisi de ağızları açık bir şekilde bize bakıyorlar. Ya öyle, ya da ben öldürülmek üzereyim.

"Kal" kelimesini sadece tutuklamalarda kullanılan bir emir olarak biliyorum. "Kalacağım" nasıl denir bilmiyorum, ama yine de deniyorum. "No te muevas."

Kaşlarını çatıp kafasını eğerek şaşkınlığını gösterir. Bu çok sevimli bir harekettir ve ben gülümserim. "Ne dedim ben?"

Gülümser. "Kıpırdama."

Çok yakındı, ama bu seferlik olmaz.

"Manos arriba...?" *Eller yukarı mı?* Şaka yapıyorum.

Nazik bir gülümsemeyle itaat eder — ve, vay canına, yeni bir fetiş keşfedildi.

"Ee, ellerini *çekmeye* ne dersin?" Jax araya girer ve bana öfkeyle bakar. O geri çekilir ve kollarım boşlukta kalır.

O kanepenin kenarına kayar. "Yani artık gizli diller mi kullanıyoruz?"

O uzaklaşır, buzdolabından bir şişe su alır. Onun sinirine doğrudan karşılık veririm. "Buna İspanyolca denir."

Ethan Aurora'ya "İspanyolca biliyor musun?" diye sorarken, o da "Hayır, lanet olsun" diyor.

Aurora onun yanındaki koltuğa oturur. "Nadiren, ama iki dili de konuşarak büyüdüm."

O, bana doğru kaşlarını çatı. "Sen İspanyolca biliyor musun?" "Biraz. İş için."

"Ne kadar da uygun," diye homurdanır Jackson ve büyük ağzına bir kutu Snow Caps'i boşaltır.

"Aslında, öyle. Oyundan çıkmak istediğinde, başkalarının duyması konusunda endişelenmeden bana söyleyebildi."

"Vay canına, benim dışımda herkesle gizli bir diliniz olması inanılmaz." Ethan'ın ona attığı ölümcül bakıştan, onun bunu hiç de inanılmaz bulmadığı anlaşılıyor. "Jax ile gözlerinle iletişim kuruyorsun ve

birbirinizin düşüncelerini anlıyorsunuz. Şimdi de onunla İspanyolca konuşuyorsun." Benim yönüme doğru başını salladı.

"Çünkü bizimle birlikteyken daha sessizdir," diyor Jackson, en yakın arkadaşını sakinleştirmek için acele ediyor. "Ama seninle birlikteyken aklındakileri söylüyor. İkiniz de sinirlenip bağıríyorsunuz. Hiçbir şey gizli kalmıyor."

"Açıkça, bir şeyler gizli." Ethan başını Aurora'ya doğru eğiyor. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Jax sehpadan popcorn kasesini alır ve bir parça ağzına atar. "Evet, sınıfın geri kalanıyla paylaş."

Onun alaycı tavrının geri geldiğine sevindim. Gidecek mi diye endişelenmektense bu daha iyi. Ama lanet olsun, o sinir bozucu ve bunun farkında.

Dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. Ethan kaşlarını kaldırır. "Kolay yoldan mı, zor yoldan mı?"

Koltuğumdan kalkıp ellerimi masaya koyuyorum. O çok kaba. Onu açılmaya zorladığını anlıyorum ve Jackson ona güveniyor olmalı. Aksi takdirde, arkasına yaslanıp ağzını doldurmazdı, ama ben kimseyi onu tehdit etmesine tahammül edemem, Ethan bile.

Omuzları çöküyor. "Hiçbir şey saklamıyorum."

Yüzündeki ifade sert kalır, çelik gibi bakışları kadının gözlerine kilitlenir. "Bunu yalnız konuşmamız mı gerekiyor?"

Ayağa kalkarım.

"Peki." Gözlerini devirir. "Ona sarıldım." Beni işaret eder. "Sarılamayız demedin. Ona kalmasını istediğimi söyledim, o da sinirlendi. Hepsi bu."

Jax popcorn'u gösterir. "Ooooh, işler ilginçleşiyor." Onu kafasına dökmek üzereyim.

"Nasıl sinirlendi?" Ethan sorar.

Oturma odasına girip tezgaha yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sanırım bunu yapacağız.

"Onun duygularıyla oynadığımı söyledi." Bana bir bakış attı. "Niyetim o değildi. Özür dilerim."

Jackson alaycı bir şekilde güler. "O senin onunla başka şekillerde oynamanı istiyordu." "Çeneni kapatabilir misin?" diye bağırırım.

"Saçmalıyorsun."

"Dostum, o sana aşık olmayacak. O öyle biri değil. Sen hangi kızlarla yatıyorsan, o onlar gibi değil."

Aurora'nın bakışları kucağındaki parmaklarına düşer.

Ethan araya girer. "Bence öyle değil. Bence o şakacı davranıyordu, ama o şakacı değil. Bu onun için çok ciddi bir konu."

"Aynı şey." Jackson omuz silkiyor.

Ama aynı değil. Diğer kadınlar hakkında kötü konuşmanın onu benden uzaklaştıracağını biliyor. Ethan'a da aynısını dener.

Yavaşça, sinirli bir nefes verip boynumu çeviriyorum. "Önemli değil. Kalacağım. Sinirlendiğim için özür dilerim, prenses. Bir daha olmayacak.

Her şeyi birbirleriyle konuşabilirler, ama ben öyle değilim. Zamanı geldiğinde Aurora ile bu konuyu konuşacağım. Ona olan hislerimin arkadaşlığımızı mahvedeceği korkusu var içimde — tabii henüz mahvetmediyse.

Ondan daha fazlasını beklemek, kalmamı istediğini açıkça söylemediğinde ona kızmak haksızlıktı.

23

REECE

Gece yarısı geçiyor. Aurora kanepeden ilk kalkan ve yastıklar ve battaniyelerle dolu şilteye kıvrılan kişi. Uyumuyor, ama göz kapakları ağırlaşıyor. Eminim yorgun düşmüştür, ama erkekleri bekliyor. Programı izlemek için uyanık kalmadığını biliyorum, çünkü -sürpriz, sürpriz- beş saatlik bir hokey belgeseli.

Tek ışık kaynağı televizyonun ve bilgisayarımın ekranı. Gözlerim ağrıyor, bana mola vermem için haykırıyor. Beklemezsiniz, ama kolluk kuvvetlerinde absürt miktarda belge gereklidir. Belgelenmemişse, olmamıştır ve işimi yapmak için gerekli kaynaklar bana sağlanmamıştır.

"Hey, Viking. Kapat şunu ve bizden kaçmayı bırak."

Jackson'ın haklı olduğunu asla kabul etmem. Yine de, yaptıklarımı kaydedip dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve koltuğa çöküyorum. "Beni bunun için nefret etme, ama ben hokey izlemiyorum. Yapacak daha önemli işlerim var."

Jax bana yan gözle bakar. "Küfretme. Benim maçlarımı izliyorsun. Yalan söyleme."

"Çünkü mecburum."

"Yalancı," diye fısıldar.

Aurora bana bakar, muhtemelen sözlerimin doğruluğunu ölçmeye çalışır. Ona şaka yaptığımı belirtmek için göz kırparım. Eğer onun maçlarına gitmek zorunda olduğumu ve bundan zevk almadığımı düşünürse, benim evde kalmam için bir neden bulacaktır. Açıkçası, benim için sorun değil. Maç için orada değilim.

Ethan bana dönerek, "Spor yaptın mı?" diye sorar.

Kıskançlık krizinden beri sessizdi, gözleri Aurora'nın her hareketine odaklanmıştı.

"Güneyde büyüdüm. Orada herkes futbol oynar."

Hayatım boyunca senaryoyu takip ettim ve benden bekleneni yaptım, beş yaşından itibaren futbol oynamak da dahil. Futbol hayattır ve ben de buna uydum, çünkü güneyli erkeklerin yaptığı budur - tıpkı babam, onun babası ve ondan önceki tüm babalar gibi, eminim. Askere katılmak da aynı şekilde.

Çocukluğumu düşünmek, başkasının oynadığı bir film izlemek gibi. Gerçek gibi gelmiyor. En son eve gittiğimde, sanki tamamen yabancı birinin evinde uyanmışım gibi hissettim. Oraya ait değildim, ama onlar bana aile gibi davranmaya devam ettiler.

"Hangi pozisyonda oynuyordun?"

Kafamı toplamak için birkaç kez gözlerimi kırkıyorum. "Lise boyunca linebacker oynadım. Ondan sonra oynamadım. Askeri eğitim kampına gittim."

Boğazının derinliklerinden düşünceli bir ses çıkar. "İyi miydin?"

Jax ellerini havaya kaldırır, burnunu sinirle buruşturur. "Aman Tanrım! Kes şunu," diye patlar.

Ethan'ın ifadesi sertleşir. "Senin sorunun ne lan?"

Kızımız bacak bacak üstüne atıp kollarını arkasına uzatarak oturur ve dramın gelişmesini izler.

"Gerçekten mi?" Jackson gözlerini kısarak ciddi bir ifadeyle sorar. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum."

Aurora ve ben şaşkın bakışlar atışıırız. Ethan benim onun için oynamamla ilgilenemez. Neredeyse otuz yaşındayım, hiç hokey oynamadım, patenlerde dengemi bile sağlayamıyorum ve ordudaki yaralanmalarımın listesi bir kilometre uzunluğunda.

Teknik olarak, Gaziler İşleri Bakanlığı'na göre engelliyim. Kesinlikle hokey oynamıyorum.

Ethan eğilir ve kanepede aralarındaki mesafeyi azaltır. "Öyle mi? Ne yapıyorum ben, Jax?"

"Onun çocuklarını daha testislerinden çıkmadan işe alıyorsun."

Ne? Ne demek istediğini hiç anlamadım, ama kahkahalarım göğsümden pathıyor. Düşünce süreci gerçekten olağanüstü.

Birbirlerine bakıyorlar, Ethan "Her takımın bir hücumu ve bir savunmaya ihtiyacı vardır" demeden önce sessiz bir konuşma yapıyorlar.

Jackson sertleşir. "Sen savunma oynuyordun, gerzek."

Ethan'ın dudaklarında bir sırıtış belirir ve gözleri eğlenceyle parlar. "Bir de takımın başarısının anahtarı olan kaleci var."

Jax, hiçbir uyarıda bulunmadan en yakın arkadaşına saldırır ve "Sinirlerimi bozuyorsun lan" diye bağırır.

Jackson onu yere devirirken Ethan'ın yüzündeki sırıtış olmasaydı, kahve masasını kıl payı ıskalarken, araya girerdim.

Yere düştüklerinde odayı titreten yüksek bir gürültü çıkar ve güvenlik kapıyı çalarsa hiç şaşımam.

"Jackson Vaughn!" Aurora azarladı.

Dizlerinin üzerine çöküyor, sanki onları ayırmaya çalışacakmış gibi ellerini uzatıyor, ama Ethan'ın gürleyen kahkahası onu kesiyor.

Yemin ederim, soft porno filminin başlangıcını izliyorum. Güreşiyorlar. Öpüşmeye başlarsa, gitmeli miyim?

İkisi de eşit güçte, Ethan iri yapılı, Jax ise hızlı ve enerjik, ama sonuçta Ethan isterse ciddi hasar verebilir bence.

Birbirlerinin omuzlarını ve göğüslerini iterek boğuşurken, etraf kahkahalarla doluyor. Ethan, Jackson'ın çenesini kavrayıp başını geriye doğru bastırıyor ve Jax, Ethan'ın boğazına ön koluyla karşılık veriyor.

Ethan yüzünü buruşturur ve Jackson'ın yüzünü bırakıp kolunu boynundan iter.

Jackson'ın gülümsemesi kaybolur ve yana atlar. "Kahretsin, boynunu unuttum. Üzgünüm. Lanet olsun. İyi misin?"

"Ne oldu?" Aurora onlara doğru koşar. "Yaralandın mı?"

"Hayır," Ethan boğuk bir sesle cevaplar. "İyiyim." Omuzlarını sallar. "Bu daha çok bir önlem."

Aurora endişe dolu bir ifadeyle ikisine birden bakar. "Ne oldu?"

Jackson kaşlarını çatı. "Erkek arkadaşımızı hiç Google'da aramadın mı?"

Ethan onu iterek şaşırttı. Jackson neredeyse yüzüstü düşüyordu ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"Ah... evet," Aurora uzatır. "Bir kez aradım ve pişman oldum. İlk gördüğüm şey onun ve *karısının* fotoğraflarıydı."

Jax dudaklarını sıkıştırıp başını sallar. "Tamam, limuzinin arkasında, sen bir ilişkiden çıkmışken seni hamile bırakan evli bebeğin babasını Google'da aramamak için geçerli bir neden."

Demek hikaye bu. İlginç.

Yüzü kızarır. "Jackson, cidden mi? Bana ne olduğunu söyle."

Cevabı Ethan verir. "Kötü bir darbe aldım, kafam buza çarptı ve boynum kırıldı."

Ağzı açık kalır ve nefesini tutar. "Bunu bilmiyordum. Oyunu bıraktığını sanıyordum çünkü..."

"Çünkü..." diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Bilirsin, çünkü sen, şey... yaşlısın..." der, sesi o kadar masumdur ki, Jackson kahkahalara boğulur ve yere yığılır.

Bu üçlüyle geçen sıradan bir gün daha.

24

JACKSON

Yağmur yağıyor — buz gibi, çamurlu lanet bir yağmur. Dolu pencerelere vuruyor ve loftu dolduran kaotik bir ritim yaratıyor.

Bu sesi seviyorum. Huzur verici, beni uykuya daldırabilir, özellikle de dün gece pijama partisine rağmen pek uyuyamadığım için. Sevmediğim şey ise, eşyalarımızı araca yüklerken donmuş golf toplarının bana çarpması.

Sevgili Doğa Ana, bu gerekli mi? Bu havanın hiçbir anlamı yok. Hiçbir anlamı.

Ethan burada büyüdü ve ona bakın. Kasvetli. Ben de otuz beş yaşına kadar güneşi görmeseydim, mutsuz bir piç olurum.

Gözüm, uyumsuz, onlarca yıllık mobilyalara takılıyor ve gülümsüyorum. Soğuk havaya rağmen, burayı özleyeceğim. Burada oturup donut yerken, ikizlerin *Call of Duty'de* kimin daha iyi olduğu ya da kimin daha fazla düşman öldürdüğü gibi aptalca şeylerle birbirlerini kızdırmalarını dinlediğim sabahları özleyeceğim. Aptalca tartışmalar, çünkü eminim ki sadece birlikte oynuyorlar ve sadece video oyunlarından bahsetmiyorum.

Aurora haklıydı: bu çatı katı bir rüya gibi. İzole ama yalnız değil, ve Ethan'ın ailesi bununla her şeyiyle ilgileniyor.

"Karım," diye arkamdan bağırıyorum. "Mobilyaları atmalarına izin verme."

Şu andan itibaren bir sonraki oyunumuzun oynanacağı Mart ayına kadar - ve Aurora'nın doğum tarihine kadar, seyahat edip etmeyeceğimizi kim bilir - loft tamamen yenileniyor, tamamen boşaltılıyor.

"Tamam, *kocam*," diye bağılıyor mutfaktan, Viking ile kahve yaparken.

Yatak odasındaki dolaptan çantalarımızı alıp yatağın üzerine atıyorum. Sonra, Aurora'nın kıyafetlerini toplamak ve veda etmek düşüncesiyle yorgun düşmüş bir halde, kışımı yatağa atıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Göz kapaklarımın arkasında gözyaşları yanıyor. Kahretsin, gitmek istemiyorum. Los Angeles'a dönmek istemiyorum. Paparazzilerle veya LAPD ile uğraşmak istemiyorum. Kyle'ın ölümüyle yüzleşmek ve mirasıyla ilgili düzenlemeler yapmak zorunda kalacağım.

Kasvetli New York'ta saklanmayı tercih ederim.

Üçümüzün bu yatakta geçirdiği geceleri tercih ederim.

Biri beyzbol şapkamı kapıp saçlarımı karıştırıyor ve düşüncelerimin döngüsünden beni kurtarıyor.

Yukarı bakıyorum ve o, bacaklarımın arasında duruyor. "Şapkamı ver, pislik" demekten başka ne diyebilirim bilmiyorum.

Ethan şapkayı ters çevirip kafasına takıyor, kalın, dalgalı saçları dışarı çıkıyor. Ona yakışıyor. "Sen hiç şapka takmazsın."

Şapkayı çıkarıp yatağa atıyor. "Başımı ağrıtıyor." "Çünkü gerçek bir saç kesimine ihtiyacın var."

"Gerçek bir saç kesimi mi? Yani yüz dolarlık bir saç kesimi mi?"

"Evet, yirmi dolarlık bir sokak berberi kafadaki o saç yığınının düzeltemez."

Gülümser ve gri gözleri parlar. "Karın hoşlanıyor." "Şaka eskidi, tıpkı senin gibi."

Dolaba doğru giderken gülüyor, kollarında Aurora'nın kıyafetleriyle geri dönüyor ve onları yatağın ayak ucuna koyuyor. "Neyin var senin? Gitmek istemiyor musun?"

"Hayır." Biraz huysuzca çıkıyor, yalan söylemeyeceğim.

Bana şüpheli bir bakış atar. "Bu çatı katında kalmak mı istiyorsun? Kübik duvarları ve eğimli zeminleri olan bu yerde? Donutlar o kadar mı iyi?"

"Evet, ve bu yatağı seviyorum." Gözlerine bakıyorum.

Kafasını salladı. "İkiniz de çok yapışkansınız."

Ağzının köşesindeki küçük seğirmeyi kaçırmadım. Bizi seviyor ve bunun farkında.

Yine bacaklarımın arasına girip parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. Bu yeni bir şey ve ben bundan nefret etmiyorum, aksine. Kalbim bir an duruyor ve nefes almaya zorluyorum kendimi, onun okşamalarına yaslanmamak için.

Bir kez olsun, kendimi garip hissediyorum. Ellerimle ne yapacağım? Onlarla ne yapmak istediğimi biliyorum, ama ona dokunursam, muhtemelen günlerce benden kaçınacaktır. "Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma." Sözlerim nefes nefese çıkıyor ve eminim ki ona, onun bana söylediği o *bakışı* atıyorum.

Beklendiği gibi, yanakları kızarır, kolu yanına düşer ve bakışlarını başka yöne çevirir.

Omuzlarım düşüyor, moralim bozuluyor. "Neden iyi şeylerden korkuyorsun?" Birlikte çok iyi olabiliriz, ne derse desin, sadece seksten daha fazlası.

"Bunu kendine sor." Başka bir yığın kıyafet almak için ya da benden kaçmak için uzaklaşıyor.

"Bu ne demek oluyor?" Çenesini mutfağa doğru uzatır. Dudaklarımı kıvırırım. "Reece?"

Omuzlarını silker. "O burada olduğunda işler daha kolay. Endişelenecek çok daha az şeyim var." "Ama o ona aşık. Bu konuda endişelenmiyor musun?"

Eğilerek sesini alçaltır. "Onu seven birinin ona bakmasını istemez misin? Onun ve ailemiz için endişelenmeden işimize odaklanabileceğimizi bilmek hoşuma gidiyor. O buradayken, ona ya da *sana* bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Fark etmediysen, ikiniz çok enerji tüketiyorsunuz. Bir de bebek eklendiğini düşün."

"Oynamak zorunda değilim."

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Oynamanı istiyorum. Sana koçluk yapmak istiyorum. Yeteneklisin ve bu senin için iyi. Seni asla zorlamayacağım ya da ilişkimizi başına kakmayacağım, ama bunu başarabiliriz."

Aklıma bir düşünce gelir ve gülümsememi saklayamam. Aurora'nın onun dikkatini çekmek için neden yaramaz gibi davrandığını anlıyorum. "Oynayacağım, ama gol atmayabilirim. Çok motive hissetmiyorum."

"Gol atarsın."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Bana ölümcül bir bakış attı. "Cezalar konusunda çok yaratıcı olabilirim, Jax. Beni sına."

Midem takla atıyor. Neden midem takla atıyor? Kahretsin, onun beni cezalandırmasını, bana sert davranmasını mı *istiyorum*? Lanet olsun, sanırım istiyorum. "Öyle mi?" Hepsi bu. İki kelime. Tek söyleyebildiğim bu.

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap veriyor. "Beş yıla kadar etkili bir doğum kontrol yöntemi olduğunu biliyor muydun? Koçluk yaparken bir çocuk daha yapmak iyi bir fikir olmayabilir."

iyi fikir olmayabilir. Aurora'nın anlayacağından eminim."

Tüm neşe, arzu ya da hissettiğim her neyse, yok oldu. "Cesaret edemezsin."

"Siz ikiniz için endişelenmek zorunda kalırsam ve işime odaklanamazsam ve yıldız oyuncum performans gösteremezse... seks ya da ikinci bir bebek için enerjim kalmaz."

"Seni manipülatif piç. Senden nefret ediyorum. Lanet olası vitaminleri ve Viagra'yı alsan iyi olur."

O gülerek dolaba geri döner. "Ciddiyim! Ben sadece yirmi beş yaşındayım, ihtiyar."

Yatağa bir yığın daha kıyafet atar. "Hepimiz istediğimizi elde edebiliriz."

"Onun bir kariyeri var. Bunun nereye varacağını bile bilmiyorsun."

"Evet. Bir keresinde bu aşk üçgenine dördüncü birini eklemekle ilgili şaka yapmıştım ve o da *ona bir isim* vermişti. Onun başka birine sarılabilecek kadar rahat olduğunu hiç gördün mü? O kafası karışık, onun sadece sevecen olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. Grant'in yanında onu izledim. Ona sert, yarım yamalak bir sarılma yapıyor." Derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Bizi aldatmayacak, ama özellikle onu koruması olarak istedi."

Alaycı bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "O bundan fazlasını istiyor." "O hamile. Belki hamile olmasaydı..."

Bir tane daha yapmak için daha fazla neden. "Bunu halledebilirim."

Eşyalarımı toplarken onun sözlerini düşünürüm. İşimiz bittiğinde, bir çantayı alıp omzuma asarım. "Reece varken daha az stresli olacağını mı söylüyorsun? Bunun nereye varacağını görmek ve daha büyük bir aile kurmak için açık olacağını mı?"

"Teorik olarak, evet." Bir spor çantasını kapatıyor. "Hazır mısın, velet, yoksa biraz daha somurtacak mısın?"

Kafamı sallarım. "Senin için yaptığım saçmalıklar."

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirir. "Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma

"

"Bebeğim."

"Bebeğim."

"Aurora," diyor boğuk, acı dolu bir ses.

Jax.

"Hmm?" diye mırıldanıyorum, hala uykunun sisinde sıkışmış halde. Ethan omzumu kaldırıyor. "Ne oldu?"

"Migren." Jax, yüzünü yastığa gömerek birkaç kez zor nefes alır. "İlaç lazım." Bu beni tamamen uyandırır ve yataktan kalkarım. "Nerede?"

"Dolapta. Siyah çanta."

Karanlık, Santa Monica'daki yeni evimizdeyiz ve bu odayı tanımıyorum. Henüz yerleşemedik. Karlı havada SUV'yi yüklemek, vedalaşmak, altı saatlik uçuş ve saat farkı yüzünden hepimiz yorgun ve mutsuzduk. Sonra, indikten sonra, Jax ve Reece kimin süreceği konusunda anlaşılamadılar.

Jax birini tuttu, ama Reece, kim olduğunu bilmediğimiz birinin adresimizi bilmesinden rahatsızdı. Jax, herkesin adresimizi bulabileceğini, evin kapılı olduğunu ve Viking'in paranoyak davrandığını söyledi. Reece alaycı bir şekilde bunun ironik olduğunu söyledi.

Gerçekte, kocam stresli. Los Angeles'a yaklaştıkça, dizleri daha fazla titriyor ve saçlarını çekiyordu. Bu migren muhtemelen gerginlik ve uykusuzluktan kaynaklanıyor.

Ellerimi önüme uzatıp duvarı buluyorum. İlerliyorum, yolumu hissederek yürüyorum, ta ki giyinme odasının girişine gelene kadar.

"Bebeğim, ışığı açmam lazım."

Boğuk bir ses çıkarır.

Anahtara basıyorum ve oda ışıkla doluyor. Gözlerimin alışması için birkaç kez kırıyorum ve dolabın uzak köşesinde onun deri çantasını görüyorum. Sırt çantasını karıştırıyorum ve dört şişe hap buluyorum. Hiçbirinin üzerinde baş ağrısı, migren veya isim ve dozaj dışında başka bir şey yazan etiket yok.

Geri döndüğümde Ethan, başucuna yaslanmış, Jackson'ın kafatasının tabanını masaj yapıyor ve ben kıskanıyorum. Gelecekte baş ağrısı hissediyorum.

"Hangi ilacı?" diye soruyorum nazikçe.

Jax, dolaptan gelen ışık yatağa neredeyse hiç ulaşmamasına rağmen, ön koluyla yüzünü yastıkla örtüyor. "İkiye ihtiyacım var. Üzerinde yazmıyor mu?"

Emin olmak için tekrar okudum.

"Hayır." "Siktir," diye küfretti.

Ethan telefonunu aldı. "Doc'a mesaj atacağım."

"Reece bilir. O bir sağlık görevlisi." Ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Yumuşak süpürgelik ışıkları koridoru aydınlatıyor. Ana yatak odasının karşısında bebek odası var, ardından Ethan'ın ofisi olarak kullanmak istediği misafir odası geliyor.

Reece'in dairesi evin diğer tarafında. Çift taraflı şömine ve okuma köşesi ile çok sevimli. Onun tarafında tek başıma mutlu bir şekilde yaşayabilirim. Ayrı bir girişi, verandası ve havuz ile plaja erişimi var.

Kapısını çalıyorum. Cevap vermesi uzun sürmüyor ve birdenbire, üzerinde tek bir iz bile olmayan, sert, dövmeli bir vücuda bakıyorum ve vay canına... "Piercingin mi var?"

Yüzüm kızardı. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

O, uykulu, derin ve boğuk bir sesle gülüyor. "Angel, pantolon giydiğim için şanslısın."

Gözüm gri eşofman pantolonuna takılır, sonra hemen yukarı kayar. Hayır. Oraya bakmayacağım.

Bir başka boğuk kahkaha. "Burada ne yapıyorsun prenses?" Ne mi yapıyorum? Ah, doğru. İlaçlar. Baş ağrısı.

Şişkin dövmeli kaslar ve meme piercinglerinden gözlerimi ayırıyorum. Tanrım, bu yasadışı olmalı. "Şey... bunlar ne için?" Aramızdaki şişeleri elime alıyorum ve neredeyse birkaçını düşürüyorum.

Koyu mavi gözler eğlenerek parıldıyor. "Onları bana ver." Her bir şişeyi tek tek kaldırıyor, etiketleri derin bir kaş çatarak okuyor. "Bunlar Jackson'ın mı? Neler oluyor?"

"Migreni var."

"Onunla konuşmam gerek." Arkasında kapıyı kapatır. "Yolu göster."

Odaya giriyoruz ve Ethan, telefonuyla konuşurken Jackson'ın saçlarıyla oynuyor.

"Selam dostum." Reece yatağın yanında diz çöküyor. "Başın mı ağrıyor? Başka bir şey var mı?"

Jackson, Ethan'ın yanına yaslanmış yüzünü kaldırır. Yüzünü buruşturur ve gözlerini ön koluyla kapatır. "Mide bulantısı. İki ilaç var, biri mavi, biri beyaz."

Reece şişeleri tekrar inceler. "Emin misin? Durumun kötü mü? Ben doktor değilim ama..."

"İçlerinde ne var?" Jax sözünü keser.

Boğazını temizler. "Mavi olan, bağımlılık yapabilen psikoaktif bir sakinleştirici. Mide bulantısı için olan küçük beyaz olanı sorun yok, ama uykulu yapar — gerçi, uykuya ihtiyacın olduğuna eminim. Psikoz için bir tane daha ve kabuslar için bir anti-anksiyete ilacı var."

"Siktir et." O uzaklaşır.

"Bebeğim..." diye başlıyorum. Ne diyeceğimi bilemeden Ethan'a bakıyorum.

Ethan, Jackson'ın alnındaki saçlarını kenara iter. "Başka bir şey yok, söz veriyor musun? Bana söyleyecek misin?"

Jax gözlerini araladı. "Evet."

"Tamam." Fırtınalı bakışları Reece'e odaklanır. "Herhangi bir önerin var mı?"

Şişeleri komodinin üzerine koyar. "Reçetesiz satılan, bağımlılık yapmayan bir yöntemim var. Oradan başlayabiliriz."

Jax yastığı yumruklar, ağır ağır nefes alır. "Psikiyatrik ilaçlar dışında her şey olur." On iki saat sonra, saat dört olur ve hepimiz hala pijamalarımızla medya odasında birbirimize sokulmuş durumdayız. Ethan ve Jackson'ın izin günü ve kimse kozamızı bozmak istemiyor, Reece bile.

"Burayı seviyorum," diyorum kimseye özel olarak, başımı Ethan'ın kucağına koyarak.

Belki de sızlanarak boyun masajı da yaptırmış olabilirim.

Bana bakıp geniş bir gülümsemeyle, "Ben de," diyor.

Jackson avucunu karnımın üzerine koyuyor. "Ben de."

Bebek her zamankinden daha güçlü tekmeliyor ve ikimiz de nefesimizi tutuyoruz, yüzlerimiz heyecanla parlıyor.

Ethan, bebeğin hareketini hissetmek için Jax'ın elini kenara iter. "Sanırım o da aynı fikirde."

"Hepiniz midemi bulandırılıyorsunuz," diye Reece, yumuşak deri koltuğundan homurdanır. "Size yardım ettiğime pişman oldum. Yatağınıza dönün ve acı çekin."

Hepimiz kahkahalara boğuluruz.

"Vay canına, yardımcısı olmuşsun. Tanrım, şu yere bak. Satılmışsın."

"Seni buraya güvenliği kontrol etmen için çağırdım, gevezelik etmen için değil."

"Jackson önceki mülkünde sevişirken çekilmiş videoları sakladıysa, eminim güvenlik sistemini kurma konusunda da çok bilgilidir."

"O iç güvenlikti. Dışarıdaki her santimetrekaresi korunmalı." "Bu iş hallolunca otele geri dönecek misin?"

"Ben gizli görevdeyim. Neden gideyim ki?"

"Çünkü bu malikanenin ötesinde koca bir soruşturma var. Ayak sürüyor ve korkakların oyuncağı oluyorsun dostum. Üzgünüm."

"Jackson'ın Boston'da aldığı mesajı gördün. Bizim yakalamaya çalıştığımız kişiler tarafından tehdit ediliyor. Benim işim burada."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Koridorda donakaldım, kafamda konuşmayı tekrar tekrar oynattım. Charlie'yi selamlayacaktım ki güvenlik odasından gelen sesleri duydum. Şimdi, tüm dünyam paramparça oldu.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Boston. Ethan'ın sesinin neden yükseldiği, Jax'in neden üzüldüğü, Reece'in burada olmasının tek nedeni. Tehdit ediliyorum ve bana söylemediler.

Bunu anlayabiliyorum. Ethan bana davayı unutmamı söyledi. Beni korumak istemelerini anlayabilirim, ama Jackson'ın bizim birlikte olduğumuz videoları mı var?

Nereden? Şehir merkezindeki daireden mi? Laguna'dan mı? Her ikisinden mi? Reece ve Charlie biliyor. Ethan da biliyor mu? Tabii ki biliyor, o her şeyi bilir.

Yalnızım.

Reece işi için burada. *Hepsi bu*. Sanırım ortağı beni pek sevmiyor ve ben onu tekrar göreceğim için heyecanlıydım. Reece'i kullandığımı düşünüyor, bu da Reece'i kucaklayıp kalmasını istediğimde onun öfkesini açıklıyor.

Ne kadar aptalım.

Sersemlemiş bir halde, evin içinden geçip kapıdan dışarı çıkıyorum. Arka verandada duruyorum, gözlerim okyanusa sabitlenmiş, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir yalanı yaşıyorum. Düşünmem lazım, buradan uzaklaşmam lazım.

"Prenses."

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum.

Reece'in kaşları çatılır. "Ne oldu?"

Çılgınca atan kalbimin ve sıkışan göğsümün üzerine avucumu koyarım.

"Gidiyorum."

Kaşlarını daha da çatıyor.

"Neden?" "Gitmek istiyorum."

Yaklaşır. "Tamam. İstedğin yere götürürüm."

Geri çekildim. "Hayır. Senin yanında olmak istemiyorum." Sesim çatladı ve boğazım yandı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve öfkeyle parmak eklemlerimle sildim.

O tekrar yaklaşır, ben geri çekilirim.

Çenesi sıkılır, şakakları şişer. "Ne yaptım ben, meleğim?"

Arkasında bir hareket fark ettim ve ikimiz de Charlie'nin yaklaştığını görmek için döndük.

El sallar. "Selam, Aurora."

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Göğsüm çok ağrıyor, birkaç kelimedenden fazlasını söyleyemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, şu anda onunla konuşmak istemiyorum.

Birbirlerine bakışırlar. Reece çenesini eve doğru kaldırır ve partnerine bizi yalnız bırakması için işaret eder. Bana döndüğünde, gözleri suçluluğunu ele verir. "Ne yapabilirim?"

Onaylama daha da yürek burkan bir şey. "Git buradan." Derin bir nefes alır. "Bunu yapamam."

"Charlie yapabileceğini düşünüyor gibi. Git

hadi." Başını sallar. "Seni bırakmayacağım."

Göz yaşları yüzümden akıyor. "Güvenliği düzelt ve eve git."

"Sen benim evimsin," diyor o kadar ikna edici bir şekilde ki, neredeyse ona inanıyorum. "Sen kendin söyledin, ben seninle oynuyordum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, parmaklarını ensesinde birleştirip pazılarını kasıyor. "Siktir, Aurora. Hazırlıksız yakalandım ve duyduğun şeyleri kastetmemiştim."

"Peki ya diğer her şey? Videolar? Tehdit?"

"Sadece seni korumaya çalışıyoruz. Hallediliyor."

Hıçkırarak, titreyerek nefes alıyorum. "Benim dışımda herkesin gördüğü videolar mı?"

"Kocan dışında kimse izlemedi." Cep telefonunu cebinden çıkarır. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Onu arayacağım, o açıklayabilir."

"O antrenmanda ve ben gidiyorum."

Reece telefonu kulağına dayadı. "Bunu yapmana izin veremem, melek."

Arkamdaki plaja bakıyorum. Bu bölgeyi ondan daha iyi biliyorum. Koşabilir, ondan kurtulabilir, Uber çağırabilirim. Kadınlar hamileyken koşar.

Telefonu ağzından indirir. "Seni yakalayacağım. Bir şüpheliyi kovalayalı uzun zaman oldu ama yapacağım. Gözümün önünden ayrılmayacaksın Aurora. Deneme bile. Gerekirse tekmeleyip bağırarak seni geri taşıyım."

Alaycı bir şekilde gülüp uzaklaşıyorum, havuzun kenarından yürüyorum. Çimlere basıyorum ve çimlerin uçları ayaklarımı batırıyor, ayakkabılarımı giymediğimi acı bir şekilde hatırlatıyor.

Sahilde sorun yaşamam, telefonumla okyanus manzaralı bir oda rezervasyonu yapabilir veya Airbnb'de bir yer bulabilirim, resepsiyon veya check-in işlemlerini atlayarak. Beni inatçı veya önemsiz biri olarak nitelendirebilirsiniz, ama onların oyunlarına katılmak veya kurallarına uymak gibi bir niyetim yok.

Ayak parmaklarım serin, yumuşak kuma gömüldüğü anda, kaslı kollar beni sardı ve sert bir vücut sırtıma bastırdı.

"Sana dürüst olacağım, prenses. Gitme ihtimalin neredeyse sıfır. Kocan tam bir sapık olduğu için yıllar öncesine ait videolarını saklıyor. Ethan, seni ve Jax'i korumak için her şeyi yapar. Kyle öldürülmeden bir gün önce babasıyla görüştü ve eminim ki onu şimdi arasam, gitmekle tehdit ettiğin için hiç pişmanlık duymadan kışını kırbaçlatırdı."

Boğazım düğümlenir, zorlukla yutarım. "Gitmek için daha fazla neden var gibi görünüyor."

Beni görmezden gelip devam etti. "Uzakta olduğum zamanlarda bile seni New York'ta izledim. Telefonunun konumunu takip ettim ve Charlie'ye

"Birimiz seni bulacak."

"Hepiniz delisiniz." Her nefes alışım zor geliyor, ciğerlerim sıkışmış, tam olarak genişleyemiyor. Boğucu bir sis üzerime çöküyor, düşüncelerimi ifade etmemi zorlaştırıyor.

En çok neye kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Reece'in, ona en çok güvenebileceğimi düşündüğüm anda bana yalan söylemesine mi?

Her şeyden bıktım. Yalanlardan. Rol yapmaktan.

Göğsümdeki sıkışma şiddetleniyor, kalbimin her atışında zonkluyor ve ben onun ön kollarını tutuyorum.

O eğilir ve beni kolayca gelin tutuşuyla kaldırır. "Kızgın olduğunu anlıyorum. Söylediklerimin seni incittiğini anlıyorum ve özür dilerim, ama on yatak odasından birinde kızgın olman gerekecek."

Kızgın ve aşağılanmış bir şekilde bacaklarımı tekmeliyorum ve onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

O pislik gülüyor, vücudu kahkahalarla titriyor. "Sen çok sevimlisin, özellikle de öfkeli olduğunda, Tinker Bell. İkinci adını buradan mı aldın?"

Göğsüne doğru itiyorum. "Kapa çeneni."

Beni kucaklamasını ayarladı ve kocaman eliyle iki bileğimi de yakaladı. "Kocan bunu görünce çılgına dönecek." Yüzünde kurt gibi bir sırıtiş belirdi. "İntikam almak istiyorsan, şimdi tam sırası. Ne dersin?"

"İntikam mı? Açıkça görülüyor ki izlemekten hoşlanıyor."

Ayakları havuzun yanındaki yolda durur. "Huh. Mantıklı." Yine o sırıtiş gösterir. "Beni sevmemesinin nedeni bu olmalı. Esmerlere zaafı var."

"Bugün gerçekten pislik gibi davranıyorsun."

"Sen de inatçı, başımın belası birisin." "O zaman git!"

"Hayır, kalıp Ethan'ın seninle başa çıkmasını izleyeceğim. Heyecan verici görünüyor."

Belki ona kelepçelerimi ödünç veririm."

"O kemeri tercih ediyor." Eşiği geçtik ve ben kıvranarak, tekmeleyerek ve dirseklerimle kurtulmaya çalıştım, ama nafile. "Beni bu evde tutmak için o kelepçelere ihtiyacın olacak."

"Öyle mi?" O lanet olası aptal sırıtiş. "Beni eğlenceli bir şeyle kışkırtma. Seni hangi yatağa kelepçelememi istersin? Odamda şömine ve kitaplar var. Okuman için bir kolunu serbest bırakırım bile."

O dairesine doğru yürürken, ben dirseğimi göğüs kafesine batırırım. "Bana karşı koymaya devam et, bebeğim. Böylece hareminde bana ekstra puan kazandırıyorsun."

haremlle bana bonus puan kazandırıyorsun."

Kollarında yığılıyorum. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

Burnumu öper. "Yatağımnda benden nefret edebilirsin. Senin enerjik halini seviyorum."

Öfkeli kediye yatağıma bırakıyorum, onun zıplayıp gözlerimi oymasını bekliyorum. Aurora, bu kadar küçük bir insan olmasına rağmen, kızdığında çok şiddetlidir.

Bunun yerine, yastıklara doğru emekleyip yorganımın altına girer. Sadece kesinlikle gerekli olursa ona kelepçe takacaktım, ama onun itaat edeceğini beklemiyordum.

Belki yorgundur. Biraz uyku iyi gelir.

Ama kesin olan bir şey var, bu durum fantezilerimi gerçekten mahvedecek.

Bacaklarını çaprazlayıp rahat bir pozisyon aldı ve çenesini kaldırdı. "Gizli bir ajanın on dokuz yılını bir kadınla geçirdiği gerçek bir suç belgeseli okudum. Evlendiler ve bir çocukları oldu. Bu süre boyunca adam kadının babasını soruşturuyordu ve bu onun işinin bir parçasıydı. Evlilikleri yasal bile değildi."

Bunun nereye varacağını bilemediğim için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Görevi destekliyorum, ama zorla kurulan samimi ilişkiler konusunda sınırlarımı çiziyorum ve birlikte olmak istemediğim birinden asla çocuk sahibi olmam.

Neden bu konuyu araştırıyor? Sormak için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Ve sen *benim seni* kullanan şeytani bir beyin *olduğumu mu* düşünüyorsun?" Sesi yükseliyor, beni parçalamaya hazır. "Ne için? Egonu okşayıp duygularıyla oynayayım da bana lanet olası hamur işleri getirsin diye mi?" diye bağırıyor, sonra nefesini çekip bir sonraki azarlamam için hazırlanıyor. "Sen lanet olası bir hayalperestsin."

Tamam, kızgın, çok kızgın. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Senin kim olduğunu bilmediğimi unuttun mu? Seni hayatıma aldım. Sana güvendim, sana bağımlıydım. *İşinin bir parçası olarak* bana yalan söyledin," diye alaycı bir şekilde konuşuyor. "Ve ben seni affettim."

Yine nefes nefese kalır ve ben ona doğru adım atarım, müdahale etmeye hazır.

"Sen bizim evimizde, ailemizin bir parçasısın. Nasıl cüret edersin, birinin benim seni oynayan bir kadın olduğumu söylemesine izin verirsin? Sen hiç bir şey elde etmiyorsun bile!"

Sesi çatallanır ve dudağı titrer, düşünmeden, botlarımla birlikte yatağa girerim.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslar ve göğsümü iter.

Bir elimle bileklerini tutup başının üstüne kaldırdım, diğer elimle üzerimize battaniyeyi çekip bizi kendi dünyamıza hapsettim. Per Jax'a göre, çocuk odası hariç yatak odalarında kamera yoktu, ama onunla ne olacağı belli olmazdı.

Titriyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor, nefesi düzensizce hızlanıyor.

Elmacık kemiğini parmaklarımla okşuyorum. "Bir şeyin yok. Nefes al. Panik yapıyorsun melek, ama hiçbir şey değişmedi. Jax ve Ethan sadece seni korumaya çalışıyorlar. Kocan her zamanki gibi dengesiz, pervasız biri. Videoların kimse tarafından görülmesini istemiyordu ve ben Kyle'ın evinde telefonunu bulmasaydım, kimse bilmeyecekti." Bileklerini bırakıp, nemli yüzünden saçlarını çekiyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Güvendesin. Bana güvenebilirsin."

Bana öfkeyle bakıyor ve ben sırt üstü yatarak ona alan açıyorum. Yaptıklarımın onu nasıl etkilediğini hiç düşünmemiştim. Bir zamanlar, onun güvendiği, hayatındaki tek sabit olan kişi bendim, ama o benim ajan olduğumu öğrendiğinde bunu elinden aldım. Bryant Park'ta, dolaylı olarak gelecek hakkında soru sordu. Tereddüt etmesi anlaşılabilir. Jax ve Ethan'a olan sadakatinden asla ödün vermez.

Sebebi ne olursa olsun, belki de tekrar gideceğimi düşündüğü için, kalmamı istemek için cesaretini topladı ve ben onu reddettim.

Sonra, Charlie.

Yanına dönüp başını omzuma yasladı, kolunu bana doladı. "Ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum." Ben de onun kadar kafam karışık.

"Seni tekmelediğim için özür dilerim."

"Duyduğun şey için özür dilerim. Hâlâ çift hayat yaşıyorum ve bazen, reddedici olmak daha kolay oluyor. Öyle demek istemedim, bunu biliyorsun." Kendimi tutamayıp eğilip ona burnumu sürtüyorum. Cildi inanılmaz yumuşak ve baştan çıkarıcı kokusu kafamı karıştırıyor. "Seni terk edeceğimden mi korkuyorsun? Sadece ikimiz varız. Bana dürüst ol."

Titrek bir nefes alır. "Sana karşı dürüstüm. Kalmanı istediğimi söyledim."

Kahretsin, keşke bana net bir cevap verse. Ya da en azından anlayabileceğim bir cevap. "Neden kalmamı istiyorsun?"

Bana bakar, gözleri kızarmış ve dudakları şişmiştir. Kalbim göğsümde çarpar. Yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıktadır. Parmaklarımı saçlarına dolayabilir ve onu öpebilirim, tıpkı defalarca hayal ettiğim gibi.

"Cevabım seni kızdıracaksa sormak ne anlamı var?"

Bakışlarımız kesişti ve bu anın önemini hissettim. Aramızda ağır bir sessizlik hakim, söylenmemiş gerçek her halükarda beni ezmekle tehdit ediyor. Artık gerçekle yüzleşme ve bunun ne olduğunu kabul etme zamanı geldi — oyun oynamak yok artık. Rol yapmak yok artık. Hayal kurmak yok artık. Lafı dolandırmak yok artık.

Sessiz kaldığımda, hayal kırıklığına uğramış bir nefes alır ve omuzları çöker. "Ne yapmam gerektiğini söylememi istiyorsun. Söyleyemeyeceğim şeyler söylememi, tutamayacağım sözler vermemi istiyorsun. Sana yeterli olduğunu söylediğin her şeyi veriyorum, ama yetmiyor, değil mi?"

Dudakları titriyor. Burnunun köprüsünden bir damla gözyaşı süzülüyor ve ben onu başparmağımla siliyorum, parmaklarım yanağında kalıyor.

Bu benim için yeterli mi? Artık emin değilim. Kendimi giderek daha fazlasını isterken buluyorum ve işte bu da hayal kırıklığının kaynağı.

Yutkunuyorum, sesim boğuk çıkıyor: "Sanırım değil."

"Evet, korkarım gideceksin, çünkü eninde sonunda gideceksin. Bencil nedenlerden dolayı burada kalmanı istiyorum. Bir parçam, bunu yapmayı bırakmanı istiyor — hayatıma girip ihtiyacım olan kişi gibi davranmayı, bunun senin için yeterli olduğunu, kalacağını iddia etmeyi." Gözlerime bakar. "Gidersen seni suçlamayacağım. Gitmelisin. Daha iyisini hak ediyorsun. Seni sınırsızca sevecek birini hak ediyorsun."

Ben rol yapmıyorum. Bunu ona daha önce de söyledim, ama bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan onun ne hissettiği ve sözleri midemi bulandırıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip başının arkasını avuçlarım. "Bir daha söyle."
Kaşları çatılır. "Daha iyisini hak ediyorsun."

"Devam et."

"Seni sınırsızca sevecek birini hak ediyorsun." "Beni seviyor musun? Sınırlarla mı?"

Gözleri dolarken dudakları aralanır, uzun kirpiklerine gözyaşları yapışır. "Buna cevap vermem adil olmaz." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Başımı sallıyorum. Boğazım kuruyor ve tekrar yutkunuyorum. "Numara yapmıyorum. Uzakta kalmak bana fiziksel olarak acı verdiği için buradayım. İşim yüzünden gidiyorum, bu durum istemediğim halde devam edebilir." Alnını, sonra burnunu öpüyorum, gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. "Her zaman sana geri döneceğim."

Başını göğsüme yaslar ve gözlerini kapatır. "Ethan seni burada istiyor. Jax istemeseydi burada yaşmana izin vermezdi."

Niyeti ne olursa olsun, bunun daha fazlasını ima etmesi kalbime... ve başka yerlere doğrudan ulaşıyor.

Aptalca bir şey yapmadan önce kafamı boşaltmam gerektiğinden, battaniyeyi aşağı çekiyorum. Oda şimdi daha karanlık, gölgelerle dolu, sanki evren bu anı yalnız geçirmemizi istiyor gibi.

"Sence bu tuhaf mı?" Esniyor ve ağzını kapatıyor. "Hangi kısmı?"

Gülümsüyorum. "Hayatımız oldukça sıradışı."

"Birlikte yatmamız. Dördümüzün birlikte yaşaması. Benim hamile olmam. Beni gitmeme izin vermemen, beni eve taşıman. Charlie'nin bir şey söylemesinden endişelenmiyor musun?"

Küçük elini karnıma koyar ve ben parmaklarımızı birbirine geçiririm. "Evde ne istersek yapabiliriz. Charlie ile konuşurum.

Sen benimle olduğun süre boyunca hamileydin. New York'ta sana baktım, seni yatağa taşıdım ve sen hamileydin. Hiçbir şey değişmedi."

Uykulu bir sesle onayladı.

"Odanda mı uyumak istersin, burada mı?"

"Burada."

Onu sıkıca sararım, uykuya dalana kadar kafamda onun sözlerini tekrar ederim.

Sonra, dikkatlice ondan uzaklaşıp partnerimi arıyorum.

Jax, ıslak saçları yüzüne düşmüş halde bankta bana bakıyor. Üstü çıplak, alt kısmı hala giyinik.

En iyi arkadaşı yanında oturuyor. Onların motosiklet sürme hakkındaki konuşmalarını böldüm. Grant, Jackson'la birlikte Kyle'ın evine gidip Ducati'sini almayı teklif ediyordu. Bu iyi bir fikir değil. Jax'ın şu anda motosiklete binmesi veya Kyle'ın evine gitmesi gerekmiyor ve bunu daha sonra onunla konuşmak için zihnimde not alıyorum.

Jax çenesini kaldırdı. "Hey, ne haber?"

"Halkla ilişkiler seni istiyor." Kapıyı işaret ettim. "Medya ile görüşmeye hazır mısın?"

Soyunma odasında, zorlu antrenmandan sonra nefes nefese, terli ve yarı çıplak halde röportaj yapmak istediler, ama ben onları engelledim. Onu bombardımana tutmalarına izin vermeyeceğim.

PR, onun nüksetmesinden bu yana gazetecilerin ona erişimine izin vermedi - tabii, bizim yönetimimizin dışında olan tünel olayı hariç. Askıya alınmasından sonra, bir fotoğraf çekimi yaptılar ama soru-cevap kısmına izin vermediler.

Nüksettiği gecenin ardından ilk ev maçı yarın. O geri döndüğünden beri her maçı kazandık ve playofflara katılmaya çok yaklaştık. O hiç olmadığı kadar iyi oynuyor ve takım onun çaylak yılından beri bu kadar iyi olmamıştı.

Herkes Jackson O'Reilly'den bir parça almak için can atıyor.

Ama tuhaf bir ruh hali içinde. Bir yukarı bir aşağı. Tahmin edilemez. Neredeyse hiç uyumuyor. Gergin, bunu hissedebiliyorum.

Islak saçlarını parmaklarıyla tarıyor. "Bu, onların beni rahat bırakmasını sağlar mı? Telefonum durmadan çalıyor."

"Söz veremem. En iyisi bir an önce halletmek."
Küçük dolabından bir havlu kapar, yüzünü siler ve hızla üstünü değiştirir.
Soyunma odasından çıkıyoruz ve halkla ilişkiler ekibi etrafımızı sarıyor.
Tanımadığım bir kız Jax'e gülümsüyor ve saçını düzeltmek için elini uzatıyor.
Jax onun elini itti. "Bana dokunma."

Kızın yüzü kıpkırmızı olur ve grup arasında sessizlik hakim olur. Kimse onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyor gibi görünüyor.

Omzuna dokunuyorum. "Saçının nesi var?" Onunla kız arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

Kız gözleri yaşlı bir şekilde başını sallar ve herkes bakışlarını başka yöne çevirir. Omuz silkerim ve Jax'in saçını karıştırırım. "Kibar ol."

"Sen oraya çıkmadan önce saçınla oynuyorlar mı?" "Saçım ıslak değil ve yüzüme düşmüyor."

"Yine de, bana dokunmamaları gerektiğini biliyorlar."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Bu bir felaket olacak.

Jax mikrofona yaklaşır ve kameralar flaşlarını patlatır. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kenarda duruyorum. Oyuncular röportaj verirken nadiren ortalıkta dolaşırım, ama varlığım onun heyecanını yatıştırabilir.

Halkla ilişkiler müdürü Patty, bir muhabire başlama işareti verir.

Bir spor muhabiri ayağa kalkar. "Merhaba Jackson. Nişanınız için sana ve nişanlığınıza tebrikler."

"Eşim." Jax boğazını temizler. "Biz evliyiz."

"Vay canına!" Daha fazla kamera flaş patlar.

"Tebrikler."

O keskin bir baş sallama ile karşılık verir. "Teşekkürler."

"Boston maçında çift markaj altındaydın. Son kaçışında, savunmayı bu kadar kolay geçebileceğini düşündüren neydi?"

Jax bana bakar. "Bu bir tuzak soru mu?"

Oda kahkahalarla çınlar. Ondan kibirli, kışkırtıcı bir cevap, ideal olarak rakip takıma bir sataşma bekliyorlar.

Oysa o şöyle diyor: "Kaleciyi de sayarsanız üç ya da dört savunma oyuncusu vardı. Savunmayı geçmek benim işim, beni durdurmak da savunmanın işi. Her defasında savunmaya takılsaydım, koç benden pek memnun olmazdı." Dudakları, sırlarla dolu çarpık bir gülümsemeye bükülüyor.

"Koç Blackwood ile yakın bir ilişkiniz var gibi görünüyor," diyor bir sonraki muhabir.

Jax şeytani gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor. "Öyle de denebilir."

Daha fazla kakhaha. Kulaklarımın uçları yanıyor ve çenemi sıkıyorum. Kalp krizi geçirmek üzereyim. Birisi bunu hemen durdurmalı.

Patty'ye sert bir bakış atıyorum, o da omuz silkiyor.

Muhabirlerin kaçınmaları gereken konuların bir listesi var, örneğin Jackson'ın nüksetmesi gibi. Buna uymazlarsa bir daha davet edilmezler, bu yüzden taleplerimizi yerine getirmek zorundalar. Neden ben o listede yokum?

Çünkü sen onun koçusun ve o bir oyuncu. Bu ilişkiyle ilgili soruları nasıl kısıtlayabilirler ki?

Jax, "Koç, tüm oyuncularımı savunur. O böyle bir adamdır. Ondan daha iyisi yoktur." dediğinde, tüm bu olayı iptal etmek üzereydim.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. Bana yine o özlem dolu bakışı attı ve nefesim kesildi. Dünyam başıma yıkıldı. Yüzümde panik yazıyor olmalıydı, çünkü ifadesi ekşidi. Röportajın geri kalanında kısa ve ilgisiz kaldı.

Eve dönerken, arabada sessizlik hakim ve onun bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakıyor, dizini sallıyor. Vites kolunu bırakıp, onun kıpırdanmasını engellemek için bacağına tutuyorum. "Bir sorun yok. Sadece söylediklerine dikkat et. Kovulmak istemiyorum."

"Her neyse," diye homurdanır. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

"Ciddiyim. Hepimizin sınırsız parası yok. Bu benim için hayatımın fırsatı."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Ne? Benimle olmak mı?"

Tanrım, neredeyse gözlerimi devirecektim. "Sana koçluk yapmak. Playofflara gidiyoruz."

"Sen her zaman benim koçum olacaksın. Benim tek koçum olacaksın. Seni kovarlarsa, ben de giderim. Bu kadar basit. Evde oturup, sınırsız paramızla ne halt istersek onu yapacağız."

Hay aksi. Buna ne diye cevap vereyim?

Telefonuna bir bildirim geliyor ve o telefonu cebinden çıkarırken ben de elimi onun uyluğundan çekiyorum. Ben Pacific Coast Highway'de ilerlerken o ekranı dikkatle inceliyor. Okyanus manzarası New York'ta gördüklerime hiç benzemiyor. İnsanların burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum.

"Orospu çocuğu," diye mırıldanır.

"Ne oldu?" Pencereden dışarı eğilip kapının şifresini giriyorum, ilk denemede yanlış giriyorum. Bebek ne zaman dünyaya geldi? Haziran mı? Bu şifreyi sadece Jax koymuş olabilir. Üçüncü denemede ışık yeşile dönüyor.

Garaj, ne Jax ne de Aurora'nın bakmak istemediği, Jax'in şehir merkezindeki ve Laguna'daki penthouse dairelerinden getirilen kutularla doludur ve ben arabayı garaj yoluna park ederim. Araba tam olarak durmadan Jax arabadan atlar ve eve fırlar.

Hemen arkasından gidiyorum. "Ne oluyor lan?"

Giriş geçip mutfak geçerek Reece'in evin sağ tarafına doğru ilerliyor. Kahretsin, bu iyiye işaret olamaz.

"Orospu çocuğu güvenlik kamerasının kayıtlarını silmiş." Kapı koluyla uğraşmaz. Bacağını kaldırır ve yatak odasının kapısına güçlü bir tekme atar.

Darbe koridorda yankılanır, parçalanan ahşap keskin *bir çatırtıyla* havayı doldurur. Beynim yanıyor olmalı, çünkü aklıma gelen tek düşünce "*Siktir, bunu tamir ettirmemiz gerekecek*" oluyor.

Gözüm anında Reece'in yatağına kayıyor, Aurora uyanıyor.

Onun yatağında uyuyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vaktim yok, çünkü Jax ona doğru koşuyor, gözleri cinayetle parlıyor.

Onun üzerinde dikiliyor, yumrukları sıkıca yumruklenmiş. "Nerede bu herif?" Öfkesi, hırıldayan sözlerinde yankılanıyor.

Aurora battaniyeyi göğsüne sıkıca sarıyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyor. "Biz... Ben... Panik atak geçirdim ve burada uyuyakaldım."

Telefonunu kızın yüzüne doğru uzattı ve kız irkildi.

"O zaman neden güvenlik kamerası kayıtlarını sildi? Hmm? Söyle bana, Aurora!"

Yükselen sesinin sertliği gözlerini yaşartır ve o bana ulaştığında, gömleğinin arkasını tutup onu kendime doğru çekerim. Öfkeli ve ona zarar verirse kendini asla affetmeyecektir, ben de öyle.

Onun yalvaran bakışları benimkilerle buluşur. "Hiçbir şey olmadı," diye hıçkırır.

Reece kapıdan içeri dalar, Charlie onun arkasında, Jax ise bana karşı direnir.

"Sakin ol." Kolumu onun boynuna doluyorum. "Hiçbir şey yapmadılar."

"Senin neyin var lan?" Reece, Jackson'dan Aurora'ya bakıyor. "Ven aquí," diyor ona, bu İspanyolca olmalı.

Yataktan fırlayarak, bugün çıktığımızda giydiği aynı tayt ve tişörtle koşar. Birlikte yattıklarına hiç inanmıyorum. Onun arkasına saklanarak onu kalkan olarak kullanır ve gömleğine tutunur.

Reece parmaklarını Aurora'nın parmaklarıyla birleştirir ve onu kendine doğru çeker. "Hala burada olduğu için şanslısın."

Donakalırım. "Ne dedin?"

Jax bana karşı koyar, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışır. "Onu almaya çalışıyor," diye boğuk bir sesle söyler.

Onu tutan ellerimi gevşetiyorum, gerekirse Reece'e müdahale etmeye hazırım. "Bu evden çıkamayacaksın."

Charlie, Reece'in yanına geçer, elini beline koyar. Üniformalıdır: siyah taktik pantolon, kolunda HSI yazan siyah gömlek, siyah savaş botları. Boyu kısadır, ama hazırlıklı olduğu bellidir.

Reece ellerini havaya kaldırır. "Onu kaçırmaya çalışmıyorum. Onu geri getirdim. Gitmek istedi."

"Neden?" Jax ve ben aynı anda, ikimiz de dehşet içinde sorarız. O alaycı bir şekilde güler. "Görüntüleri izlediniz."

Jax kollarımda gerginleşir. "Görüntüleri sildin."

"Ne? Hayır, silmedim," diyor Reece şaşkın bir şekilde, sonra başını Charlie'ye çeviriyor. "Bugün gerçekten her şeyi mahvettin, biliyor musun?"

Charlie yüzünü buruşturarak *özür* diler.

"Bunu düzeltebilir misin?" diye sorar

Reece.

Ortağı dudaklarını sıkıştırır ve omuz silker.

Reece derin bir nefes alır. "Aurora, Charlie'nin kötü konuştuğunu duydu ve ayrılmaya karar verdi." Plajı işaret eder. "Onu aldım ve benimle tam anlamıyla kavga ederken geri getirdim. Morluklarım olabilir. *Senin* videoların yüzünden neredeyse çeneme diz atıyordu." Jax'e keskin bir bakış atar. "Onu izlemek için yatağıma getirdim. Paniklemeye başladı ve ben de o uyuyana kadar yanında kaldım."

Jax'in kalbi göğsümde çarpıyor. "Videolarım mı? Ona videolardan bahsettin."

"Ben..." Charlie tereddüt eder. "Onlardan bahsetmiş olabilirim... ve yanlış olduğum bazı şeyler söylemiş olabilirim. Aurora'ya telafi etmek için güvenlik kamerasını *ayarladım*."

"Lanet olsun." Jax benden uzaklaşır. "İkiniz de polis akademisinden atıldınız mı? Görüntüler, onun kapısının önünde durduğu yerde bitiyor ve Reece güvenlik odasına gittiğinde yeniden başlıyor. Bu hiç de şüpheli değil."

Reece burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Charlie, dışarı çık."

* * *

Verandadaki şezlonga çöküp gözlerimi kapatıyorum ve tuzlu gece havasını içime çekiyorum. Böyle günlerde sert bir viski içmek istiyorum. "Bu saçmalıklar için çok yaşlandım," diye inliyorum.

Charlie mırıldanarak özür dileyerek çıktı. Reece, Jax'in Aurora ile yalnız konuşmasına izin veremeyecek kadar heyecanlıydı, bu yüzden ateşli kaptanımı dışarıda biraz dinlenmeye ikna ettim.

Sahil evindeki neredeyse tüm odalar dışarıya açılıyor. Yatak odaları ve oturma odası gibi bazı odalarda, arka bahçedeki vahaya açılan geri çekilebilir cam kapılar var. Jax ve ben terasın özel bir köşesindeyiz. Palmiye ağaçları ve yemyeşil bitkiler bizi çevreliyor, okyanus manzarasından ödün vermeden mahremiyet hissi yaratıyor.

Nefes kesici manzara ve ferahlatıcı esintiye rağmen, Jax yerinde duramadan volta atmaya devam ediyor.

Ona karşı duyarsızlaştım. Bu doğru değil, ama onun öfkesine alıştım. İkimiz de sert mizaçlıyız. Onun öfke patlamalarıyla başa çıkabilirim. Aurora ise...

Bir iç çekerek başımı kaldırıyorum. "Ne istiyorsun, Jax? Buraya gelip bağırarak eşyaları kırıp dökemezsin. Bu olamaz. Bebek varken olmaz. Buna izin veremem."

Adımını yarıda keser. "O ayrılacaktı."

"Ama gitmedi. Reece buradaydı. Bu onun işi, unuttun mu? Onunla konuşurum. Şu anda seninle konuşuyorum."

Koltukta oturan Jax, ayaklarını koltuğun ucuna koyar. "Onun burada işi yok, hala ajan olduğu sürece yok."

"Ona bir iş ver ya da verme." Omuz silkiyorum. "Ona her dokunduğunda çıldırmayacaksan ver."

"Onların arkamızdan seviştiklerini sanıyordum. Yaptıklarını saklamak için güvenliği alt ettiklerini sanıyordum. Başka neden yapsın ki?" Avuç içlerini yukarı doğru çevirerek işaret eder. "Onu kendisi için istemediği sürece? Sen de aynısını yapardın. O, onun odasında, onun yatağındaydı."

Onları sevişirken yakalasaydım öfkelenir miydim? Muhtemelen. Aurora'ya bağırır mıydım? Hayır. Onu cezalandırır mıydım? Evet. Reece'in peşine düşer miydim? Belki.

Beni öfkeliendirecek tek şey, onu bizden alması olurdu ve Reece bunu biliyor. Sınırı aşıp onunla seks yapacağını sanmıyorum, ama Reece'in Jax için yaptığı onca şeye rağmen, ona hala güvenmiyorum.

"Onlar sevişmiyorlar. Tanrım, buraya gel." Elimi uzatıp tişörtünü tutup onu kendime doğru çekerim.

O da razı olur, sırtı göğsüme yaslanır. "Bugün için yeterince sarılmadın mı?" Her zamanki gibi kendini beğenmiş.

"Bir kez olsun sus ve dinle." Kollarımı omuzlarına doluyorum. "Duyulmak için bağırıp eşyaları kırmana gerek yok, tamam mı? O geçmişte kaldı. Seni duyuyorum. Bir sorunun varsa bana söyle, ben hallederim."

Koyu siyah gökyüzüne bakıyoruz, dalgaların ritmik çarpışması aramızdaki sessizliği dolduruyor.

Sonunda, gergin kasları gevşer ve tamamen rahatlayarak bana yaslanır. "Tamam," diye nefes verir.

"Bu evi harika bir hale getirdin." Başımı onun omzuna yasladım. "Mükemmel. Sana ne kadar borçlu olduğumu hayal bile edemiyorum."

Bu yerin her detayı titizlikle düşünülmüş, gurme mutfağından buhar duşlu lüks spa banyosuna (ki onu nasıl çalıştıracığımı anlamam on beş dakikamı aldı) ve Aurora'nın çok sevdiği Tiffany mavisi on sekiz fitlik özel kadife kanepeye kadar.

Ve bana Reece'in dairesini planlamadığını söyleyemezsin. Onu havuz evine yerleştirebilirdi ama yapmadı.

"Neyse," diye mırıldanıyor. "Para konusunda endişelenmiyorum, sen de endişelenmemelisin."

"Yine de..." diye başlıyorum.

Beni kesip konuyu değiştirir. "Ofisin alt katta, çocuk odasının yanında değil, böylece huzur ve sessizlik içinde çalışabilirsin."

Gördün mü? Hesaplı.

Ben de ona uyuyorum. "Seninki nerede?"

"Spor salonu, okyanus, dev yatak." Sesinde bir gülümseme var.

"O zaman bunu halledelim, tamam mı?" Aniden saçlarıyla oynamak istiyorum, ama direniyorum. "Reece konusunda kafanı duvara vuruyorsun. Birinin onunla olması gerekiyor. O onu önemsiyor. Onun gitmesine izin vermedi. O panik yaparken yanında kaldı ve onu sakinleştirdi. Ona açıkça bağlı. Seksin senin için çok daha derin bir anlamı olduğunu biliyorum; eğer endişen buysa, onlar seks yapmıyorlar."

Dizi titriyor ve ben bu isteğe boyun eğip parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum.

"O... *biz* değiliz." Sesi yumuşar. "Ben sana bağlıyım."

Yutkunuyorum. "Seni seviyorum, Jax. Birlikte olduğumuz zamanlar olacak ve o da burada olacak, sebebi ne olursa olsun. O, onunla birlikte olabilir."

"Üçümüzü istiyorum."

"O hiçbir şeyi değiştirmez. Biz varız."

"Hayır. Sen bir bağlılık istemiyorsun. Başkalarının önünde seninle şakalaşırsam, benden günlerimi alıyorsun. Burada dışında sana dokunursam ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

"Bu doğru değil. İkinize de bağlıyım. Asla başka biriyle birlikte olmam..."

"Saklamak zorunda kalırsan bu bağlılık değildir. Bağlılık, dünyaya senin birine ait olduğunu gösterir."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Kimse benimle olmak istemiyor ve ben de başkasıyla olmak istemiyorum. Ayrıca, senin hiçbir şeyin yok. Aurora senin yüzüğünü aldı. Senin neyin var?"

"Birkaç dövmem var. Bir tanesi parmağımda." Söz konusu dövmeyi gösterir. "Adını dövme yaptırmamı ister misin?"

"Hayır..."

"Hayır, çünkü birinin görmesinden korkuyorsun." Oturmaya çalışır. "Değil mi?"

Onu bırakmaya hazır olmadığım için kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

"Yapamayız."

Bundan kaçış yok. Ben senin *koçunum*."

"Kimin umurunda? Kimsenin. Senin bana karşı önyargılı olduğunu veya bana ayrıcalık tanıdığını söyleyemezler. Beni herkesten daha fazla kenara attın ve yine aynısını yaparsın. Takıma herkesten daha fazla katkı sağlıyorsun. Seni kovmazlar."

Aurora ve Jax sınırlarımı zorlamayı seviyorlar ve ben her seferinde pes ediyorum, özellikle de ona karşı. "Eşleşen dövmeler mi istiyorsun?"

Bana bakmak için hızla dönüyor. "Ciddi misin?" "Bu senin sakınleşmene yardımcı olur mu?"

Bana o boktan sırtışını gösterip bana yaslanıyor. "Birazcık." "Başka ne var?"

"Dövme parmağında olmalı."

"Seninki gibi iç tarafında. Yine de yarı profesyonel görünmem gerekiyor." "Peki," diye homurdanıyor. "Yolda aynı odayı paylaşıyoruz." "Bu biraz abartılı."

"Senin oda arkadaşın olmam gerekiyor."

"O zaman takımın önünde benimle flört etme."

İnkâr etmeye bile çalışmıyor. "İnsanlar bizim birlikte olduğumuzu biliyor."

"Hayır," diyorum inatla. "İnsanlar ikimizin de Aurora ile birlikte olduğunu *düşünüyor*." "Gördün mü, yine başladın."

"Benimle flört edemezsin, velet. Bu profesyonelce değil."

"Tamam, seninle flört etmeyeceğim." Beni tehdit ediyor, ses tonunda gizli bir niyet var.

Sırıttıyorum. "Şimdi daha iyi misin?"

"Hayır. İyi bir sevişmeye ihtiyacım var," diyor ciddiyetle.

Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki, iyi eğlenceler. Aurora'yı çok korkuttun." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Reece ne olacak?"

Birden dikleşir. "İğrenç! Reece'le sevişmem!"

"Senin neyin var?" Yüzündeki saf dehşete gülmeden edemiyorum. "Sikişmek için değil, seni aptal. Ona güvenmene ne yardımcı olur? Seni koruduğu gerçeği dışında."

Onun cevabı hemen gelir. "İşinden ayrıl." "Bu çok abartılı ve oldukça kontrolcü bir yaklaşım."

"Ne dersen de. Sen de aynısın, o yüzden başlama."

Beni yakaladı. Aurora'yı işinden ayrılmaya zorlamıştım. "Reece'in bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

Bunu yapabileceğinden emin değilim. Hükümetten ayrılıp, soruşturman gereken kişiyle kalıcı olarak yaşamaya karşı kurallar veya şartlar olduğundan eminim.

"Ailemizde gelip giden birini mi istiyorsun? Peki ya Charlie? Reece ona kapı şifresini verdi mi? Kyle'ın cebinde kaç ajan vardı, biliyor musun? Şimdi tüm güvenlik sistemini yeniden kurmam gerekecek."

Konuşması çok hızlı ama onun paranoyak düşüncelerine daha fazla dalmadan önce, hafif ayak sesleri dikkatimizi çekiyor.

"Hey." Aurora'nın sesi yumuşak ve kararsız. Jax ellerini uzatır. "Buraya gel, bebeğim."

Yanımıza kayarak, onun aramı z a rahatça sığması için yer açar. Tereddüt etmeden onun isteğini yerine getirir ve ikisi de yanıma yerleşir.

Rahat bir nefes alıyorum. Onlar kollarımda olduğunda dünyam tamamlanmış oluyor.

"Özür dilerim." Sesi yalvarır gibi ama şakacıydı — klasik Jackson.

Eminim ki, arkamı dönsem, beni her zaman etkileyen o köpek yavrusu gibi gözlerle bana bakacaktır.

Ondan farklı olarak, ben şaka yapma havasında değilim. Deli olduğumu söyleyebilirsin, ama bağırılmaktan hoşlanmıyorum

. Ayrıca... "Reece gidiyor. Aramızda sorun çıkarmak istemiyor."

Sinirliğimin kaynağını tam olarak belirleyemiyorum. Yalanlar ve sırlar mı? Jackson'ın Reece ile yattığımızı iddia ettiği öfkeli suçlaması mı? Onunla başa çıkmak zorunda kaldığım en kötü şey bu değil, kesinlikle değil. Belki de Reece'in gitmesinden duyduğum hayal kırıklığıdır?

Vikinglei seviyorum. Beni karanlıkta bırakıyorlar. Her şeyi bilmiyorum, ama Reece'in bizim için iyi olduğunu biliyorum. Onların hokey'e odaklanmalarına izin veriyor ve biz de o kadar bunalmıyoruz.

"Kahretsin." Ethan doğrulur. "Şimdi mi?"

"Hayır. Yarın bebeğin randevusundan sonra, çünkü beni götürecek kimse yok." Sözlerim istemediğim kadar acı çıkıyor. Anlayışlı olmaya çalışıyorum, ama hayal kırıklığım sürekli su yüzüne çıkıyor. "Başka bir kavga çıkmaması için dairesinde kalacağını söyledi."

Çocukların sabah antrenmanı ve akşam maçı var. Onlarla Los Angeles'taki doktorun muayenehanesinde buluşacağım. Sabahın köründe kalkıp onlarla gidebilirdim, ama uykuma değer veriyorum ve son zamanlarda pek uyuyamıyorum. Artık eskisi kadar kusmuyorum, ama seyahat ediyoruz ve çok yorgunum.

"Arabayı sana bırakabilirim," diyor Ethan.

Jackson ve ben ona bakıyoruz. Sorun araç eksikliği değil.

"Ne?" diye soruyor. "İkizler gibi aynı şekilde bana kaşlarını çatıyorsunuz."

"Ben araba kullanamam. Ehliyetim yok."

Ethan'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. "Ciddi misin? Bir araca yüz binlerce dolar harcadım ve senin ehliyetin yok mu?"

"Hiç ihtiyacım olmadı." Araba kullanmaya çok korkuyorum. Düşünebiliyor musun? Lüks bir SUV kullanırken sinirlerim bozulur. "Senin için aldığını sanıyordum."

"Onun direksiyon başına geçmemesini tercih ederim," diye ekliyor kocam.

"Tabii ki öyle düşünürsün." Ethan, Jax'e sert bir bakış attı. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Dışarıdaki ışıkların yumuşak parıltısı, Jackson'ın yeşil gözlerine benimkilerle buluştuğunda bir gölge düşürüyor. "Bu yüzden mi üzgünsün? Viking gidiyor diye mi?"

Tereddüt ediyorum ve Ethan parmaklarımızı birbirine geçiriyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor.

"Sana zarar verecekse ya da senin için bir travma kaynağıysa hayır."

Jax düzeltilemez, kimse gerçekten düzeltilemez. Ancak o, sevgiye ve iyileşmeye layık ve ne yazık ki Reece'in bizim evde olması bunu engelliyor.

Kafamın içindeki küçük bir ses masumiyetimi sorguluyor. Sonuçta onun yatağındaydım. Hakkım olmayan şeyler söyledim ve geçmemem gereken sınırları aştım. Jax'in öfkesini biliyordum, çok kızacağını biliyordum, ama hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyordum.

Başını eğdi. "Benim sorduğum bu değildi."

"Hayal kırıklığına uğradım." Boğazım düğümlense de, kendimi zorlayarak sözleri söylüyorum. "Onun kalmasını istiyorum. Bence o bizim için iyi. Yirmi dakika boyunca, ona güvenmeyen senin geçmişin olduğunu ve neden gitmesi gerektiğini anlattı." Bir damla gözyaşı süzülüyor, ben de onu siliyorum.

Karnımı okşayarak düşünceli bir şekilde başını sallar. "Yani..." diye sözünü uzatır. "Bana kızgın değilsin?" Çocukça gülümsemesi dudaklarını kıvrır. "Reece'i buradan kovmam dışında mı?"

Başımı eğip gökyüzüne bakarak düşüncelerimi topluyorum. Gece karanlık ama bulutlu değil, yıldızlar gökyüzünü süslüyor. Bir an için kendimi bu ışıltılı boşlukta kaybediyorum.

Daha önce üçünden de kaçmak istiyordum, ama şimdi hepimizin kafasının karışık olduğunu, kafasının karışık olduğunu ve bunun işe yaraması için elimizden geleni yaptığımızı anlıyorum.

Herkesin mutlu olmasını istiyorum, tercihen birlikte. "Diğer her şeyle başa çıkabilirim, ama bana bağırman, beni korkutman hariç."

Ethan, Jackson'ı ensesinden tutup çekiştirir. "Bir daha olmayacak, değil mi?"

Cevabı hemen gelir. "Hayır."

"Reece ile kim konuşacak?" Ethan, Jax'e sorar. "Sen mi, ben mi? Yemek yemesi lazım."

Aralarında sessiz bir konuşma geçer ve Jax sırtarak "Ne zaman dövme yaptıracağız?" der.

Ethan başını sallar. "Sen tam bir çocuksun. Ayarla."

"Peki," Jax pes eder. "Sen Reece ile ilgilen, o seni daha çok seviyor. Ben akşam yemeğini hazırlayacağım."

Ayağa kalkarım, ellerimi kapüşonlu ceketimin ceplerine sokarım ve eve girerim.

Oturma odasına gireriz ve Jax kolunu boynuma dolamıştır. "Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye tekrarlar. "Reece ile halledeceğiz."

"Seni seviyorum." Beline sarılırım. "Senin için en iyisini yap."

"Benim için en iyisi sensin. Ona güveniyorsan, ben de aynısını yapmaya çalışacağım." Mutfığa varırız ve beni oniks ada mutfığa oturtur.

Ethan koridorda büyük adımlarla yürür. Jax bana bir şişe gazlı su verir, sonra dolu buzdolabını karıştırır.

Cam şişeyi açıp bir yudum alıyorum. "İkiniz dövme mi yaptıracaksınız?"

"Umarım." Meyve paketlerini tezgaha koyuyor. "Göreceğiz."

"Mesela... çapraz hokey sopaları gibi mi? Ya da..." Yaramaz gülümsememi bastırmak için dudaklarımı ısırırım.

Bana bir üzüm atıyor. "Bu çok kaba."

Kıkırdayarak gülerim ve sesim neredeyse boş olan odada yankılanır. "Senin erkek arkadaşımı çalman kadar kaba değil. Fark etmediğimi sanma."

Kendinden emin bir şekilde ağzına bir üzüm atar. "Bir tane daha var. Aş bunu."

"Ha-ha, çok komik," dedim ciddi bir ifadeyle. "Ama bir sorum var. Kameralar neredeydi?"

"Şehir merkezindeki çatı katında, duman dedektörlerinde." Lanet olası Jackson.

Veranda kapısı açılıp kapanır, ağır ayak sesleri yaklaşır, şüphesiz Ethan'ın.

"Onun adına özür dilemeye geldiysen, nefesini boşa harcama." Şişeyi dudaklarıma götürüp uzun bir yudum alıyorum.

O yüzünü buruşturur ve yanımdaki Adirondack sandalyesine oturur. "Burada içki içemezsin."

Ben de öyle düşünmüştüm, ama Aurora ile yaptığım konuşma beni huzursuz bırakmıştı ve rahatsızlığımı gidermek için bir bira aldım.

O Jackson'ı seçti ve her zaman onu seçecek. Hâlâ ayrılmak isteyip istemediğini sorduğumda, reddetti. Onu asla terk etmeyecek ve o da bana güvenmiyor. Ya o ya ben — onun bizim çatışmamızın ortasında kalmasına izin vermeyeceğim.

"Buraya kimsenin geleceğini beklemiyordum."

"Jax gelebilir, o yüzden lütfen gitme." Parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirir. "Elinde ne varsa at ya da bitir."

"Charlie altı paket bira getirdi, üzgünüm. Uzun zaman oldu ve takılmak istiyordu. Giderken yanımda götüreceğim."

Duyulabilir bir nefes verir. "Ben de bunu konuşmak istiyordum. Bu davadan sonra ne yapacağını düşündün mü?"

"Her gün. Neden?"

Bacaklarını önüne uzatır. "İstifa edebilir misin?" "Olabilir.

Neden?"

Yorgun gözleri benimkilere bakıyor. "Maaşını eşitleyeceğim."

Kızgın bir şekilde başımı sallarım. "Siz ikiniz her şeyin parayla ilgili olduğunu düşünüyorsunuz, her şey parayla çözülebilir. Onu katlanmam için bana yeterince para ödeyemezsin."

Çenesini sıkar ve kasları gerilir. "Sen normal bir çocukluk geçirdin, değil mi? Sonra orduda bazı kötü şeyler oldu. Şimdi, pembe gözlüklerin ve iyi adam imajın paramparça oldu. Jax'e ve yaptığı tüm hatalara bakıp onu nasıl sevebildiğimizi anlayamıyorsun. Belki de kendin için de aynı şeyi düşünüyorsun ve onun senin gözünde hak etmediği şeyleri elde etmesi seni gerçekten sinirlendiriyor, değil mi?"

Aşağılanmanın yakıcı sıcaklığı yüzümü kızartıyor ve vücudum soğuk terlerle kaplanıyor. Yumruklarımı sıkıyorum. "Ona hep bok gibi davranıyor. Onu hak etmiyor."

"Ben de hak etmiyorum." Gergin omuzlarını silkiyor. "Sen de hak etmiyorsun. Ama onun bize ihtiyacı var."

"Bizi" derkenki ses tonu, gardımı indirip biramı uzun bir yudumla bitirip koltuğa geri yaslanmama neden oluyor. "Bana güvenmiyor. Onun için işleri daha da kötüleştiriyorum."

"Jax çok algısı güçlüdür. Niyetleri neredeyse anında anlayabilir ve çevremize çok duyarlıdır. Düşmanlık veya aldatma sezerse sana güvenmemeye devam edecektir."

Haklısın. Aramızda, okyanusun uğultusu, rüzgarda hışırdayan palmiyeler ve Aurora'nın melodik kahkahaları sessizliği dolduruyor.

Dudaklarım gülümsüyor — bu sesi seviyorum.

"Senin parana ihtiyacım yok." Asker maaşım yeterli ve yaşam masraflarım çok az. "Tabii bu abartılı ipoteğe katkıda bulunmamı beklemiyorsan."

Son cümle alaycı bir cümle, ama o yine de cevap veriyor. "Bu evin parasını Jackson ödedi. Senin başka şekillerde katkıda bulunmanı bekliyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kaşlarım sinirden çatlar, çoğunlukla kendime bir parça umut beslediğim için. "Ne gibi?"

"Güvenlik. Burada kal. Yaptığın şeyi yap. Sadece başkalarını karıştırma."

"Başka kimseyi karıştırmam mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum. "Onu korumak için federal bir suç mahallinden telefonunu aldım, ama o hala bana güvenmiyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Evde kimse olmasın. O lanet şeyi ondan uzak tutmanı söylemiştim." Elini hareket ettirir. "Şimdi, güvenliği yeniden kurmak ve şifreleri değiştirmek istiyor. O..."

"Paranoyak," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Bana yan gözle bakar. "Bunun için nedeni var."

"Anlıyorum, ama ona bağırarak için bir nedeni yok. Bana ne yaptığı umurunda değil, ama o onu korkuturken ben burada oturup izlemeyeceğim."

"Ben de," diye tersler. "Bir daha yapmayacak."

"Şüpheli." Bir içki daha içmem lazım, su, ne olursa. Boş duran ellerim garip geliyor ve kulağımdaki elması çevirmek için uzanıyorum, ama orada olmadığını hatırlıyorum. Teknik olarak, işte değilim. Onları değiştirebilirim.

"Ona bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Jax'e olan sevgin, onun neler yapabileceğini görmeni engelliyor bence."

"Onun neler yapabileceğini biliyorum. O ve ben pek farklı değiliz. Kendini kontrol edemiyor. Ona ceza değil, rehberlik gerekiyor."

Ciddi mi bu adam?

"Eğer ona bir daha bağırırsa, onu lanet olası bir duvardan geçiririm."

Yüzü sertleşir. "Ona dokunmayacaksın. Üstlerine gidip, müvekkiline aşık olduğunu falan söyleyeceksin ve istifa edeceksin."

Ciddi ve hayalperest.

"Peki bu bana ne kazandıracak? Kanıtları tahrif etmek ve adaleti engellemek gibi birçok suçtan tutuklanıp hapse girmek mi?"

"Jax'in güvenini. Aurora'nın güvenini. Onunla birlikte olma şansını. İstediyin bu değil mi?"

Yüzümde absürt bir gülümseme yayılır ve lanet olsun, bunu durduramam.

"Bana teklif ettiğin bu mu?"

Gözlerini kısarak, "Bu bana bağlı değil," dedi.

"O zaman *kocasına* bağlı mı?"

"Hayır, Aurora'ya bağlı. Jax, seni kalmaya ikna etmeye çalıştığımı biliyor. Aurora'nın seni burada istediğini biliyor. Bu berbat günde onu üzen tek şey senin gitmen."

Aptalca erkek gururu göğsümde kabarıyor. "Bunu düşüneceğim. Ama Charlie beni asla ihanet etmez. Beni ve Aurora'yı korumak için görüntüleri sildi. Onu geri getirip onunla yatmamı istemeyeceğini düşündü. En yakın arkadaşını kızdırmak istememişti."

"Güvenliği bozdu ve şimdi Jax bunun güvenli olmadığını düşünüyor. Muhtemelen her şeyi söküp yeniden kurduracaktır."

İnanamadan başımı sallıyorum. "Ona gerçekten yardım etmek istiyorsan, Rocco'ya tanıdığı birini göndermesini söyle. O sana ve onlara güveniyor. Bu onun içini rahatlatacaktır."

Cep telefonunu cebinden çıkarır. "Siktir, bu harika bir fikir."

"Onu en dengeli gördüğüm yer New York'tu. Sorun ben ya da Charlie değil. Los Angeles kafasını karıştırıyor. Üzücü ama Kyle'ın yaptığı en iyi şey onu yatılı okula göndermekti."

Telefonuna odaklanarak, "İkimiz de bu takıma iki yıl daha bağlıyız," diyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ve onun kardan nefret ettiğini biliyorsun."

Sonra anlıyorum — Jax'ın paranoyasının ardındaki nedeni ve benim istifa edememe nedenini.

Derin bir nefes veriyorum. "Şu anda istifa edemem ve sen de bunu istemiyorsun."

Ethan bana bakıyor, kaşları soru işareti şeklinde çatılmış.

"Kyle'ın eski ortağı Hugo hala LAPD için çalışıyor."

Telefonunu bırakıyor, gözleri kararıyor. "Siktir."

"Daha da kötüsü var. Kyle'ın ölümünden bir hafta önce polis şefi oldu. Ülkedeki en yüksek maaşlı polislerden biri, neredeyse iki katı maaş alıyor, polis komisyoncuları kurulu tarafından dilekçe verilmiş ve onaylanmış."

"Yani Kyle."

Başımı sallıyorum. "Onu ve LAPD'yi soruşturuyoruz, ama..." "Bu uzun ve yozlaşmış bir süreç," diye cevaplıyor.

"Hugo muhtemelen beni tanıyor. Kyle ya da Kyle'ın telefonunu kullanan biri, New York'ta çekilmiş fotoğraflarımızı izlenemeyen bir numaraya gönderdi. Aurora'ya gönderilen tehdit mesajını düşünürsek, Hugo Jax'ın konuşacağından korkuyor. Kyle'ın LAPD'yi Jax'tan uzak tuttuğuna dair bir his var içimde..."

"Evet, çünkü tutuklanırsa Kyle maaşını kaybeder."

Eğilip sesimi alçaltıyorum. "Endişem şu: Jax, Aurora'yı yem olarak kullanmamızı engellemek için Kyle'a ihbar etti ve şantaj yaptı. Kyle, Jax'ı susturmak isteyen ortağına haber verdi. Kyle reddetti, çünkü Jax hayatta olmazsa, özellikle de bebeğin babası kim olduğu belirsizken, Jax'ın mirasından bir kuruş bile alamayacaktı."

Ethan'ın gözleri büyüdü ve sesi kalınlaştı. "Yani Kyle artık ihtiyaçları kalmadığında onu ortadan kaldırdılar."

"Aynen öyle, ve Jax ile Aurora'yı ancak LAPD'den daha üst düzey bir kurumda çalışarak koruyabilirim."

Ethan dizlerimin arasına girer ve yüzümü ellerinin arasına alır. Fırtınalı gri gözleri benimkilere dikilir. "Sen ve ben konuşacağız."

Parmaklarımı gömleğinin altına kaydırıp bacaklarımı beline doladım. "Bugün seni özledim."

"Bana yalakalık yapma." Sesi alçaldı ve sertleşti. "Güvende olmanı istiyorum, Aurora."

Kaşlarının arasındaki derin çatık kaşlar, onun ciddi ve stresli olduğunu gösteriyor, bu da onu neşelendirmek için sevgi ve mizahımı iki katına çıkarmamı sağlıyor.

Ayak bileklerimi beline doladım ve vücutlarımızı birbirine bastırdım. "Jax, bu tezgahları ölçtün mü? Yüksekliği mükemmel."

Arkamızda ocakta çalışan kocam burnunu çeker.

Ethan başını sallar, gülümsemenin izi bile yoktur. "Burada kim sorumlu?"

"Sen, ve seni seviyorum." Karın kaslarının sert, belirgin hatlarını izliyorum, dokunuşumun altında cildinin ısısı yayılıyor. "Sen olmasan parçalanırsınız. Gerçekten."

Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çeker. "Beni yatıştırmaya çalıştığın her seferinde cezayı artırırsam nasıl olur, velet?"

"Senin verdiğin her cezayı çok seviyorum, tabii ki." Cezanın her halükarda geleceğini biliyorum. En azından eğlenceli hale getirelim, değil mi?

Tehditkar bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Başka bir yerde uyuduğumda hoşuna gidiyor mu?"

Hayır, bu eğlenceli değil. Eğlencenin tam tersi.

Keskin bir acı göğsümü deliyor ve üzüntü neşeli ruh halimi öldürüyor. O da aynısını yapacak. Sadece misafir odasında yatmayacak. Şehir merkezindeki penthouse'unda ya da aynı derecede iç karartıcı bir yerde kalacak.

"Gördün mü? İşte bu... Seni kaybetmeyi düşündüğümde böyle hissediyorum." Saçımı tutan eli gevşiyor. "Gitmek ya da gitmekle tehdit etmek hakkında sana ne demiştim?"

"Yapma." Belindeki kot pantolonunu tutuyorum. "Jax gittiğinde neden kucaklanıyor da ben cezalandırılıyorum?"

Kocam yine burnunu çekti.

Ethan'ın büyük elleri başımın arkasını kavrar ve başparmağı çenemi okşar. "Jax'ı ben hallederim. Sen benim iyi kızım olmaya odaklan. Anladın mı?"

Peki, o böyle dediğinde... Nasıl karşı koyabilirim ki? "İncindim ve kızgındım. Kabullenmesi zor bir durumdu."

"Peki koşmak yerine ne yapman gerekiyordu?" "Seninle konuşmak, ama sen antrenmandaydın."

"Ne olmuş yani? New York'ta seni aramak için buz pistinden çıkmadım mı? Panik atak geçirdiğinde, nerede olursam olayım seninle telefonda kalmadım mı?"

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Bana yalan söyledin."

"Sana davayı unutmanı, bizim halledeceğimizi söyledim. Sana söylemediğimiz şeyler olduğunu biliyordun, ve bunun iyi bir nedeni vardı."

"Şimdi biliyorum. Reece her şeyi açıkladı, ama yine de hepsini birden öğrenmek şok oldu."

Ayrıca, Reece ve Charlie'ye kızgındım, ama bu ayrı bir konu. "Reece ne dedi?"

"Sen eve gelene kadar on yatak odasından birinde sinir krizi geçirmemi söyledi." Serbest elimi hareket ettiriyorum. "Ve tekrar gitmeye çalışırsam beni yatağına kelepçeleyeceğini söyledi."

Ethan sırttı. "Onu sevmeye başlıyorum."

Tahta kaşığın tezgaha çarpma sesi havada yankılanır ve ben gülmek için dudaklarımı ısırırım.

Ethan omzunun üzerinden bakıyor ve boynundaki tendon çıkıyor. Dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum. Bugün rahat giyinmiş, soluk kot pantolon ve kazak giymiş, sakalı uzamış. Oldukça çekici.

"Senin sorunun ne?" diye sorar, yıldız oyuncusunun en yeni takıntısı haline geldiğinden habersiz.

"Her neyse," diye mırıldanır Jax, gereğinden fazla güç kullanarak köftayı yuvarlar.

Bunun bir krep değıl de bir kaslı erkek olması beni şaşırttı.

Kendi şakam ve Jax'in tepkisiyle göğsüm bastırılmış bir kahkaha ile titriyor ve Ethan'ın dikkatini tekrar bana çekiyor.

"Siz ikiniz tam bir baş belasısınız." Alt

dudağıımı büzüyorum. "Ama seni seviyoruz."

O, benim somurtmamı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılıyor. "Sabah beşte kalkıp benimle antrenmana geldiğinizde beni ne kadar sevdiğinizi göreceğiz."

"Hayır." Dehşete kapılarak, kelimeyi uzatırım. "O hariç her şey olabilir. Onun yerine sevişemez miyiz?"

"Bu harika bir fikir," diye onayladı Jackson.

Ethan bizi görmezden gelir. "Seni bana kelepçeleyeceğim diye uyarmıştım. Sana söylemiştim..."

"Usluydum," diye sözünü kestim. "Son zamanlarda sana karşı tavır almadım. Kendime iyi baktım. İş hakkında bile düşünmedim ve uzaklara gitmeyi planlamıyordum. Ayakkabım bile yoktu, param da yoktu."

"Bu durumuna yardımcı olmuyor," diyor derin sesiyle.

"Yorgunum. Reece ile birlikte kalacağım. Endişelenmene gerek yok."

"Kalacağını söylemedi, bebeğim."

Ethan'ı kenara iterek tezgahdan atladım ve Reece'in odasına doğru koştum. "Kalacak. Gidip ona soracağım." Daha çok yalvaracağım gibi... ama bedenimle değil. Anlaşılan o ki, bunu pek takdir etmiyor ve şimdi ne kadar garip biri olduğumu öğrenmek üzere.

"Hâlâ tartışıyoruz!" Jax arkamdan bağılıyor.

"Ben bencilim. Öyleyim. Bunu biliyorum."

O çok sevimli. Yanakları kızarmış Aurora, ellerini göğsünde kavuşturmuş, söz söylemeden kalmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

Gülümsememek için yanağımın içini ısıyorum.

Bakışları arkamdaki kitaplığa kayıyor, yüzümden başka her yere. "Ama bazen, öyle oluyor, anlarsın ya? Bir insan..." Parmaklarıyla oynuyor ve ifadesi merakla doluyor. "Bu kitapları kim getirdi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım kocan evi döşemek için kime para ödedi ise o getirmiştir." Yumuşak okuma koltuğuna yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. "Ne diyordun?" Dikkatini tekrar elimizdeki acı verici konuya çekiyorum.

Bu benim için hiç de hoş olmayan bir durum değil. Onun istediğini elde etmek için yaptığı bu garip çabayı çok eğlenceli buluyorum. Dilinin tutulmasını seviyorum. Her an konuşmayı bırakıp sözsüz iletişime geçebilir.

"Derler ki, sen..." Dikkatini tavana çevirir, sanki Tanrı'dan yardım diliyor gibi. "...bir şeyi sevdiğinde onu özgür bırakmalısın, eğer o da seni seviyorsa geri döner." Elini hareket ettirir. "Ama ya kuş senin onu sevdiğini bilmiyorsa ve onu sevecek başka birini bulursa, anlarsın ya?" Yüzü daha da kızarır ve nefesi hızlanır.

Göğsüm sessiz bir kahkaha ile titrer. Onu bu gerginlikten kurtarmalıyım, ama çok eğleniyorum.

Bu, onun ikna edici, flörtöz kucaklamalarından daha iyi olabilir.

Hayır, kesinlikle hayır, ama onun saçmalamalarının sebebi benim *tek bir* yanlış reddedilme olduğunu düşünüyorum.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, nabızı boğazının dibinde atıyor. "Yani, bazen bencil olmak zorundasın, yoksa sahip olduklarını kaybedersin." Bunun iyi bir argüman olduğuna kendini ikna etmek için defalarca başını sallıyor.

Yumruğumla gülümsememi bastırıyorum. "Anlıyorum. Yani demek istediğin...?"

Çıplak ayakları üzerinde, hokey takımının rengi olan turkuaz mavisi tırnaklarıyla yer değiştiriyor. "Doktor randevumdan sonra gidecek misin?"

Ah, işte bu.

"Henüz karar vermedim." Sert bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Neden?"

Yutkunur. "Birlikte takılabiliriz." Sert tavrımı fark edince, tekrar gevezelik etmeye başlar. "Neyi sevdiğini bilmiyorum, ama maçtan önce bir şeyler yapabiliriz. Pizza yiyebiliriz, ya da..." Dudaklarını düzleştirir. "Balta atma?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Balta atmayı sevdiğimi mi düşünüyorsun?" Gözleri yavaşça üzerimde dolaştı. "Atış?"

Bu sefer, eğlenceli bir gülümseme kaçınılmazdı. "Balta mı atacaksın, silah mı ateşleyeceksin, prenses?"

"Seni izleyeceğim," diyor zayıf bir ses tonuyla.

"Gürültülü seslerden hoşlanmazsın. Atış poligonunu sevmezsin." "Kulaklık takıp seni tezahürat ederim."

"Ponponlarla mı?" diye şaka yapıyorum.

Gözleri kısılr. "Eğer istersen Viking, tam bir ponpon kız kıyafeti giyerim. Hamile olduğum için tuhaf görünecek ama neyse."

Elimi uzatıp elini tutarak onu kendime doğru çekerim. Dizini uyluklarımın üzerine koyar, sanki kucağıma oturacakmış gibi, ama durur.

"Söylesene melek, Ethan ne dedi?"

"Sabah beşte kalkıp onunla antrenmana gitmem gerektiğini söyledi," diye homurdanır.

"Dur tahmin edeyim: seni cezandan kurtarmamı istiyorsun, değil mi?"

Sorumu görmezden gelir, parmakları benimkilerle oynar. "Oh! West Hollywood'daki Ripped Bodice kitapçısını ziyaret edebiliriz."

"Seni kitapçıya götürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır... Şey, evet, ama sadece sen istersen. Eğer tercih edersen başka bir şey de yapabiliriz."

"Pizza ve müstehcen kitaplar kulağa harika geliyor."

"Zorunda değilsin. Ne istersen yapabiliriz."

"Ne istersem mi?" Elini çekip kucağıma oturtuyorum.

Kıçını uyluklarımın üzerine oturturum, elleri göğsümün üzerindedir ve o beyaz-sıcak his damarlarımdan geçer. Penisim kalınlaşır; açıkçası, bunu iyice düşünmemişim.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçır ve göz bebekleri büyür. "Bu konuda berbatın," derim, biraz fazla nefes nefese.

Titrek bir iç çekiş çıkar. "Sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Kabul etmeliyim ki, çok tatlıydı... İzlemesi oldukça acı vericiydi ama tatlıydı."

Başını omzuma yaslar. "Evet, başım dönüyor. Bana bakman lazım."

O kadar çok güldüm ki, gözlerimin kenarlarında yaşlar belirdi. "Önce bunu denemeliydin."

Bana yan tarafıma yumruk atıyor. "Senden nefret ediyorum."

Kollarımı ona doladım. "Hayır, sevmiyorsun. O kadar gevezelikten anladığım kadarıyla, benden hoşlanıyor olabilirsin."

"Bunu kimseye söylersen seni öldürürüm."

Göğüs kafesimdeki bu baş döndürücü, ağırlıksız his mantıksız. "Sırrın bende güvende."

Aramızda sessizlik hakim. Günlerce burada hareketsiz ve sessizce oturup onu kucaklayabilirim.

Tek bir sorun hariç.

Parmakları saçlarımdan arasına kayıyor, tırnakları kafa derimi çiziyor, hiç de yardımcı olmuyor. Yakında, ona sürtünmemek için cesetleri hayal etmek zorunda kalacağım.

Kucağımda kıpırdanıyor ve boğazıma gülümsüyor.

"Aurora." At kuyruğunu çekiyorum. "Dalga geçme."

Kıkırdıyor. "O konuşma sırasında beni terletmek için biraz işkenceyi hak ettin."

"Los Angeles'ta atış poligonu var mı ki?"

"Hiç bilmiyorum," diye nefes nefese söylüyor. "Nöbet geçiriyordum." Tanrım, onu seviyorum.

Masaya kocaman bir kase spagetti ve köfte ile sıcak Asiago ekmeği koydum. "Beş saniye içinde buraya gelip hazırladığım yemeği yemezlerse..."

"Sakın başlama." Ethan, dikkatini telefonuna vermiş, kıkırdar. "Onları rahat bırak."

Onun yanındaki yemek sandalyesine çöküyorum, yıpranmış çiftlik evi masasına uyan, merdiven sırtlı uzun sandalyelerden biri. Rustik estetiğin siyah tezgahlarla uyumlu olacağını düşünmemiştim, ama bronz detaylar ve ahşap kirişler her şeyi mükemmel bir şekilde bir araya getiriyor. Ayrıca, Aurora'nın Pinterest'inde vardı, yani...

"Neden öyle yapayım ki? Nasıl bu kadar sakınsın? Ah, doğru ya: New York'tan beri ona kur yapıyorsun."

"Evet, çünkü ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacımız var. Ben seninle başa çıkabiliyorsam, sen de onunla başa çıkabilirsin."

Ayağa kalkıyorum, sandalyeyi geri itiyorum, ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Huzursuzum, yüzlerce farklı yöne çekiliyorum.

Ethan telefonunu düşürdü ve bugün yüzüncü kez gömleğimi tuttu. "Şaka yapıyorum. Rahatla."

O dokunaklıdır, her zaman öyleydi, özellikle Aurora'ya karşı, ve bu bana da geçiyor gibi görünüyor. Şikayet ettiğimden değil, bu benim heyecanımı yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Onu gözetlemem gerekiyor. Odasına kamera takacağım."

"Bana güveniyor musun?" Son sözlerimi görmezden geldi, yani kabul etmiş olmalı.

Reece'in odasına kamera takılsaydı, bugünkü felaket önlenebilirdi... ya da önlenemezdi. Belki de onu boğazlardım. Belki de ne yaptıklarını bilmemem daha iyidir.

Dikleşip Ethan'ın sandalyesine yaslandım. "Tabii ki güveniyorum."

"O zaman bana güven, tamam mı? Üçümüzle neler başarabileceğimizi bir düşün. Ailemizi koruyacak, ona ve bebeğe her zaman eşlik edecek başka biri olduğunu hayal et."

"İşinden ayrılacağını söyledi mi?"

Ethan'ın gözlerinde bir parıltı belirdi. "Henüz değil. Seni koruyabilecek bir konumda."

Midemde öfkeli arılar sürüsü gibi mantıksız bir korku patlak verdi. "Siktir et. Beni koruyabilecek başka kim vardı biliyor musun?"

O keskin bakış daralır. "Senin için normalden daha fazla endişelenmem mi gerekiyor? Birine görünmen mi gerekiyor? Kimsenin sana veya Aurora'ya zarar vermesine asla izin vermem. Ciddiyim, Jax. Ne gerekiyorsa yaparım, ve bu Reece'in burada olması anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Oturuyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve gözlerimi ovuyorum. "Nasıl her şey hakkında bu kadar olumlu olabiliyorsun?"

Elini enseme koyup gergin kaslarımı ovuşturur. "Başını ağrıtacaksın. Hayatımı yalnız geçirmeyi planlamıştım ve bu kulağa çekici gelse de," sesinde bir gülümseme vardır, muhtemelen huzurlu günleri ve sakın geceleri hayal ediyordur, "sessizliğe geri dönmeyi hayal edemiyorum. Aurora ve sen varsınız, yakında bir bebeğimiz olacak. New York'ta bu evimiz ve ailemiz var. İstediklerimiz her şeyi yapma gücüne sahibiz. Bunu bana sen öğrettin." Parmakları saçlarıma doğru kayıyor. "Bunu atlatmak için neye ihtiyacın olduğunu söyle bana. Önümüzde koca bir gelecek var."

Neye ihtiyacım var? Sonuçta, ailemizin güvenliği. Kendimi idare edebileceğimi söylemek istiyorum, ama Ethan'ın yanında ne kadar çok kalırsam, çaylak yılımdan beri bir düşüşe geçtiğimi ve ondan önce de bir genç olarak kontrolümü kaybettiğimi o kadar çok fark ediyorum.

O ve Aurora benim tek sığınağım. Onlar olmasaydı, beni rahatsız eden tüm o pislikleri öldürerek görkemli bir şekilde ölürdüm.

Beni okşamaya devam ediyor, yatıştırıcı dokunuşları içimdeki savaşı mücadele ediyor. "New York'a dönmek ister misin?"

Cevap veremeden, koridorda ayak sesleri yankılanıyor. Kafamı kaldırdığımda, tek gördüğüm Reece'in gülümsemesi. Bakışlarım Ethan'ınkilerle buluşuyor. "Onu öldürebilir miyim lütfen?"

"Hayır. Aurora'yı, bebeği ve senin çok istediğin bir sonraki bebeği koruması için ona ihtiyacımız var."

"Manipülatif misin?" diye mırıldanıyorum, onlar karşımıza otururken.

"Yemek harika kokuyor." Aurora peçeteyi kucağına koyuyor. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?"

fısıldaşıyorsunuz?"

Reece de aynı şeyi yapıyor, o kendini beğenmiş gülümseme çirkin suratından hiç kaybolmuyor. Hayır, bunu yapamam. "Bu ne kadar garip bir durum."

Ethan masanın altında dizimi tutarak göğsümdeki keskin duyguları biraz yatıştırır.

"Boş ver," diye homurdanır.

Aurora tabağına bir parça ekmek koyar. Viking onun için ekmeğe tereyağı sürer ve ben gözlerimi deviririm.

Biri beni öldürsün artık.

Ethan'ın eli yukarı kayar ve vücudum başka bir nedenden dolayı dikkatim dağılır.

"Bebeğim," diyorum, olabildiğince nazikçe. "Artık başıboşları almayacağız. Anladın mı?"

"Teknik olarak, *bebeğim*," diye alay eder. "Eğer oraya gitmek istiyorsan, sen ve ben bir nevi ayrılmıştık."

Reece, "*Sana söylemiştim*" der gibi bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturur.

Çığlık ve çığlık arasında bir ses çıkarırım. "Zaten bir rebound'un var!" Ethan'ı işaret ederim, o da sırtarak bakar.

"Ve o," vurgulamak için kelimeyi uzatır, "orada da değildi. Bir ilişki yaşayamayacağını söyledi."

"Rebound'undan rebound yapamazsın. Öyle olmaz!" diye bağırırım.

Masaya eğildi. "Bağırma keseceğine söz vermedin mi?"

"Bağırma mı yoksa birini öldürmemi mi istersin? Çünkü yemin ederim Aurora, başka birini öldürür ve seni onun kanıyla yıkarım." Kahretsin, içimi dökmek çok iyi geldi. "Ve eğer sen," Reece'i işaret ediyorum, "bunu mahvedersen, seni de öldürürüm."

Omuzlarını silkiyor. "Denemeni çok isterim."

Ona sert bir bakış attım ve Aurora'ya servis yapamadan tabağını kaptım. Çocukça mı? Evet. Umurumda mı? Hayır. "Benim çatımın altında uyuduğunu unutma."

Ethan, uyluklarımın üst kısmını daha sıkı kavrar. "Bitirdin mi? Artık yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye onaylar Aurora. "Spagetti en sevdiğim yemektir."

Onun tabağına makarna koyarım. "Hayır, değil." Öyle, ama tartışmak istiyorum. Onun ilgisini çekmek istiyorum. "Sen eti bile sevmezsin." Bu kısmen doğru.

Reece alaycı bir şekilde güldü. "Onu sandığın kadar iyi tanıdığını sanmıyorum."

Belli ki bu doğru değil."

Et topunu çatalımla keserken duraksıyorum, kendimi ondan uzaklaştırıyorum, çünkü onu komik bulmadığımı biliyorum.

Ruhum bedenime geri döndüğünde, ona çatalımdaki köfteyi bir hokey diski gibi atıyorum — bileğimi hafifçe hareket ettirerek, saatte 130 km hızla, bakmadan ve tam isabetle.

Ancak son anda başını çevirir ve et ve sos duman grisi duvara sıçrar.

Aurora'nın ağzı açık kalır ve nefesini tutar. "Jackson Vaughn O'Reilly!"

Ethan ikiye katlanır, yüzü neredeyse kucağıma düşer, vücudu kahkahadan titrer. Umarım komik bulduğu kişi benimdir.

Aurora tehditkar bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Eğer durmazsan, bu gece senin yatağında yatmayacağım."

"Tamam, *karıcığım*." Hiçbir şey olmamış gibi spagetti servis ediyorum. "Bakalım bu ne kadar işe yarayacak. Ben bu evdeysem, sen Ethan ve benimle yatarsın, başkasıyla değil."

"Yılın yarısını uzakta geçirdiğin için çok şükür." Reece bıçağını o kadar sıkı tutuyor ki, parmak eklemleri kemik beyazı oluyor.

Eminim beni bıçaklamak için can atıyordur.

"Neyse ki benimle geliyor," diye karşılık veriyorum.

"Bu konuşma bittiği için *şükürler olsun*," Ethan koç sesiyle gürler.

Tanrım, neden bu beni ürpertiyor?

Mutfak, tabakların çıkardığı sesler ve lavabodaki akan su dışında sessizliğe bürünür. Buraya yeni taşındığımız bellidir. Evde yeni bir evin yankısı vardır.

Jax masayı temizliyor, Reece bulaşık makinesini dolduruyor ve ben telefonumla uğraşıyorum, e-postaları ve mesajları yanıtlıyorum. Aurora yatak odasında, kim bilir ne tür bir gece rutini yapıyor.

Garip bir şekilde... evcil bir ortam.

"İlk kez oynadığım günü hatırlıyorum." Jax sessizliği bozdu. "Kafeteryada kavga ettim ve koç beni takıma aldı. Kaymayı biliyordum. Büyürken birçok spor yaptım ama hiçbirinde başarılı olamadım. Takım oyunlarında berbatım."

Reece bulaşık makinesine bir bardak koyar ve "Şaşırtıcı" diye mırıldanır.

"Sörf yapmayı severdim." Jax ona sert bir bakış attı. "Aklımı boşaltmamı sağlıyordu. Yatılı okulda yürüyüş, kayak ya da donmaktan başka yapacak pek bir şey yoktu. Ben de siktir et dedim. Hokeyi deneyeceğim." Şaşırtıcı bir nezaketle kirli tabakları üst üste koyar. "İlk antrenmanda dayak yedim." Kıkırdar. "Yani, bu adamlar bana ülkelerinin neden en iyi olduğunu göstereceklerdi, anlarsın ya?"

Tabakları lavaboya götürürken, Reece omzunun üzerinden endişeli bir bakış atar bana. Jax her zamankinden daha fazla konuşuyor — çocukluğundan bahsediyor. Belki sessizliği doldurmak için, belki de bir çöküntü yaşıyor. Henüz kimse bilmiyor.

"Aynı lanet takımdaydık." Çömelir ve lavabonun altından bir sprey şişesi ve kağıt havlular alır. "Anlamıyordum."

kafamda, bu orospu çocuklarından birini öldüreceğim ve başım büyük belaya girecek diye düşünüyordum. Ve evet, çapraz kontrol yedim ve sinirlendim. Eldivenler ve kasklar çıktı ve koç durdurana kadar birbirimize vurdum, ama hepsi o kadardı. Onlar bana vurdu. Ben de karşılık verdim. Haftanın sonunda, her yerim ağrıyordu, morluklar ve kanlar içindeydim, ama çok mutluydum. Hatırladığımdan daha mutluydum. Garipti, sanki bir rüyadan uyanmak gibiydi."

Onu izliyor, ruh halini anlamaya çalışıyorum, ama sırtı bana dönük, tezgahı temizlemeye odaklanmış. Los Angeles'tan kaçtığı, Kyle'dan kaçtığı ve yaşamaya değer bir hayat bulduğu zamanları anımsıyor ve ben de ayrılma fikrini değerlendiriyor mu diye merak ediyorum.

Bir kaseyi lavaboya koyuyor, ellerini yıkıyor ve dolaptaki baharatları düzenliyor. "Sonunda, hızlı olursam dayak yemekten kurtulabileceğimi ve oynayabildiğim için insanların beni sevdiğini öğrendim. Uyum sağladım. Kyle'ın beni gönderdiği hiçbir özel okulda uyum sağlayamamıştım. Orada, sadece param ve tasarımcı uyuşturucularım olduğu için birisiydim."

"Bir başka şok edici olay," diyor Reece fısıldayarak.

Eğer çenesini kapatıp Jax'in travmasını ya da burada olan her neyse onu anlatmasına izin vermezse, ona yumruk atabilirim.

"Her neyse," diye devam eder Jax. "Her şey orada başlıyor. Zengin çocukları uyuşturucu satmak ve başkalarını bağımlı yapmak için kullanıyorlar. Lise, üniversite, rave partileri... İnsanlar parasını ödeyebildiği sürece, başlangıçta nerede olduğu önemli değil."

Reece duraksıyor, ikimiz de bunun nereye varacağını seziyoruz.

Bu, Jackson'ın tuhaf bir şekilde açılma şekli.

"İç çevrelerinde lüks partiler düzenliyorlar ve güven fonu olan çocuklara aşırı pahalı uyuşturucuları satıyorlar, tüm bunları yaparken de kurbanlarını özenle seçiyorlar."

Arkamda oturuyorum, işimi unutmuşum. Reece ellerini kuruyor ve tezgaha yaslanıyor.

Jax, saçma sapan on iki gözlü gaz ocağının üzerine pirinç bir tencereyi yerleştirip yeniden konumlandırıyor, tencerenin doldurma musluğunun tam altına geldiğinden emin oluyor. "Çocuklar ait olmak, özel hissetmek isterler, anlarsın ya? Bu yüzden *seçilmiş olanları* ünlüler, sporcular, politikacılar ve seks işçilerinin katıldığı özel partilerine davet ederler. Bazıları avcıdır. Bazıları avdır. Kyle, ben uyum sağlamayı reddettiğimde bana böyle derdi: Ben ya avcıydım ya da avdım." Omuzları sıkı nefeslerle inip kalkıyor. "Ben berbat bir hayat sürmeyi seçtim. Okuldan sürekli atılan çocuk. Partide kafası güzel olan adam. Bağımlı."

Gözlerim yanıyor. Kyle öldüğü için şanslı. Kendi iç huzurum için cesedini çıkarıp odun öğütücüsüne atabilirim.

"Üzgünüm dostum." Reece boğazını temizledi. "Bana birkaç isim ve yer ver, devam edebileceğim bir şey. Gerisini ben hallederim."

Jax, Reece'in duruşunu taklit eder ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Videolarda tanıdığım kişilerin isimlerini vereceğim — yüzlerin resimleri; videoları izlemiyorum. LAPD'deki kişileri ve hatırlayabildiğim tüm okul müdürlerini, öğretmenleri ve diğerlerini listeleyeceğim. Hafızam biraz zayıf olsa da, gittiğim yerlerin isimlerini vereceğim."

"Aldığın mesaj," diye hatırlatır Reece. "Hapishane hücresi. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam'ın elması sallanırken, Jax defalarca yutar. Gözleri donuklaşır ve Reece endişeyle bana bakar, ama ben çoktan sandalyemden kalkmışımdır.

"Hey, sorun yok. Acele etme." Onu göğsüme çekip ensesini kavradım. "Seninle gurur duyuyorum. İyi iş çıkardın."

Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü. "Böyle olmak istemiyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum."

Boğazım düğümlenir ve sıcak gözyaşları göz kapaklarımı yakar. Parmaklarımı saçlarına geçirir ve başımı eğirim. "Seni seviyorum. Çok uzun zamandır güçlü davrandın. Kim olduğunu söyle, ben hallederim. Sana yemin ederim."

Şu anda, onun acısını dindirmek için her şeyi yapar, herkesi incitirim.

Aurora, üzerine siyah saten bir bornoz giymiş, banyo aynasına bakarak uzun saçlarını tarıyor. Ona yaklaşmadan önce odayı ısıtmak için buhar makinesini çalıştırıyorum.

Avuçlarımı tezgahın üzerine koyarak onu köşeye sıkıştırıyorum ve boynunun kıvrımını öpüyorum. "Bana kızgınsın. Bunu hissediyorum. Akşam yemeğinde hissettim."

Fırçayı bırakır, kollarımdan kurtulur ve yüzümü ellerinin arasına alır. "Senin için endişeleniyorum. İyi değilsin." Başparmaklarıyla gözlerimin altındaki koyu halkaları okşar. "Boston'da bir sorun vardı ve bana söylemedin. Hâlâ bir sorun var." Gözlerine ulaşmayan yumuşak, şakacı bir gülümseme gösterir. "En iyi arkadaş olmalıyız."

Alnımı alnına dayadım. "Zorlanıyorum." Kollarını boynuma doladı. "Reece yüzünden mi?"

Ona söyleyemem; benim içimdeki şeytanların boyutunu asla bilmesini istemem. Bana farklı bakacaktır. Belki de Viking'den hoşlanmamamın bir nedeni budur. O her şeyi bilir.

"Benim için iki şey çok önemli. Sen ve Ethan. Reece'in nasıl uyum sağladığını anlıyorum, ama Ethan dışında başka birini hayal edemiyorum."

"Biraz takıntılısın. Bunun farkındasın, değil mi?" Parmaklarını saçlarımdan arasına geçirir. "O Ethan'ın yerini almayacak."

Onun yorumunu görmezden geliyorum, zaten giderek artan tutkumun farkındayım. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Kafam... Kafam karışık ve paranoyakım. Binlerce düşünce aynı anda aklıma geliyor. Reece'in seni beni terk etmeye ikna edeceğinden korkuyorum ve onunla çalışan insanlara güvenmiyorum."

"Sen kafan karışık değilsin ve beni kaybetmeyeceksin. Onun yatağında olmamalıydım..."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

Kırmızı kenarlı ve gözyaşlarıyla parıldayan sıkıntılı gözleri benimkileri arıyor. "Bu o kadar kötü mü?" diye fısıldıyor. "Sen Ethan'ı ve hokeyi seviyorsun. İstedğin aile için her şeyden vazgeçiyorum ve bununla sorunum yok. Ama o..."

"Bırakabilirim. Bırakacağım. Bunu konuştuk."

"Bırakacak mısın?" diye derin, sinirli bir ses kapıdan duyulur. "Çünkü ben koçluğa devam edeceğim."

Vücudum kaskatı kesilir ve dik dururum. İnkâr edemem. Onun sözleri canımı yakar.

Bizi bir bütün olarak görüyorum. O takımdan ayrılırsa, ben de ayrılırım. Alaska'nın Bumfuck kasabasına taşınmak isterse, ben de giderim. Biraz sızlanabilirim, ama asla reddetmem. Onun aynı şekilde hissetmemesi beni paramparça ediyor ve göğsümde donuk bir acı hissediyorum.

Kapı çerçevesinden uzaklaşır. "Bunu bir kez daha açıklayayım, sonra bu konu kapanır. Hayatımıza devam ederiz." Elini Aurora'nın omzuna koyar. "Aurora benimdir." Boynumun arkasını kavrar. "*Sen* benimsin ve seni sevdiğim için başarılı olmanı istiyorum. Oynamayı ve kazanmayı istiyorum. Kanada'da ya da çaylaklık yıllarında olduğu gibi mutlu olmanı istiyorum."

Fırtınalı bakışları benimkilere saplanıyor, başparmağı cildimi okşuyor ve göğsümü sıkan sıkı yumruk gevşiyor. Rahatlama hissedilir. Omuzlarım gevşiyor ve panik kayboluyor.

"Ve ben senin yanında olacağım için, diğer en sevdiğim kişinin yanında da birine ihtiyacım var." Aurora'nın şakağına öpücük kondurur. "Onun güvende ve iyi bakılmasına ihtiyacım var, Reece bunu yapabilir. İkinizi de koruyacağına güveniyorum. Sen de ona güvenmeye başlayacaksın." Bundan çok şüpheliyim. O bizi ayırma, beni onlardan uzaklaştırma, onları bana düşman etme gücüne sahip.

Onunla hiçbir bağım yok. Denedim. Bu gece bile pislğin tekiydi. Kibirli.

Aurora'nın

onun neyini beğeniyor bilmiyorum.

"O bizim yatağımızda yatmayacak." Çocukça ve sahiplenici konuşuyorum, ama ben sadece iki kişiyle ilgileniyorum. İkisi de bu odada.

Ethan sırtıyor. "O bizi istemiyor. Aurora'yı istiyor. Onun için en iyisi bu olduğu için bizi tolere ediyor, sen de aynısını yapacaksın." Gömleğinin eteğine uzanıyor. "Şimdi duş alabilir miyiz? Burası çok sıcak."

Yüzüm ifadesizleşir ve midem tamamen farklı bir nedenden dolayı bulanır. "Bekle. Bizimle duş mu alacaksın?"

O sırtış, müstehcen bir gülümsemeye dönüşür. Bu pislik beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyor. "Bu senin keyfini yerine getirir mi?"

"Duruma bağlı. Ne yapacağız?" Eğer kızımızın arkasına saklanıp saçını yıkayacaksa, o zaman...

Siktir, yine de hoşuma giderdi.

Gözlerinde kötölük dans ediyor, sonra tişörtünü başından çıkarıp bana fırlatıyor. "Seçmeni sana bırakacağım."

"Merhaba!" Aurora kollarını havaya kaldırır. "Ben buradayım. Benim de söz hakkım yok mu?" "Tabii ki var." Bornozunun bağlarını çözüp mükemmel göğüslerini avuçlarım.

"İlk kimin sikini emeyeğine sen karar vereceksin."

Jackson meme ucumu ağzına alır ve bornozumu omuzlarımdan aşağı iter. Kendime olan güvenim sarsılır. Altı aylık hamileyken çekici hissetmek zordur, ama bu ikisi hızla özgüvenimi geri kazandırır.

Ethan soyunur ve beni duşa sürükler. Jax onu takip eder, çift duş başlığını ve üstteki yağmur duşunu açar. Buhar havada dönerek puslu, rüya gibi bir atmosfer yaratır ve birlikte çıplak olmamız o kadar da doğal olmayan bir şey gibi gelmez.

Başımı geriye eğip suyun vücudumdan akmasına izin veriyorum. Her zamanki gibi sabırsız olan Ethan boğazımı kavrar ve beni ateşli bir öpücüğe çeker. Dillerimiz birbirine dolanır ve o karnımı okşar.

"Siktir, bunu seviyorum," diye öpüşmelerin arasında homurdanır. "Hala benim bebeğimi taşıdığına inanamıyorum."

Jackson arkamdan kalçalarımı kavrar ve ereksiyonunu kıcıma bastırır. Aramıza uzanıp sertleşmiş penisini elimle kavrarım. Derin bir inilti çıkarır ve omzumu ısırır.

Parmaklarımla Ethan'ın kaslı karın kaslarını okşuyorum ve diğer elimle de aynısını yapıyorum, ikisini de okşuyorum. Eller vücudumu keşfediyor ve dürüst olmak gerekirse, hangisinin kimin olduğunu söyleyemem. İkisi de nasırlı ve kaşındırıcı.

Ethan'ın öpücüğü acil hale gelir, dişleri alt dudağımı sıyrır, sonra saçımı yumruklar ve "Diz çök" der.

Yan tarafa dönerek, ikisinin arasındaki taş zemine çöküyorum. Ethan beni Jax'e doğru yönlendiriyor ve ben onu ağzıma alırken diğerini avucumla okşuyorum.

Yarı kapalı gözlerle ve şehvetle bana bakıyorlar. Saçları sıırılsıklam ve su etkileyici vücutlarından aşağı akıyor. Çok seksi.

Başka ne seksi biliyor musun? Ethan'ın Jax'ın beline koyduğu eli, başparmağıyla V şeklinde kasın girintisini izlemesi. Bu çok seksi.

Başımı kaldırıp Jackson'ın gözlerine bakıyorum. Dilimi onun penisinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum, sonra dudaklarımı penisinin başına doluyorum ve hassas alt kısmını yalıyorum.

"Siktir." Boynumu kavrar ve kalçalarını ileri doğru iter.

Ethan başımın arkasını avuçlayarak Jax'ı daha derine almam için beni teşvik eder ve ben öğürürüm.

Yine de o pes etmez.

Boğazım bu istilaya karşı öfkeyle çalışıyor ve burnumdan nefes almaya odaklanıyorum. Gözlerim doluyor, ama kocaman gözlerimi kırpıp gözyaşlarımı silerek kocaman gözlerimi kırpıp kocaman gözlerimi kırpıp kocaman gözlerimi kırpıp kocaman gözlerimi kırpıp kocaman gözlerimi kırpıp kocaman gözlerimi kır

Avuç içi duş duvarına çarpar, parmakları derime batar ve penisi ağzımda titrer. Onun zevkine karşılık olarak amım ilgi bekler ve ben onun etrafında inlerim.

Saçım çekilir ve Jax dudaklarımdan kurtulur.

Yoğun gri gözleri benimkilere kilitlenir, Ethan'ın pazısı kavrayışının gücüyle şişer. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirir. "Bunu seviyorsun, değil mi? Bizim kirli kızımız olmayı?"

Yalvaran bir bakışla onun penisini okşuyorum. "Evet."

Jackson'ın ereksiyonu diğer elimde kaya gibi sert. Bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Göz teması kurmadan, Ethan'ın penisinin uzunluğu boyunca dilimi gezdiriyorum, belirgin bir damarın izini takip ediyorum. Uca ulaşıyorum ve tuzlu ön sıvısının tadını çıkarmak için yarık boyunca yalıyorum.

Fırtınalı gözleri kararır ve çenesi seğirir. "Aç."

Ben itaat ediyorum, o da başımı sabit tutup ağzımı sikiyor. Boğazımın arkasına çarpıyor, ben de öğürüp yutuyorum.

O, homurdanan bir uğultuyla beni uzaklaştırır. "Bu konuda çok iyisin."

Böyle devam ediyoruz, sırayla onları emiyorum, ta ki hepimiz çılgınca arzuya kapılana ve Ethan beni ayağa kaldırmıncaya kadar.

Dudakları dudaklarıma çarpar ve parmakları klitorisimi okşar. İnlerim ve Jax'e doğru itilirim.

O da ipucunu anlar ve girişime girer. "Siktir." Derinlemesine girer. "Bu amcığı özlemişim."

Ethan'ın öpücüğüne inleyerek karşılık veriyorum, ellerim onun kalın saçlarına dolanıyor.

"Hadi Jackson'ın sikini al, bebeğim." Klitorisimi daha hızlı okşuyor. "Onu güzelce ıslat da ikimiz de seni sikebilelim."

Hindistan cevizi yağı kokusu buharlı havayı doldurur ve Jax'ın parmakları kıcımlı bulur. Görevi anlayan Jax, sıkı deliğimi gererken içime girer.

Başım omzuna düşer. Tırnaklarımı Ethan'ın boynuna geçiririm ve bacaklarım titrer. Biri meme uçlarımı çimdikler ve artık dayanamam. Bu bir zevk saldırısıdır.

Çılgılık atarım ve kollarında parçalanırım.

Jax içime sertçe girer. "Siktir. Siktir. Beni çok sıkı sıkıyorsun." "Onu henüz boşaltma." Aklım hala coşku bulutlarıyla doluyken

Aniden Ethan'ın kollarına kaldırıyorum, Jackson'ın penisi onun penisiyle değiştiriliyor. "Ben senin amına boşalırken onun senin kıcını doldurmasını istiyorum."

"Tanrım, siktir." Jax içime giriyor. "Lanet olsun."

Keskin bir nefes alıp gerginleşiyorum, Ethan'ın geniş omuzlarını sıkıca tutuyorum.

Uyluklarımı morartacak kadar sıkı tutuyor ve inliyor, "Rahatla, bebeğim. Bizi içeri al."

Jackson o sıkı kas halkasını geçip beni tek bir sert vuruşla doldurur ve içimden şehvetli, tiz bir inilti kaçar.

Tahrik karnımın derinliklerine iner. *Çok dolu.*

Ethan beni kollarında düzeltir, kalçaları ritmini bulurken sallanır. "Aferin sana," diye övgüde bulunur. "Bizi çok iyi alıyorsun."

Onun müstehcen sözleri ve boğuk sesi doğrudan klitorisime ulaşır ve orgazmım bir kez daha hızla yükselir.

Onlar senkronize olarak içime girerler ve erotik seslerin melodisi fayanslardan yankılanır. İnlemeler. Homurtular. Hıçkırıklar. Islak tenler. Bu sarhoş edici ve o itaatkar sis her şeyi ele geçirir.

Esnekliyorum ve onların arzularına teslim oluyorum. Bu inanılmaz bir his, baş döndürücü ve tatmin edici.

Jax çenemi tutar ve ağzımı ağzına zorla yaklaştırır. Beni yutar, öpücüğü sert ve çaresizdir. "Seninle sevişmekten daha iyi bir şey yok." Sıcak nefesi dudaklarımı titretir. "Ethan'ın sikiyle doluyken seninle sevişmek hariç."

Sesi kısık, darbeler acımasız. Yaklaşıyor.

Vücudum ateşle doluyor. "Sik beni, Jax. Kıcımı spermle doldur."

Boğazından gelen bir iniltiyle dişlerini alt dudağıma geçirir. Parmakları tenimde titrer. İçimde sarsılır ve sıcak sperminin yakıcı hissi beni doruğa ulaştırır.

"Oh... Siktir, boşalacağım." Sözlerim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Ethan sikini sonuna kadar sokar. "Aferin kızım... Siktir... O sıkı amını bana ver."

Derinlere vurur ve ben onun etrafında fişkırıyorum, ecstasy içinde çılgılık atarım.

Baş geriye düşer, boynu kavislenir ve dudakları açılır. Dişlerinin arasından tıslar ve penisi içimde zonklar. Onun zevki benimkini askıya alır ve ben o gergin tendonu yalar ve ısırırım, tüm bu süre boyunca inlerim.

Kimse kıpırdamıyor. Zirveden sonra gelen mutlulukta donup kalıyoruz.

Üçümüz nefes nefese, nefes almaya çalışıyoruz, kalplerimiz birlikte çılgınca atıyor. Dilim Ethan'inkiyle dans ediyor, tutkulu ve uyuşuk.

Jax boynumun kıvrımlarını öper, parmakları saçlarımda. "Bu şimdiye kadar yaşadığımız en iyi seks olabilir."

"Mmm." Ethan onaylayarak ses çıkarır. "Ölü gibi uyuyacağım."

O gece geç saatlerde, yatakta uzanıyoruz. Vücudum hoş bir şekilde ağrıyor, başım Ethan'ın omzunda ve Jackson bana sarılmış, kolu belimde, eli karnımda.

"Bebeğin ismini düşünmemiz gerekiyor," diyor Ethan karanlıkta.

"Elijah nasıl?" diye öneriyor Jax. "İsimde hepimizin baş harfleri var. Ona Eli veya EJ diyebiliriz. Mükemmel."

Ethan'ın göğsünde bir kahkaha titriyor. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun, ama bu isim hoşuma gitti."

"Ben de," diye ekliyorum. "Elijah olsun o zaman."

"Dinleyin!" Koç soyunma odasında bağıırır. "Bu akşam, yerel bir kurtarma merkezini tanıtan özel bir etkinlik olan Huskies to the Rescue'yu düzenliyoruz. Her biriniz, evlat edinmeyi teşvik etmek ve farkındalık yaratmak için mevcut köpeklerle fotoğraf çektireceksiniz. Bu etkinlik geçen yıl büyük bir başarı elde etti, bu yüzden en parlak gülümsemelerinizi takın ve eğlenin. Oh, ve bir şey daha: hala bir köpek yavrusunu evlat edinmek için bir oyuncuya ihtiyacımız var."

Oda sessizliğe bürünür ve tüm oyuncular bakışlarını başka yöne çevirir — Grant ve ben hariç.

Ethan derin bir nefes alır. "Grant geçen sezon bakmıştı. Başka gönüllü var mı? Evlat edinilmesi gereken gerçek bir husky var. Onların sevimli olduklarından ve PR ekibinin düzenlediği bir oyun olmadığından eminim."

Grup, onun alaycı sözlerine kıkırdayarak ve alay ederek tepki gösterirken, yönetim zoraki gülümsemelerle izliyor.

Halkla ilişkiler müdürü Ethan'a onaylamayan bir şekilde başını sallar, ama gözlerindeki memnuniyet parıltısını kaçırmam. "Yavru köpek erkek ve adı Celly."

Röportajım sırasında onun Coach'a baktığını fark ettim. Tamam, belki de öyle değildir.

bakıyor, ama kesinlikle takdir ediyor.

Onunla yaklaşık aynı yaşta görünüyor, sarı-sarı saçlı, eski sevgilisine çok benzeyen bir yönetici tipi. Elini gizlice gözetliyorum — alyans yok.

İçimde bir rahatsızlık hissediyorum. Yemin ederim, eğer ona asılırsa, otoparkta arabasını ateşe veririm.

"Patty," gözlerini ondan ayırmayan kadına doğru işaret ederek, "yolculuğumuz sırasında Celly'ye iyi bakacağından eminim."

PR Patty şakacı bir şekilde dudaklarını büzüyor ve aklıma dahice bir fikir geliyor. Elimi kaldırıyorum. "Ben yaparım."

Ethan başını çevirir, gözleri sessiz bir uyarı gibi büyür, sanki "*Sakın yapmaya kalkışma*" der gibi.

Sırıttıyorum. İlişkimizi yönetimden ve PR Patty'den gizli tutması kendi suçu. "Bahçeli yeni bir eve taşındık. Aurora bir köpek yavrusu olacağı için çok sevinecek."

Ethan yüzünü buruşturur, koyu kaşları çatılır. Ağızını açar ama bir şey söyleyemez.

Birlikte yaşadığımızı bilen Grant, yanımda kıkırdar ve "Huskiler çok yaramazdır. Çok ilgi isterler. Aksi takdirde her şeyi mahvederler." der.

"Kulağa tanıdık geliyor," diye homurdanır Koç, gözleri bana sabitlenmiş halde.

Yarım yamalak omuz silkiyorum. "Bebeğe oynayacak bir şey olur."

Vücudu sarsılır, sinirli ifadesi dehşete dönüşür. Ellerini uzatır ve sesi yükselir. "Kesinlikle olmaz." Kendini toparlayarak sesini biraz alçaltır. "Güvenli değil."

Bebeğimizi asla yalnız bırakmam, köpek olsun ya da olmasın. EJ şımartılacak. Yine de, bu oyunu sürdürüyorum. "Evde bize yardım eden çok kişi var. Aslında, ailemize yeni bir üye katıldı. Her şey yolunda gidecek."

Yanakları kızarır ve kulakları pembeye döner. Bana öfkeyle bakar, ama en azından artık PR Patty ile flört etmiyor.

Oh, ve sanırım artık bir köpeğimiz var.

Kapı açılır ve Huskies forması giyen genç bir kadının kollarında Celly içeri girer. Kendi özel dikilmiş forması ve ona uyan açık mavi gözleriyle çok sevimli. Aurora ona tamamen aşık olacak. Neredeyse çılgılık attığını duyabiliyorum.

"Onu istiyorum." Grant'in kesik kesik sözleri aceleyle söylenir, ifadesi serttir.

"Zaten bir tane var. Geçen yılki bakıcı köpeği evlat edindin," diye tartışıyorum.

PR Patty bize doğru işaret eder ve medya ekibi ile köpek yavrusu olan kız bize doğru gelir.

En iyi arkadaşım gözlerini genişletir ve *bakışını* gösterir. "Onu istiyorum," der dişlerini sıkarak.

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, ta ki köpek bakıcısı yaklaşına kadar. G birden dilini yutar.

"Sen benimsin... Yani, o benim," diye kekeler, yüzü neredeyse mor renge döner. "Sen benim için buradasın."

Grant'in köpekleri sevmesi ironik, çünkü kendisi de bir köpek yavrusu gibi davranıyor. Her zaman mutlu, sık sık şapşal ve son derece sadık.

O ve Killian, Kyle'dan korkmayan tek oyuncular. Onun pisliğin teki olduğunu öğrendikten sonra bile benimle kaldılar. Depresyonum, izolasyonum ve uyuşturucu kullanımım rağmen yanımda kaldılar.

Aramızdaki tek anlaşmazlık, Aurora'ya nasıl davrandığımla ilgiliydi. Kill, bu sezonun başında, ben ayık olduktan sonra benimle tekrar konuşmaya başladı. İstismarcı üvey babasıyla olan geçmişini düşünürsek, neden benimle birlikte olmak istemediğini anlayabiliyorum. Onu suçlayamam, ben bir pisliktim.

Grant, çaylak yılımızdan beri benim en yakın arkadaşım. Sık sık birlikte dışarı çıkıp parti yapardık, bu yüzden kadınlarla iyi anlaştığını biliyorum. Şu anda aptal gibi davranması onun normal tarzı değil. O çekici ve eğlenceli biridir.

Bu nedenle, o husky'yi sahiplendiğinde itiraz etmiyorum. Zaten Celly'nin koçun dikkatini PR Patty'den başka yöne çekmesini istiyordum.

* * *

Arenadan çıkmak için trafik ışıklarında beklerken Ethan parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "O köpeği almadığın için çok şükür."

"Köpekleri sevmez misin?" diye soruyorum.

"Hayır, Patty'yi sevmiyorum. Onu ya da medya ekibini evimizde istemiyorum."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Metresin bizimle yaşadığını öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine rağmen dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sakın başlama. Bu sana şaka gibi gelebilir, ama kime şaka gibi gelmeyeceğini biliyor musun? Hamile kız arkadaşıma."

"Şaka yapmıyorum!" Sesim yükselir. "Patty hamile bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyor. Patty onu masanın üzerine yatırmanı istiyor. Patty, otoparkta arabasını yakmamdan bir adım uzakta."

Başını geriye eğip kahkahalarla gülüyor. "Peki ya onu masamın üzerine yatırırsam?"

Beynimin bir kısmı onun benimle alay ettiğini biliyor, ama dürtüsel, kıskanç ve biraz deli tarafım *çok daha* yüksek sesle konuşuyor. "O zaman kibriti çaktığımda onun da içinde olduğundan emin olurdum."

Gözlerinde eğlence parıldıyor ve geniş gülümsemesi bir gamze ortaya çıkarıyor. "Senin ciddi bir sorunun var."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Az önce onun siyah bir Toyota Sienna'ya bindiğini gördüm. Plaka numarasını da söylememi ister misin?"

Gözlerinin köşelerindeki yaşları gömlek koluyla siler. "Patty ile hiçbir ilgim olsun istemiyorum, ve eğer bunu Aurora'ya söylersen ve onu da bu işe karıştırırsan, bir daha seninle asla yatmayacağım."

"Lütfen." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup koltuğa yaslanıyorum. "Benim sikimi seviyorsun, bunu biliyorsun."

O boğuk bir kahkaha attı. "Kes şunu." O şakacı bir şekilde kafamı itti. "Sürmem lazım. Orada otur ve konuşma."

"Embers," diye seslendi hemşire, gözleri zaten bekleme odasındaki diğer herkesle birlikte dördümüze dikilmişti.

Jackson parlak bir gülümsemeyle Aurora'nın elini tutar. Benden yaklaşık iki adım uzaklaşır ve sonra bana döner, gözlerini kısar. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kaşlarım çatılır. "Ah... Ne?"

Yaklaşır ve sesini alçaltır. "Neye ihtiyacı olduğunu bilmeden ona nasıl bakabilirsin?"

Hemşirenin arkasından, hasta odalarına giden koridora bakıyorum. Hastaneleri ve klinikleri sevmem. O antiseptik koku ve parlak, bembeyaz duvarlar en kötü anılarımı canlandırıyor.

Aurora randevularına gittiğinde veya acil servise gittiğinde, diğer ikisi de onunla birlikte olurdu ve ben geride kalmak için bir neden bulurdum. Bugün farklıydı. Ona eşlik etmekten başka seçeneğim yoktu.

"Buna gerek yok." Nazik sözleri samimi, ama bakışlarında hayal kırıklığı var.

Onun hayatının bu yönüne ilgisiz olduğumu düşünmesini istemediğim için - çünkü bu gerçeklerden çok uzak- sorunlarımı bir kenara bırakıp koltuğumdan kalktım.

Başını okşayıp şakağına öpücük konduruyorum. "Seninle ilgisi yok, meleşim. Söz veriyorum."

Yolda, çamaşır suyu kokusu burnuma çarpmıyor. Havada hafif bir gül kokusu var ve rahat bir nefes alıyorum.

Burası sıradan bir doktor muayenehanesi değil, bu da yardımcı oluyor. Duvarlar toprak tonlarında ve geniş pencereler odayı güneş ışığıyla dolduruyor. Tasarım bana Aurora'nın sık sık gittiği lüks spa merkezlerini hatırlatıyor ve bir kez olsun, onların ayrıcalıklarına minnettarım.

Hemşire Aurora'nın hayati fonksiyonlarını ölçerken, hepimiz heyecanla onu izliyoruz. "Kızım," diye gülümsüyor. "Oldukça büyük bir hayran kitlen var." Tansiyon aletini çıkarıyor. "Nasıl hamile kaldığını anlayabiliyorum. Vay canına."

Aurora gergin bir kahkaha atar, yanakları kızarır.

Tabii ki Jackson da alaycı bir yorumla lafa karışır. "Ben önce buradaydım."

Ethan'ın yüzünde sırtkan bir gülümseme yayılır. "Yine de senin çocuğun değil."

Kaşlarını kaldırarak, hemşire dikkatini bana çevirir ve cevabımı bekler. Yüzünde herhangi bir yargılama ifadesi yoktur ve omuzlarındaki gerginlik erir.

Sıkı muhafazakar bir ailede büyüdüğüm için, ziyaretin bu şekilde gelişeceğini hiç tahmin etmemiştim. Keskin bakışlar, alaycı gülümsemeler, fısıltılar ya da en iyi ihtimalle soğuk bir karşılama bekliyordum; bunların hiçbirini Aurora'nın yaşamasını istemiyordum. Böyle bir şey olmadı, bu da beni bu dörtlünün olasılığını kabul etmeye yöneltti.

Kafamı sallıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. "Ben sadece korumayım."

Neşeli ses tonuma ve hemşirenin eğlenmesine rağmen, Aurora kaşlarını çatı. "Bu doğru değil."

Parmaklarımızı birbirine doladım ve ona göz kırptım.

Doktor içeri girer ve bizim uyumsuz grubumuza gözünü bile kırpmadan bakar. "Doğum planına birini daha mı ekliyoruz?"

Doğal olarak, cevap veren Ethan'dır. "O, çoğu zaman onunla birlikte olacak, bu yüzden evet, herhangi bir şey olursa ve biz müsait olmazsak diye. Ayrıca, doğumun zamanını belirlemek mümkün mü?"

O, işine odaklanmış ve kayıtsız biri gibi görünebilir, ama bu onun başa çıkma yöntemidir. Önemli olan şeylere öncelik vererek, Aurora ve Jackson'ın güvende ve iyi bakıldığından emin olarak bağlılığını gösterir.

"Bu, bebeğin gelişimine ve Aurora'nın sağlığına bağlı," diye yanıtlıyor doktor. "Kan basıncı yüksek seyretmeye devam ederse, erken doğum yapmak zorunda kalabiliriz. Programınız nasıl?"

"2 Şubat'tan 27 Şubat'a kadar evdeyiz. Mart ayı çok yoğun. On deplasman maçımız var."

Jax parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "O ve bebek ne zaman seyahat edebilir?"

O ve Ethan birbirlerine bakışırlar. Ethan'a yolculukta iyi şanslar. En yakın arkadaşı tam bir kabus olacak.

"Bu da duruma bağlı. Doğumun zorluğuna bağlı olarak iyileşme süresine ihtiyacı olacak. Yeni doğmuş bir bebeği ticari bir uçağa veya stadyuma götürmeyi tavsiye etmem. Bebek bağışıklık kazanana kadar birkaç hafta boyunca kalabalık yerlerden ve yakın aile üyeleri dışında herkesten uzak durmak en iyisidir."

Ethan, Jackson'ın omzuna elini koyar ve boynunun kıvrımını ovuşturur. "Bu bir doğu turu. Özel uçakla uçup New York'ta kalacağız. Bu nedenle Reece bizimle birlikte."

Jackson'ın şüpheli bakışları benimkilerle buluşur, Aurora'nın yalvaran bakışları ise bunun tam tersidir. Bir an için göğsümde bir öfke dalgası yükselir. Beni kullanıyorlar, manipüle ediyorlar.

Bu duygu geldiği kadar çabuk geçiyor ve bu savunmacı tavrımın nereden kaynaklandığını anlıyorum: ordudan. Değer verilmiyor, yararlanılıyor, tehlikeli durumlara itiliyor, arkadaşların kaybına tanık oluyoruz, hepsi de savaş alanına asla ayak basmayacak milyarder politikacıların yararına.

Ne saçma bir bağlantı, diye kendimi azarlıyorum. Bu aynı şey değil. Onlar bana güveniyorlar. Aurora bana güveniyor ve Aurora'nın bana ihtiyacı olursa, şüphesiz yanında olacağım.

* * *

"Kahve?" Aurora, kitapçının yakınındaki caddeye park ettikten sonra soruyor.

Onu ilk kez ön koltuğa oturmasına izin verdim, ama bu kararımdan hemen pişman oldum. Kısa sürüş boyunca, kaza yapma, hava yastıklarının açılması ve onun yaralanması düşünceleri aklımı meşgul etti. Emniyet kemerinin yuvarlak karnının altına düzgün bir şekilde oturduğundan emin olmak için ona defalarca baktım, son birkaç seferinde gözlerime güvenemedim.

Ona odaklandığım için, önümdeki arabanın aniden durduğunu neredeyse fark etmedim. Frene bastım ve onu korumak için kolumu çelik bir çubuk gibi uzattım, bu hareket bana çocukluğumdaki annemi hatırlattı.

Midemdeki düğümü gevşetmek için derin bir nefes alıyorum. "Kafeinsiz. Tansiyonun hala yüksek."

Arabadan çıkmadan önce, etrafımıza bir göz attım, sonra SUV'nin etrafından dolaşarak onun kapısını açtım. Şükran Günü'nden önceki gün ve West Hollywood sokaklarında epeyce insan dolaşıyor.

Elimi tuttu ve o tanıdık elektrik akımı içimi kapladı. Onu kaldırıma indirdim ve ben kimsenin görüşünü engellerken, o da büyük beden, kablo örgülü süveter elbisesini dikkatlice düzeltti.

Etek ucu ile diz boyu süet çizimleri arasında tonlu bir uyluk kısmı görünüyor. Ethan, doktorun muayenehanesinden çıkarken onun kıyafet seçimine kaşlarını kaldırdı ve bir dahaki sefere ikizler doğuracağını mırıldandı. Onu suçlayamam, ama benim yanımda ne isterse giyebilir. Bir pislik ona dokunmaya çalışsın da görelim.

Dalgalı saçlarını karıştırarak, mükemmel görüldüğünden emin oluyor. "Mocha latte istiyorum. Kafeinsiz latte yapıyorlar mı?"

Parmaklarımızı birbirine doladım. "Aç olduğunu sanıyordum?"

Sıradan bir çift gibi el ele yürüyoruz, ama ben onun güvenliği olarak tamamen siyah giyinmişim - üniforma taktik pantolon, tişört ve yıpranmış beyzbol şapkam - ve o da seksi bir manken.

Omzunu benim pazıma hafifçe vurur. "Öyleyim. Pasta istiyorum."

Kaşlarımı kaldırırım. "Pizza randevumuzu unuttun mu?"

"Hayır... Sadece kahve ve muffin istiyorum." İstedğini alacağını çok iyi bildiği için bana dudaklarını büküyor.

Bir gün, onun kaprislerini reddedeceğim - bir gün.

Bunun yerine, başımı eğip "Dudak bükmeye devam et prenses, ben de o alt dudağını ısırırım" diyorum.

Donup kalır, geniş gözleri bana sabitlenir, masum görünüşleri başka bir şeyin kıvılcımını zar zor gizler.

"Hadi." Gülümserim ve elini çekerim. "Huysuzlanmadan önce seni doyuralım."

Kahve dükkânına yaklaşırken, bir yaya onu tanır ve telefonunu hazırlayarak yavaşça yaklaşır. Sonra, birkaç kişi daha onu fark eder, en azından bir fotoğrafçı, elindeki kameradan anlaşıldığı kadarıyla.

Vardığımızda, kaldırım ve girişi kapatıp fotoğraf çekmeye başlarlar. Sadece yarım düzine kişidirler, ama birkaç tanesi bağılıyor ve Aurora için bu gürültü rahatsız edicidir.

Kolumu onun önüne uzatıp, "Geri çekilin!" diye bağırırım.

Bir çalışan kapıyı açar ve küçük kalabalık birbirlerinin üzerine tökezleyerek kenara çekilir. İçeri gireriz ve o, pencerelerden uzak, köşedeki sakın bir yeri gösterir.

Yerimize giderken, onun Aurora'nın sıkı, sallanan kışına nasıl bakakaldığını fark etmemek imkansız. Yanlış anlamayın, ben de bakıyorum, ama benim bakmam normal, sanırım.

Ethan uyumludur ve bu ailede onun sözü kanundur — ta ki Jackson sinir krizi geçirip benim onu kendime ayırdığımı ima edene kadar. O zaman Ethan'ın mirası ortaya çıkar.

Ben aptal değilim. Onun ikisinden de ayrılmayacağını biliyorum ve ayrılırsa onu bulmak için dünyayı yerle bir edeceklerine eminim.

O kabine kayıyor, ben de onu takip ediyorum. Garsona küçümseyen bir baş hareketiyle selam veriyorum, o dönüp uzaklaşana kadar sert bakışlarım onun üzerinde.

Eğlenceli bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Ne yapıyorsun?" "Sana sarkıntılık ediyordu."

"Hayır," diyor kıkırdayarak. "Neden benimle oturuyorsun? Hiç benimle oturmazsın."

Bacaklarım için biraz yer açmak için masayı diğer tarafa itiyorum. "Girişi net bir şekilde görebilmem lazım. Yer değiştirmek ister misin? Ayrıca, bu bir randevu değil mi?"

Kafasını eğdi. "Öyle mi? Bu konuda tecrübesizim. Aslında, hiç kimseyle randevuya çıkmadım. Sen ilksin. Nazik ol." O çekici dudaklar şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

Siktir. Nasıl olur da sadece alaycı gülümsemesiyle beni tahrik edebilir?

Sesim kalınlaşıyor ve penisim sertleşiyor. "Nazik davranışlardan hoşlandığımı sanmıyorum, prenses."

"Benim neyi sevdiğimi nereden biliyorsun?" "Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Bakışları ağızma düşer ve gözlerinde kötücül bir parıltı belirir. "Bu doğru değil."

Vücudum ona doğru çekilir, aralarında sadece birkaç santim kalır. "Peki neyi bilmiyorum?"

Daha da yaklaşır, fısıldarken nefesinin sıcaklığı tenimde hissedilir. "Nasıl hissettiğimi."

Hava Hava ağır ağır sessizliğin konuşulmamış arzuyla Onun koku koku sarhoş edici ve nabzım hızlanıyor, göğüs kafesime çarpıyor.

Parmaklarım kalın saçlarına dolanıyor ve onu ciğerlerime çekiyorum. "Ama ben hissediyorum. Senin kahkahalarını ve gözyaşlarını, sevgini ve öfkeni, nezaketin ve acını hissettim." Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Gerisi ise ek bir bonus."

Reece dudaklarımı okşadı, tam bir öpücükten kaçındı. "Beni yumuşatıyorsun, biliyor musun?"

Kelebekler karnımda alçaktan uçuyor, sonra o geri çekildiğinde öfkeli bir ölüme doğru düşüyorlar. "Beni öpecek misin, Viking?"

Onun ilgisini çekmeyecek ya da rahatsız edecek bir şey başlatmak istemiyorum, ama aynı zamanda birbirimizin etrafında parmak uçlarında dolaştığımız bu belirsiz durumda kalmak da istemiyorum.

Ağzının köşesi kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. "Çalışıyorum, prenses."

Somurtuyorum ve söz verdiği gibi, alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, ısırtığı omurgamda bir titreme ve külotumda bir cehennem ateşi yakıyor.

Beni bırakıyor ve ben de bıraktığı izleri dilimle takip ediyorum.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Sen şeytansın."

Hızlı bir öpücükle beni sakinleştirir. "Sen benim için kabul edemeyeceğim bir dikkat dağınıklığısın." "Bu bir randevu," derim, biraz fazla sızlanarak.

"Hatırladın mı?"

Bu lanet olası ters takılmış şapka ve o okyanus gibi gözler yüzünden böyle muhtaç davranıyorum.

Ayrıca, ona çok uzun süre bakmaya izin vermediğim için daha önce fark etmediğim şeyler de görüyorum. Çenesinde ve dudağının altında birer yara izi var. Boğazının dibindeki dövme, karmaşık mandala desenleriyle çevrili geometrik bir lotus çiçeği. Kulakları delik. Saçları

Jax'ın kumral saçlarından farklı olarak, sarı-sarı ve koyu kahverengi tonlarıyla daha koyu renkte uzuyor.

"Seni öpmeye başlarsam, durmayacağım." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Kocana daha fazla güvenlik görevlisi tutmasını söyle. Tercihen kadın olsun."

Ben burun kıvırırım. "Tamam, uslu duracağım. Ama bir sonraki randevumuz havuzda, yarı çıplak, bacaklarım beline dolanmış halde olacak."

Bu yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası değil, ama bir kız hayal kurabilir, değil mi? Evde istediğimizi yapabileceğimizi söylemişti.

"Siktir." Pantolonunu düzeltir. "Şimdi kim kötü?"

Sessiz bir "Merhaba" sesiyle ayrılırız.

O ikinci kahvaltımızı sipariş ederken, ben elimi onun uyluğunun üstüne koyup sert kasları üzerinde daireler çiziyorum. Hala garsonla konuşurken, bana yan gözle bakıp parmaklarımızı birbirine dolayarak beni daha fazla alay etmemem için engelliyor.

Şimdilik vazgeçip başımı omzuna yaslayarak pencereden geçen kalabalığı izlerim. Ön tarafta, turkuaz renkli bistro masaları ve pembe ve beyaz aslanağzı çiçekleriyle süslenmiş hoş bir veranda vardır. Bir kadın, tanıdığım bir kitabı okurken kahvesini içer. Bir çift, kollarında alışveriş poşetleriyle geçer.

Bu, tatil sırasında kocama babymoon için ricada bulunmam gerektiğini hatırlatıyor ve beklerken tatil hayalleri kuruyorum. Hepimizin تنها bir kulübede, şömine başında, pencerenin dışında kar yağarken geçireceğimiz pitoresk bir beyaz Noel hayal ediyorum. Sonra, Jax'ın bundan kesinlikle nefret edeceğini bilerek kendi kendime gülüyorum.

Garson, kalp şeklinde köpükle süslenmiş latte'mi getirdiğinde heyecanım artıyor. Üzerine şeker serpilmiş yaban mersinli kek de eklenince, kendimden geçiyorum.

Minnettarlıkla gülümserim. "Teşekkür ederim."

Gülümsememe karşılık verir, hesabı bırakır ve uzaklaşır. Arkasında, sabit bir bakış benimkine takılır ve temas kurmayı reddeder. Mutluluğum solup gider ve kalbim hızla çarpmaya başlar. O kel kafayı ve yıpranmış yüzü nereden tanıyorum?

Kyle'ın partisi, eminim. Jax'i bana asılan adamdan uzaklaştırmaya yardım etmişti. Emily ile arkadaşçaydı. Onun müşterisi olduğunu sanıyorum, ama o gecedan sonra onu bir daha görmedim.

Bu anı midemi bulandırıyor ve iştahımı kaçırıyor.

Latte'mden bir yudum alıp boğazımdaki düğümü gevşetiyorum, dudağımdaki köpüğü yalayıp Reece'e zorla bir gülümseme atıyorum. Kollarımı onun boynuna doluyorum.

boyunu. "Paylaşmak ister misin?" Keskin çene hattını öpücüklerle izliyorum. "Aurora," diye düşük sesle homurdanıyor.

Ne yazık ki bu iç çamaşırlarını eritecek anı sonraya saklamak zorundayım. "Bir adam bize bakıyor," diye fısıldarım. "Tezgahın başında oturuyor."

"Gördüm, göz kulak oluyorum."

"Onu Kyle'ın partisinden tanıyorum. Emily ile çıkıyordu."

Vücudu gerginleşir ve Charlie'nin benim tehdit edildiğime dair sözleri aklıma gelir. Durumun ciddiyeti içime işler ve başım döner. Bu, Kyle'ın arkadaşlarından birinin beni tanımasından daha fazlasıdır.

Reece gömleğinden künyesini çıkarır, göğsüne düşürür ve zinciri düzeltir. Başımın arkasını avuçlar. "Güvendesin, melek. Ben buradayken sana bir şey yapamaz." Ses tonundaki keskinlik pek de güven verici değildir.

Onun yoğun bakışlarına karşılık veriyorum. "Ne istiyor?"

Burun delikleri genişler ve çenesini kasları şişecek kadar sıkar. "Seni korkutmak. Onu görmemiş gibi davran." Elleriyle yüzümü okşar ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Ye. Ben birkaç mesaj göndereceğim. Her şey yolunda."

O zaman neden gözlerinde ölümcül bir parıltı var?

Yiyorum ama hiçbir şeyin tadını alamıyorum. Anksiyete krampları dayanılmaz hale geliyor ve karnımı tutuyorum. Reece telefonunu cebine koyuyor ve elimi tutarak kasaya gidip hesabı ödüyoruz.

Adam ayağa kalkıp yaklaşır. Reece kolunu belime dolayarak, iri vücuduyla beni korumak için önüme geçer.

"Özel Ajan Crombie." Kel adam selam vererek başını sallar. "Bayan O'Reilly," diye durur, bakışları vücudumda kalır. "Kocanıza selamımı söyleyin."

"Bana hiçbir şey söylememeni kim söyledi?" Aurora'nın yüzü solgun, sesi titriyor. Parçaları birleştiriyor ve çöküşün eşiğinde. "Ethan'dı, değil mi?"

O aptal değil. Hugo'nun veda sözlerinin bir tehdit olduğunu biliyor. Jax'in karısını takip ettiğini ve onunla konuşacak kadar yaklaştığını bilmesini istiyor. Bunu Jax'in dengesiz davranışlarıyla birleştirirsek, onun tehlikede olduğunu düşünerek panik atak geçirmemiş olmasına şaşıyorum.

Ona keskin bir bakış attım. "Bu ailenin başında başka kim var?" "Siktir git," diye mırıldandı.

Jackson'ın zırhlı SUV'siyle maça gidiyoruz, ortağım ve başka bir ajan da hemen arkamızdan geliyor. Endişelendiğimden değil. Daha çok güç gösterisi gibi.

LAPD'nin desteği olmadan Hugo güçsüzdür. Kyle'ın yolsuzluğu olmasaydı asla polis şefi olamazdı ve bir federal ajanın peşine düşmek kariyer intiharı olurdu.

Hugo gergin ve çaresiz, bu da onu Aurora'nın peşine düşmeye itiyor. Yetkilerinin Los Angeles'ın ötesine uzandığını gösteren hiçbir şey bulamadık. Birkaç politikacıya parmaklarını sokmuş olabilir, ama hiçbiri İç Güvenlik Bakanlığı'nı engelleyemez.

Böyle durumlarda, çizgiyi aşmak berbat bir şey, ama şimdi asi davranmanın zamanı değil. Aurora'yı ve Jax'i korumak ve Hugo gibi adamları ortadan kaldırmak için ekibimin desteğine ihtiyacım var.

Ayrıca, şüpheli işler için Ethan var.

Elini tutup parmaklarını öptüm. Yine, onu arkaya oturtmalıydım, ama yalnız kalmasının onu daha da üzeceğinden korktum.

"Angel, sorun yok..."

Beni keskin bir bakışla susturur. "Hayır! Sorun yok değil!" Elini elimden çeker. "Ne kadar aptal hissettiğimi biliyor musun? Bir rüya dünyasında yaşıyorum, şımartılıyorum, sen beni yatıştırıp bir çocuk gibi dikkatimi dağıtırken, randevulara çıkmanın güvenli olduğunu düşünüyorum."

Sesi kırılır ve bulduğum ilk park yerine çekiyorum. Aracı park moduna alıp emniyet kemerimi çözüyorum. Charlie arabayla geçip, ben hazır olana kadar bloğu dolaşacak gibi görünüyor.

Yüzünü avuçlarım ve öfkeli bakışlarını bana çeviririm. "Son zamanlarda çok gerginsin. Şeker alımını azaltıyoruz."

O uzaklaşmaya çalışır. "Yapma. Beni eve götür."

Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Eve gitmiyoruz. Maça gitmek daha güvenli. Biz oradayken Charlie eve göz kulak olur."

Elleri bileklerimi kavrar, nefesi yavaşlar ve dokunuşuma doğru eğilir. "Jax bundan hoşlanmayacak."

"Aşacaktır. Senin güvenliğin onun paranoyasından daha önemli." "Gerçekse paranoya değildir. Bu kadar ciddi olduğunu bana söylemeliydin."

Gözleri yaşlarla doldu, batan güneşin ışınlarını yakaladı ve irisleri altın sarısı bir kehribar rengine dönüştü. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu Kyle'ın tekrarı ve ben latte içip, kitap alıp, tatile çıkma planları yaparken sizler bununla uğraşıyorsunuz. Evde kalabilirdim. Bana bakıcılık yapmanıza gerek yok."

Alnını, sonra burnunu öptüm. "Sen nerede olursan ben de orada olacağım. Evde ya da kitapçıda, Los Angeles'ta ya da New York'ta, fark etmez. İlk günden beri seninleyim. *Seni bulmak için* kocanın özel jetini takip ettim ve erkek arkadaşının ekibini Long Island'daki bir otele kadar izledim." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ama sadece bir anlığına. Aksi takdirde, buradan hiç ayrılamayabiliriz. "Her şey parçalanıyor olsa bile mutlu olmakta bir sakınca yok. Senin mutlu bir şekilde habersiz kalmanı *istiyoruz*."

Dudakları titriyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Bu adam beni Jax'i tehdit etmek için kullanıyor, değil mi?"

Başımı salladım. Gözyaşları dökülmeye başladı, ben de onları sildim. "Ne istiyor?"

"Jax'in sessiz kalmasını."

"Kalıyor mu?"

"Hayır."

"O zaman evde kalalım."

"Tamam."

Birbirimize bakıyoruz, arka planda hafif bir müzik çalıyor. "zel

Ajan Crombie, ha?"

Onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum, dudaklarından çıkan adımın sesini seviyorum.

"Abercrombie'nin kısaltması, ama kocana söyleme. Asla unutmaz."

Parmakları bileklerimden ayrılır ve benimkilerle i içe geçer. Koltuğa yaslanır ve kaşlarını atır. "Bu ilişki sana benden çok daha fazla zarar verecek."

"Birisi bana bir zamanlar mafya babasının kızıyla evlenen bir ajanın hikâyesini anlatmıştı. Ben iyiyim."

Gözlerini devirir. "Ben mafya babasının kızı değilim."

"Hayır, sadece kız arkadaşın."

Hafif bir gülümsemeyle başını sallar. "Bu doğru değil."

"Tamam," derim, sesim alaycı bir tonda. "Ethan'ın beni tehdit ettiğini duydun mu? Sanki şeytanın kendisi cehennemin derinliklerinden kükrüyor gibi." Titriyormuş gibi yaparım. "ok korkutucu."

Sonunda gülüyor. "İnan bana, bana daha kötüsünü de yaptı."

Kaşlarımı kaldırırım. "Jax'la uğraşmaktan daha kötü bir suç mu var?"

"Evet." Dudaklarında yaramaz bir gülümseme yayıldı. "Seninle uğraşmak."

Jackson'ın lüks sütünin dışında, hayranlar arenayı doldurup yerlerini alırken, hoparlörlerden heyecan verici müzikler çalmaktadır.

"Bana bebek muamelesi yapmana gerek yok." Aurora, ellerini beline koymuş ve çenesini sıkmış bir şekilde, açık bacaklarımın arasında duruyor. Tartışmaya hazır görünüyor, ama onu gördüğüme çok mutluyum. Onunla baş başa vakit geçirme fırsatım pek olmuyor.

Jersey elbise ve ona uyan mavi Converse ayakkabılar giymiş, saçlarını yüksek at kuyruğu yapmış ve dudaklarını çekici mat kırmızı rujla boyamış. Tam olarak benim şımartmak ve boğmak istediğim birine benzemeseydi daha ikna edici olurdu - sonra ona el kolye takıp onu her türlü şekilde becerirdim.

Bu fantezi beni heyecanlandırıyor. Duşta yaptığımız seks maratonunun ardından seks sonrası halsizliği yaşıyor olabilirim. Böyle bir şey var mı? Çünkü ben kötü bir ruh hali içinde olamıyorum.

Ağzımda müstehcen bir gülümseme beliriyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma oturtuyorum. "Bugün inatçı mısın? Anlaşmamızı unuttun mu?" Elimi yuvarlak karnına koyuyorum. "Seni kesinlikle şımartacağım. Bu benim işim." Alnını öpüyorum.

Parmaklarını ensemin arkasına ve saçlarıma geçirir. "O zaman ikiniz de benim şımarık olduğumdan şikayet edip Jackson'ı suçlamayın."

Onu daha sıkı sararak, tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Öyle mi? Reece seni şımartıyor mu?"

Yolda bana mesaj attı ve Jackson'ın sütünde onunla buluşmak isteyip istemediğimi sordu — Jackson olmadan. Hugo ile olanları kısaca özetledi ve sonra partneriyle konuşmak için ayrıldı, ben ise Aurora ile kaldım.

Dürüst olmak gerekirse, bunu bekliyordum. Belki bugün değil, ve Kyle hayatta olup onu koruyamayacağı için Jax'in tutuklanacağını yarı yarıya bekliyordum, ama kaçınılmaz olan için hazırlık yapıyordum.

Sadece Hugo'nun Aurora'nın peşine düşecek kadar aptal olmadığını umuyordum.

Ama öyle yaptı ve Aurora zarar görmedi, hala küstah haliyle. Bunun için minnettarım.

Yanlış anlamayın, hala çok kızgınım ve o piç kurusuyla hesaplaşmaya niyetliyim.

"Reece, riskli olmasına rağmen beni kitapçıya götürmeyi kabul etti ve sadece dikkatini dağıttığım için şikayet etti. Beni oldukça şımartıyor ya da yatıştırıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onun dikkatini *mi* dağıttın?"

Gözleri benimkileri ararken yüzünde bir anlık belirsizlik belirir. "Bana izin vermedi."

Bu yüzden Reece var, bu yüzden onunla birlikte. Onu güvende ve mutlu tutmak için kendini, zevkini ve bir ilişki kurma şansını feda eder. Jax'in onu dövmesine izin verdiğinde bunu gördüm, karşılık verirse Aurora'nın ondan nefret edeceğini biliyordu. Son zamanlarda, ayrılacağını söylediğinde, Jax'in tetiklenmesini önlemek içindi, çünkü bu *Aurora* için daha iyiydi. Ve bu gece, soru sorulma ihtimaline rağmen takviye çağırırdı.

Sessizliğim üzerine, kaşları çatıldı ve başını eğdi.

İki parmağımı çenesinin altına koyarak, bakışlarını bana çeviriyorum. "Ne oldu?"

"Reece'e fazla dostça davrandığım için beni boğazlamayı bekliyorum."

"Bu konuda açık olduğumu sanıyordum. Reece'e ailemiz olarak ihtiyacımız var. Sana izin verdim. Neden kızayım ki?"

Tereddüt ediyor. "Ya giderse?"

"Seni de yanında götürecek mi? Çünkü o zaman kızarım." Onun bakışlarını yakaladım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Kafasını sallar. "Hayır, tabii ki yok."

"Sen olmadan gitmez ve sana da bunu söylediğine eminim, yoksa onun dikkatini *dağıtmazdın*."

Parmakları endişeyle saçlarımla oynuyor. "Peki ya Jax?"

"Onunla ben ilgilenirim." Yanaklarını tutup dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve şakacı bir ısırik ekliyorum. "Kimse sana kızgın değil ya da seni yatıştırmaya çalışmıyor."

Yumuşak bir iç çekişi var. "Ne olacak?"

"Endişelenme, hatırladın mı?" Elimi boğazına götürüp boynunun narin kıvrımlarını okşuyorum. "Ben hallederim. Senin görevin

kendine ve bebeğime bakmak."

Dokunuşumla eriyor, gözleri ağırlaşıyor. "Reece ek güvenlik gerektiğini düşünüyor."

"Reece sana bir şey söylememeli. Ben zaten hallediyorum. Hugo'dan korkuyor musun?"

Nabızı avucumda hızla atıyor. "Jax korkuyor. Bu yüzden huysuz ve uykusuz, değil mi? Eğer korkuyorsa, durum kötü olmalı."

Jax korku içinde yaşıyor ve ben bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Korkularının bazıları çocukluğundan kalma. Onları canavarlar olarak görüyor, ama onlar sadece insanlar. Onlar da bizim gibi düşebilirler.

"Sana ya da Jax'a hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Başını omzuma yaslayıp göğsümde rahat bir pozisyon aldı. "Anlamadığım çok şey var," dedi esneyerek. "

Hugo'nun Emily'nin müşterisi olduğundan eminim. Onları Kyle'ın partisinde birlikte gördüm. Emily ondan bahsetmişti. Eğer her şey doğruysa, neden onunla çıkmış olsun ki? Kyle yüzünden Jax'ten nefret ediyordu. Biliyordur."

Benim tatlı, tatlı kızım.

"Bebeğim." Parmaklarımla yanağını okşuyorum. "Emily'nin Jax'ten hoşlanmamasının sebebi, Jax'in ona ilgi göstermemesi olabilir mi?"

Belki Emily'nin bir kısmı Aurora'nın Kyle ile ilişkisi olmasını istemiyordu, ama bundan şüpheliyim. Onda gördüğüm tek şey kıskançlıktı.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesindeki yumuşaklık kafa karışıklığından çok üzüntüyü yansıtıyor. Bir de yorgun.

"Neye ihtiyacın var, canım?"

"Pizza. Reece'e pizza sözü verdim, sonra panik atak geçirdim. Her şeyi mahvettim

."

"Hayır, mahvetmedin. İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum. Reece'e pizza alırım." Bana dönerek kaşlarını kaldırdı. "Garip bir şekilde neşelisin, Blackwood."

Gülmekten başımı geriye attım. "Sağlıklıydın. Bebeğim sağlıklı. Ailemiz güvende ve dün gece en muhteşem kadını becerdim."

Gülümsedi. "Oh, gerçekten mi? O kadar iyi mi?"

"Harika." Saçlarını kenara çekip boynunu öptüm.

Kapı açılır ve Doc'un yanında olması gereken öfkeli Jax'e hazırlıklı olmaya çalışırım. Ama gelen Reece'dir.

Bakışları hemen Aurora'yı bulur, şapkasını geriye doğru çevirirken onu süzer. Bunu onun için mi yapıyor acaba?

"Plan nedir?" Saatime bakıyorum. "Sadece birkaç dakikam var."

O bir sandalyeye oturur. "Charlie ve başka bir ajan eve gidiyorlar..."

Reece konuşmaya devam etmek üzereyken, Jax odaya dalar.

Üniforması bile yok, sadece basketbol şortu, tişört, çorap ve spor ayakkabısı var. Saçları duştan ya da terden ıslak ve göğsü hızla inip kalkıyor. Yüzü öfkeyle buruşmuş.

Ta ki Aurora'yı görene kadar.

Sonra ifadesi yumuşar ve omuzları rahatlamış bir şekilde çöker. Avucunu kalbine götürür ve destek almak için sandalyenin arkasına tutunarak ikiye katlanır.

"Aman Tanrım," sanki soyunma odasından buraya koşarak gelmiş gibi nefes nefese kalır, ki bu beni hiç şaşırtmaz. "Lanet olsun." Derin bir nefes verir. "Patty ile birlikte olduğunu sanmıştım."

Hayır, kesinlikle öyle düşünmedi.

Aurora'nın delici bakışları benimkilerle buluşur, vücudu kollarımda kaskatı kesilir.

Kafamı sallarım, ama açıklamaya fırsat bulamadan, lanet olası ağzını açmaya devam eder.

"Bu arada, onu da hiçbir yerde bulamadım." Elini havaya kaldırıp homurdanır. "Seni ararken yanlışlıkla onun ofisine girmiş olabilirim."

Aurora kucağımdan iner ve benden uzaklaşır. Dudakları aralanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştır.

Yüzüm ve kulaklarım yanıyor. "Onu dinleme. Düşündüğün gibi değil. Patty halkla ilişkilerden bir kadın..."

"Kim onun sikini ister ki?" diye bitirir Jax, *sik kelimesini* oldukça vurgulu bir şekilde.

Ayağa fırlarım. "Hayır, istemiyor! Bir kez olsun lanet olası çenenin kapat."

Gözlerini devirir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Lütfen. Onun *kıkırdamasını* duydum" — bu kelimeyi, sanki çok daha kötü bir anlamı varmış gibi uzatır — "ofisinde. Neredeyse yalvarıyor."

Mesele bu mu? Patty'den kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Reece'in mesajı tam da zamanında geldi. Hemen sonra oradan ayrıldım.

Aurora keskin bir nefes alır ve yumruğuyla göğüs kemiğini ovuşturur.

Hugo'yu unut. Jax'i öldüreceğim.

Elimi uzatarak ona doğru adım attım, o da Reece'e doğru adım attı. Reece sırtı ve onu kendine çekti.

Kolumu yanıma indirdim. "Bana bugün çekilmiş fotoğrafları gösteriyordu, oyuncuların kucağında yavru köpekler vardı. Lanet olası bir minivan sürüyor! Muhtemelen çocukları ve kocası vardır."

Belki yeni boşanmıştır. Belki benim boşandığımı biliyordur. Belki geçmişimi biliyordur, sonuçta bu onun işi, ama Patty'nin neden birdenbire benimle ilgilenmeye başladığını hiç anlamıyorum.

"Onun ne sürdüğünü nereden biliyorsun?" Aurora'nın nazik sesi yükselir. Paniklemeye başlıyor.

Parmağımı Jackson'ın yönüne doğrultuyorum. "Bana o söyledi!"

"Sadece o seninle flört etmeye devam ederse arabayı ateşe vermeyi planladığım için!"

Reece alaycı bir şekilde kıkırdarken, Aurora dehşete kapılmış görünüyor.

Jax'e sert bir bakış atıp, dişlerimi sıkarak, "Neden böyle davranıyorsun?" diye homurdanıyorum, biraz sakinleşmeye çalışıyorum. "Lütfen bana onun minibüsünü ateşe vermediğini söyle."

Dudakları kıvrılır ve kaşları inanamama ifadesiyle alçalır. "Maç sırasında minibüsünü ateşe vermezsin. Ben aptal değilim."

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık veriyorum.

Aklıma birden bir düşünce gelir. *Aurora'ya da böyle mi davranıyordu? İlk çıkmaya başladıklarında?* Ama bu düşünceyi bir kenara atarım, bana karşı bu kadar yoğun davranması saçma ve delice olurdu.

Ve takıntılı. Tam onun tarzı.

"O sevimli mi, Jax?" Aurora sorar, sesi daha güçlü ama yine de endişeli.

"Hayır, değil," diye araya girerim. "Önemli değil. *Hiçbir şey* olmuyor — kocanın bacakları kırılana kadar kayması dışında. Ya da ben kırmadan önce. Ya öyle ya da böyle."

O benim tehdidimi umursamıyor. "Her neyse. Neden benim olmadan toplanıyorsunuz?" Sanki buraya dalıp Aurora'nın güvensizliğini kışkırtmamış gibi, Reece'in karşısındaki sandalyeye çöküyor.

"Hayır. Bunu görmezden gelmeyeceğiz." Her kelimeyle sinirim artıyor ve ben de seks sonrası havamı hiçbir şey bozamaz sanıyordum. Endişeden yüzü gergin olan Aurora'ya işaret ediyorum. "Sadece senin hayalinde var olan bir şey için benden intikam almak için onu kasten üzdün."

Çenesini sıkıyor. Tavırları değişiyor, sert ve kayıtsız hale geliyor, ama onu tanıyorum. Kayıtsız olmaktan çok uzak.

"Her neyse. Bana ne haltlar döndüğünü söyle."

Gözlerindeki acı dolu bakışı kaçırmıyorum. Bu bakış göğsümü deliyor, ama onun öfkesini ondan çıkarmaya devam etmesine izin veremem.

Bazen, ortamı yumuşatmak veya başkalarının üzerindeki baskıyı kendine yönlendirerek hafifletmek için saçma sapan davranışlarda bulunduğunu düşünüyorum. Çoğu zaman, onun tuhaf davranışları eğlencelidir, ama Aurora diğer kadınların tehdidini komik bulmuyor.

Onun aksine, Aurora'nın parmağında güvencesi olarak benim yüzüğüm yok. Tek güvenebileceği şey benim sözüm.

Peki bu kimin suçu?

Bu düşünceyle koltuğuma çöküp parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Derin bir nefes alıp başımı kaldırarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana ne demiştim? Bir sorunun varsa bana gel. Bu aileyi terk etmeyeceğim. Asla. Aurora'yla birlikteydim çünkü bir şey oldu ve bunun yerine *sana* odaklanıyoruz."

"Benim bir önemi var mı ki? Görünüşe göre beni dahil etme niyetin yoktu."

Reece koltuğunda doğrulur ve kucağındaki Aurora'yı düzeltir. "Bu benim hatam. Ona sensiz gelmesini söyledim. Oyununuzu mahvetmek istemedim."

Jax ve benim gibi ona karşı duygusal davranmıyor, belki de biz odada olduğumuz içindir. Aurora sadece onun bacağına oturuyor, Reece'in elleri koltuğun kolçaklarında.

Onu onunla görmek beni rahatsız etmiyor. Kıskançlık ya da sahiplenme hissetmiyorum, ama aynı zamanda Jax'la birlikteyken hissettiğim o sıcaklığı da hissetmiyorum.

Spiker hoparlörden sesleniyor ve ben saatime bakıyorum. Isınmaya on beş dakika var. "Siktir, gitmeliyiz. Üstünü değiştirmelisin. Doc'u gördün mü?"

Kaptanım ayağa kalkar. "Evet, senin kapıdan çıktığını gördüğümde onun ofisinden çıkıyordum..." *Patty ile.*

Kanepenin arkasından takım elbise ceketimi alıyorum. "Buraya geliyordum. Reece'den mesaj aldım."

Ceketimi giyerken, o çenesini Aurora'ya doğru uzatır. Tek kelime etmeden, Aurora ona yaklaşır ve kollarını beline dolandır.

Kaptan, Aurora'nın yüzünü avuçları arasına alır ve ona bakar.

"Ne oldu?" Aurora bana bakar, kaptan da onun dikkatini başka yöne çevirir.

"Bana bak. Sen söylemeden gitmiyorum."

Dudaklarını aralayıp gözlerine bakar. "Sonra, söz veriyorum."

Nefesi hızlanır, göğsü inip kalkar. Benim tam da önlemek istediğim şey budur.

"Aurora," diye homurdanır, ses tonunda bir uyarı vardır. "Benden bir şeyler saklamak durumu daha da kötüleştiriyor."

Reece ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve kasları şişti. Harika. Jackson'ın cezası bittikten sonra oynayacağı ilk maçtan önce bu ikisinin kavga etmesi, ihtiyacım olan son şeydi.

İleri adım atarım ama tereddüt ederim, şu anda ona dokunmanın iyi bir fikir olmayacağına karar veririm. "Lütfen biraz sakinleşir misin? Lanet olsun. Seni önemsiyoruz. Sadece yardım etmeye çalışıyoruz." Reece'e bakarım. "Açıkla. Çabuk."

Jax'in Aurora'yı tutuşu gevşeyene kadar somurtmaya devam eder.

"Hugo bizi West Hollywood'daki bir kafeye kadar takip etti. Hiçbir şey yapmadı. Fazla konuşmadı. Amacı varlığını belli etmek ve beni ajan olarak ifşa etmektir. Ekibim, takibinin nereden başladığını belirlemek için yakındaki güvenlik kameralarını ve trafik kameralarını inceliyor. Charlie evi izliyor."

Jackson'ın dikkati Aurora'dan hiç ayrılmıyor. Gözlerini tekrar tekrar kırıyor ve gırtlığı hareket ediyor. "Üzgünüm," diyor.

Aurora, Jackson'ın bileklerini tutar. "Sorun değil. Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Soyunma odasında içime bir şey çöktü. Bunun seninle ilgili olduğunu, lanet Patty ile ilgili olmadığını anlamalıydım." Alnını onun alnına dayadı. "Ben hallederim," dedi, sesi gergindi. "Ne dedi?"

"Bana Bayan O'Reilly dedi ve sana selam söylememi istedi. Bu beni çok şaşırttı. Hepsi bu."

Ayakta dik durarak derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. "Ben hallederim," diye kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Biz hallederiz," diye araya girdim, onun düşüncesizce bir şey yapmasını istemiyordum. "Bu arada, o bizimle kalacak."

Tuhaf bir sakinlikle, onaylayarak başını sallar ve Aurora'yı kollarına alır. "Bu süiti boşalttım. Catering şirketinden başka kimse girmemeli." Reece'e çenesini kaldırır. "Onunla birlikte olduğun için teşekkürler. Sana ne dedi?"

"Kim olduğumu bildiğini kanıtlamak için bana tam unvanım ve adımla hitap etti, ki bunu Kyle'ın mesajlarından zaten anlamıştım. Bizi

Bunu yapamaz. O benimle güvende."

"Tamam," der Jax ve Aurora'ya veda öpücüğü verir. "Yalnız başına hiçbir yere gitme."

Hepsi bu kadar. Asansörde bile garip bir şekilde sakın kalıyor, bakışları dümdüz ileriye sabitlenmiş, dudaklarında hafif bir gülümseme var.

Sadece birkaç dakika birlikte kaldığımız için, ben bu garip sessizliği bozuyorum. "Patty'ye asla dokunmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Bana bakmıyor bile. "Aşırı nazik davranıp bekar gibi davranmanın seni sevenleri incittiğini biliyorsun, değil mi?"

Kapılar açılır ve o çıkar, beni şaşkın bırakarak.

Onun peşinden uzun koridordan soyunma odasına doğru yürüdüm. "Bekârmış gibi davranmıyorum."

Bana dönüyor, hala o sert gülümsemeyle. "Gerçekten mi? O zaman Aurora ofisinin önünde oturup davranışlarını izliyor ve Patty'nin kıkırdamasını dinliyor olsa bile yanlış gelmez mi?"

Olurdu. *Öyleydi*. Sadece nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Hiçbir şey söylemedim ve o devam etti. "Onu inciten sensin, ben değil. Beni suçladığın şey, tam da onun seni görse vereceği tepki. Ben deli olabilirim, ama en azından kimse sadakatimi sorgulamıyor."

Göğsüm ağrıyor, ama o hala kalbime bıçak saplamaya devam ediyor. "Ne yapacaksın? Maç günlerinde, oğlun buradayken, onu görmezden mi geleceksin? Orada değilmiş gibi mi davranacaksın? O senin babası olduğunu bilecek. Seni izleyecek ve ilgini çekmek isteyecek. Bu seni nasıl heyecanlandırmaz? Onu gururla göstereceğin günü nasıl hayal etmezsin?"

* * *

Arabaya kadar olan yol sessiz geçiyor, boş otoparkta sadece ayak seslerimiz duyuluyor. Jax hala bana kızgın. Bütün gece benimle konuşmadı, sadece homurdanarak ve başını sallayarak iletişim kurdu.

Reece ve Aurora bir saat önce ayrıldılar. Jax harika bir maç çıkardı, bir hat trick daha yapmaya çok yaklaştı. İki gol ve üç asistle maçı bitirdi, uzatmalarda galibiyeti garantilemek için son ana kadar elinden geleni yaptı.

Stadyum doluydu ve heyecanla çınılıyordu. Sahibi Robert de oradaydı ve o da heyecanlıydı.

"Bu yıl playofflarda gerçek bir şansımız var," dedi, Jax antrenman odasında buz banyosu yaparken benim ofisimde otururken. "Aferin."

Bunu hak ettiğimi düşünmüyordum ve sadece "Teşekkürler" diye mırıldandım. "Hala ona bakıcılık mı yapıyorsun?"

"Ona bakıcı gerek yok. Birlikte kalıp kalmayacağımızı soruyorsan, evet."

Bacaklarını çaprazlayıp açtı. "Güzel. Belli ki işe yarıyor. Onu beladan uzak tutuyor."

"Babası öldü ve sevdiği kadınla evlendi. Bu da onun *tekrar kötü yola sapmasını* engelliyor."

Robert düzeltmemi fark etmedi. "Ve duyduğuma göre kadın hamileymiş. Bu harika."

İçimde bir kıvılcım çaktı. Bu, ilişkimizi ve bebeği açıklamak için bir fırsattı.

Kalemimi masaya vurdum. "Robert, Jax ve benim bu kadar yakın olmamızın bir nedeni var."

"Biliyorum." Elini sallayarak beni reddetti. "Bana söylemene gerek yok. Aslında, söylememen daha iyi olur. Önyargılı olduğumdan değil. Torunum eşcinsel, ama inandırıcı bir inkar hakkına sahip olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

Yüzümden sıcaklık yayıldı ve cildimin kıpkırmızı olduğunu biliyordum. "Biz..." Sözümü yarım bıraktım. Belki ona inandırırsam, bunu herkese yayar ve Patty'nin müdahale etmesini engellerdi. "Durum bundan daha karmaşık. Karısı benim çocuğumu taşıyor. Üçümüz birlikteyiz."

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Bu işleri gerçekten karmaşıklştırıyor. Bunu hukuk ve halkla ilişkiler departmanıya görüşmem gerekecek." Ayağa kalktı ve takım elbisesinin önünü düzeltti. "Çocuğun vaftiz babası veya amcası olarak kamuoyuna çıkabilirsiniz."

Kafamı kararlı bir şekilde salladım. "Bunu saklamayacağım."

Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Bir çözüm buluruz. Bu, on yıldan beri takımın en iyi hali. Bana birkaç gün ver."

Arabanın kilidinin açılma sesi beton duvarlarda yankılanıyor. Jax ve ben aynı anda kapılarımızı açıp koltuklarımıza oturuyoruz. O yolcu penceresinden dışarıya bakarken, ben onun profiline bakıyorum.

Anahtarlığı bardaklıkta bıraktım ama kontağı çevirmedi. "Her şeyi mahvettim. Özür dilerim." Direksiyonun altını kavradım, yumruklarımı çevirirken deri gıcırdadı. "Patty'ye nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Eğer sizden biri olsaydı, sizi kenara itip masamdan kalkmanızı söyledim."

Aslında senin gelip bunu benim için yapmanı umuyordum. Her an içeri dalıp beni kesersin diye düşündüm."

"Öyle yapmalıydım." Bana sırtını dönmeye devam ediyor. "Ama o zaman, bunu yaptığım için deli diye çağırılırdım."

"Senin deliliğini seviyorum," diyorum.

Bana yan gözle bakar, dudakları inanamama ifadesiyle büzülür.

"Doğru. Sen her şeyi benden daha derinden hissediyorsun. Her zaman bir adım öndesin. Ben duygusal olarak yıkılmış durumdayım."

Kaşlarını çatıyor ve ağzı somurtkan bir ifadeye bürünüyor. "Hayır, değilsin."

"Öyleyim. Uzun zaman önce duygularımı kapatmayı öğrendim. Sen ve Aurora istisnasınız. Ama haklısın. Oğlumu görmezden gelemeyeceğim ve bunu da istemiyorum. Mutsuz olurum."

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarına dolamak istedim, ama o geri çekildi. Acı ve öfke dalgaları midemi vurdu ve dişlerimi sıktım.

"Cidden mi? Bana bu kadar kızgın mısın?"

Bütün vücudunu pencereye doğru çevirir. "Hadi eve gidelim. Şu anda aptalca şeyler söylemek istemiyorum."

"Ne gibi?"

Cevap vermez.

Çalıştırma düğmesine basıyorum ve araba çalışıyor. Görmezden gelinmekten nefret ediyorum. Ruh halim birdenbire bozuluyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Arenadan ayrılırız, o koltuğa yaslanır ve gözlerini kapatır. Yorgun düşmüştür, neden olmasın ki? Dünya omuzlarında, şeytanları onu rahatsız etmeye geri dönüyor ve yine de bu gece buzda bana yüzde yüzünü verdi.

Gözlerimi ondan ayırmak zor. Herkesin alay ettiği kadar gerçekten çok yakışıklı. Erkek formunda saf mükemmellik. Görünüşü ve duyguları benden daha yumuşak, ama yine de çok güçlü.

İlişkimiz ya da ona olan ilgim için bir açıklama yok. Kyle soyunma odama girdiğinden ve Jax açıkça rahatsız olduğundan beri onu koruyorum. Ama bundan daha fazlası var. Onu anlaşılmaz bir şekilde istiyorum.

Dikkatimi tekrar yola verip düşüncelerimin dalmasına izin veriyorum.

Reece'e karşı sahiplenici ya da koruyucu değilim. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sevdiğim iki kişiyi koruduğu için minnettarım, ama onu hedefleri ve öncelikleri uyumlu bir iş ortağı olarak görüyorum. Ona bir şey olursa, tek endişem Aurora'nın ona olan bağlılığı olur.

Jax veya Aurora'ya bir şey olursa, dünyam sonsuza dek değişir. Sabahları uyanmak istemezdim herhalde. Onlarla birlikteyken hissettiğim tamlık karşısında hokey bile sönük kalır.

Ağzım açılır ve kelimeler dökölür. "Hiç dövmem yok. Sanırım iğnelerden korkuyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılır, ama ben ona aldırış etmem. Önümdeki otoyola odaklanırım. "İğnelerden değil, onlara bağımlı hale gelmekten korkuyorum. Yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyor, ama annem damardan uyuşturucu kullanıyordu."

"Hayır, saçma değil." Başını sallar. "Senin dövme yaptırmana gerek yok, bizim dövme yaptırmamıza gerek yok."

"Biliyorum. Ama senin için yaptırdım." Ona bakarak, gözlerimdeki gerçeği görmesine izin veriyorum. "Montreal'de, Aurora hastalandığında, beni sinirlendiren takım değildi." O günü hatırladıķça kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "O koku. Kusmuğun ekşi, çürümüş kokusu en kötü anım olmalı." şimdi düşününce bile kokusunu alabiliyorum. "Onu, annemi, kendi kusmuğunun içinde yatarken bulduğumu ilk hatırladığımda beş yaşındaydım. Bazı sabahlar onun öldüğünü düşündüğüm oldu."

Bazen, ölmesini dilerdim.

Babam olmadan yaşamak istemiyordu.

Onu uyandırmak için çığlık attığım anıları hatırlayınca boğazım düğümleniyor ve devam edemiyorum. Direksiyonu sıkıca tutuyorum, ta ki o elimi tutup parmaklarımızı birbirine dolayarak kucağına getirene kadar.

Montreal'den sonraki günler boyunca kendimi çok kötü hissettim. Birlikte geceyi geçirmekten kaçındım, Aurora'nın bana ihtiyacı olduğunda ona bakamadığım için kendimden nefret ettim, ya da senin nüksettiğinde sana bakamadığım için. Onun yanında olmalıydım.

"Ben ona bakarım," diyor emin bir şekilde. "Sen bakmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Ona yumuşak bir gülümseme atıyorum. "Demek istediğim, kalbi sonunda durmadan çok önce, ben hissizleşmiştim. Hokeyi kaçış yolum olarak kullandım. Onu mahvettiği için, bana hiç hissetmediği babama olan sevgisini suçladım. O tür bir sevgiyi ya da kalp kırıklığını hiç istemedim." şimdi bildiklerime göre, muhtemelen onun için istenmeyen bir hatıraydım. Yine de, nasıl seveceğime dair hiçbir örneğim yok, hiçbir. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum, Jax. Tek bildiğim, sensiz yaşayamayacağım. Lütfen şımarık çocukluk yapmayı bırak ve neyin var söyle de düzeltelim."

Elimi bırakıp parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranacaksan, başka bir takıma transfer olmak istiyorum

takıma transfer edilmek istiyorum."

Kendimi tutamadan diğer şeride geçiyorum. "Hayır."

"Ofisinin önünde oturup başkalarının seninle flört etmesini dinlemeyeceğim. Beni transfer et lan."

"Seni takas
etmeyeceğim." "O
zaman Robert'a
sorarım."

"Robert seni takas etmeyecek!" Sesim neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bu çok kötü bir iş kararı olur. Ayrıca, ona birlikte olduğumuzu söyledim."

Jax tereddüt eder ama çabucak toparlanır. "İyi. O zaman beni takas etmek için bir nedeni var."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu asla olmayacak. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

Emniyet kemerini çıkarır ve bana dönerek bakar. "Neden? Dün gece bensiz de gayet iyi koçluk yaptın."

"Hayır. Robert Patty'ye söyleyecek..."

"Patty'ye *senin* söylemeni istiyorum. Bir ilişkin olduğunu kabul etmeni istiyorum." Çenesi seğirir. "Reece'in haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Parmağına bir yüzük takman senin için hiç sorun olmaz. İstersen takarsın."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıp başımı yana eğiyorum. "Böyle mi oynuyorsun? Takmamı istiyorsan, neden teklif etmedin?"

"Evet, yine kendini kontrol edemediğin için beni suçla."

"Kendini kontrol etmek mi? Patty'nin ofisine, bizim seviştiğimizi düşündüğün için giren sensin."

"Hey." Omuzlarını silkiyor. "Sadece seks, değil mi? Patty. Aurora. Ben. Ne fark var ki?"

"Ciddi misin?" İnanamayan bir kahkaha atarak söylüyorum. "Sen tam bir veletsin. Merak etme. Yarın herkes bizim birlikte olduğumuzu düşünecek."

"Biz yatıyoruz zaten. Ya da sen başka kadınlarla yatmaya başlayana kadar yatıyorduk."

"Aman Tanrım!" Onun saçmalığına gülmeden edemiyorum. "Senin adını sikime dövme yaptıracağım, böylece çenenin kapatırsın."

"Aurora'yı tercih etsen iyi olur. Harf sayısı daha az. Benimki sığmaz herhalde."

Tek elle direksiyonu tutarken, ensesini tutup kendime doğru çekerim. "Neden ağzını açıp onu ağzına almıyorsun? Nasıl sığdığını söyle bana."

Başını boynumun kıvrımına yaslayıp pantolonunu düzeltir. "Tanrım, sana kızginken beni tahrik etme."

Parmaklarımla onun mükemmel dağınık saçlarını karıştırıyorum. "Sen doyumsuzsun, biliyor musun? Bana kızgın olmak için hiçbir nedenin yok."

O, kısmen itiraz, kısmen de somurtma olan bir sızlanma sesi çıkarır.

"Kim benimle flört ederse etsin, umurumda değil. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Benim için önemli. Aurora için de önemli."

"Tamam. Bir daha olmayacak." Dudaklarımı onun aptalca yumuşak saçlarına sürüyorum. "Şimdi lütfen emniyet kemerini tak."

"Büyükanne, yürüteçsiz kalman doğru mu?" Duvara yaslanmış katlanmış yürütecini görmek için dairesine bakıyorum.

Reece'e biraz daha yaklaşır — tabii bu mümkünse — ve onun şişkin pazılarını sıkar. "Ve bu iri yarısı bırakayım mı? Sanmıyorum."

Reece ona bakar, mavi gözleri eğlenceyle parlar. "Torununuzun flörtçülüğünü kimden aldığını şimdi anlıyorum."

"Ve güzelliğini de. Sence de öyle değil mi?" O, şımarık bir şekilde göz kırpmıyor.

Reece gülerek başını geriye doğru eğdi. Büyükanne boyu 1,50 metre bile olamaz, Reece ise 1,80 metreden fazladır. Boy farkları, büyükanne'nin komikliğini daha da artırıyor.

"Maryanne seni görene kadar bekle," diye gevezelik ederken ben onun paltosunu alıyorum. "Torununun Instant'ta influencer olduğunu durmadan övünüp duruyor."

"Instagram," diye düzeltiyorum. Felç geçirdiğinden beri kelimeleri karıştırma eğilimi var. Kapısını kilitleyip anahtarı hemşirelerin onun için hazırladığı çantaya atıyorum.

"Insta. Instant. Aynı şey." Elini sallayarak beni gönderir. "Her neyse, görünüşe göre Only Face'te *milyonlar* kazanmış. Milyonlar mı? Saçmalık," kendi sorusuna kendisi cevap verir. "Kimse benim prensesimden daha güzel olamaz."

"Katılıyorum," diyor Reece, sesi derin ve çekici. Hiç bu kadar seksi olmamıştı, büyükanne onu yiyip bitirirken ona sırtıyor.

Yeni sevgilisini salona getireceği düşüncesi, büyükannemi daha hızlı hareket ettiriyor. Bu hızla gidersek, Şükran Günü yemeğine yetişebiliriz.

1920'lerin parlak ışıklđ gizli barlarını anımsatan "Bar ve Lounge"a giriyoruz ve o, sanki İngiltere Kraliçesiymiş gibi el sallıyor. Kabarık, bembeyaz saçlı bir kadın gözlerini devirip dudaklarını büzüyor. Bu Maryanne olmalı. Yanında, Ethan'inkine rakip olacak kadar somurtkan, Reece'e sert bir bakış atan yaşlı bir adam var.

Gram dik durur ve adımlarına biraz canlılık katar. "Sevgililer Günü dansına gelmelisin," der, herkesin duyması için, Reece'in kolunu okşayarak. "*Great Gatsby* temalı."

Reece'e bakmıyor. Bakışları Maryanne ve gizemli adama sabitlenmiş. Görünüşe göre Gram, Maryanne'in torununun Only Fans'ta milyonlar kazanmasından daha fazlasından şüpheleniyor.

"Tabii ki, tatlım," der adam ve elini Gram'ın eliyle kapar.

"Vay canına." Kartımı okutup çıkıyorum. "Büyükannem için güneyli cazibesini kullanıyorsun. Anlıyorum."

Ethan'ın kaldırıma park ettiği SUV'ye doğru yönelirler ve Maryanne omzunun üzerinden alaycı bir gülümsemeyle bana bakar.

"Aurora Belle Embers, bencil olma. Paylaşacak çok erkeğın var."

Reece burun kıvrır ve ona kapıyı açar. Oturana kadar ona yardım etmek için dirseğini tutar. "Ethan seninle tanışana kadar bekle. Aurora ve Jackson'la elleri dolu sanıyordu. Henüz hiçbir şey görmedi."

"Hangisi o?" diye sorar, masum gibi davranarak. "Baba mı?" Gözlerimi deviririm. Kim olduğunu çok iyi biliyor.

Reece, onun yaramaz gülümsemesine karşılık verir. "Aynen öyle."

Eve dönüş yolculuğu çabucak geçer. Yol boyunca karnımı okşar, elimi tutar ve o kadar mutlu görünür ki, ona daha fazla zaman ayırmadığım için suçluluk duyarım. Umarım hayat sakinleşir ve daha sık ziyaret edebilir.

Reece'in sağlık görevlisi olması ve hemşirenin talimatlarını anlaması yardımcı oluyor, ancak Gram bunları görmezden geliyor. Hemşirenin onu utanmadan süzmesi onu da benim kadar rahatsız ediyor ve tabii ki, o da buna tepki gösteriyor. Nabzınızı hızlandıracak dövmeli bir Viking varken, acil kalp ilaçları kimin umurunda?

"Manikürün çok güzel." Elini benimkinin üzerine koyarak karşılaştırıyor. "Akrilik oje yapamıyorlar ama jel tırnak yaptırdım."

Benimkiler gibi, onun tırnakları da hokey takımının rengi olan turkuaz mavisi boyanmış. Daha önce manikür yaptırdığını hatırlamıyorum ve şimdi fark ettim ki, hırkasının altında Huskies tişörtü ve ona uyan spor ayakkabılar giyiyor. Saçları mükemmel bir şekilde düz kesilmiş ve cildi parlıyor.

Keskin bir bakışla kaşlarımı kaldırıyorum. "Görünüşe göre *biri* sana hediyeler göndermiş."

Burnunu havaya kaldırıyor. "LA Huskies bana bir PR paketi gönderdi," diye övünüyor. "Ve bir spa hediye çeki."

Yanaklarım ağrıyana kadar sırtıyorum. "Eminim öyledir."

"Evet. Dün gece Steward'la birlikte dairemde maçı bile izledim." Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıyor. "Senin çocuklar iyi oynadı."

"Evet, iyi oynadılar." Başımı sallarım. "Daha önce izleyemiyor muydun?"

"Artık kablolu televizyonum ve Netflix'im var." Kirpiklerini kırıştırır. "PR ekibinin bir üyesi olarak, maçları izlemeden duramam... tüm arkadaşlarımla... ve atıştırmalıklarla."

Gözlerim dikiz aynasından Reece'in gözleriyle buluştu. O başını salladı ve gülerek, "Zavallı Ethan," dedi.

"Süslü kapı" (onun sözleriyle) ve "gerçekten keyifli avlu" gibi her şeye hayranlıkla bakıp haykırdıktan sonra, nihayet kapıdan içeri giriyoruz. İçeri girer girmez bizi hindi, baharatlar, yüksek sesler ve dolu bir yemek masası karşılıyor.

Gram donar ve kolumu daha sıkı tutar. "Vay canına, daha fazlası da var." Hayranlıkla dolu geniş gözleri benimkilere bakar. "Haftanın her günü için bir tane var."

Oda kahkahalarla çınlar ve yüzüm yumurta kızartacak kadar kızarır. "Gram! Hepsi bana ait değil."

İkisi tam bir sürpriz. Desi ve Dante'nin tatili bizimle geçireceğini bilmiyordum. Grant ve Charlie davet edilmişti, ama burada olacaklarından emin değildim.

"Her zaman dediğim gibi," Gram dramatik bir etki yaratmak için bir ara verir, "bu evde fahişeleri utandırmayız."

Gözlerim yaşlarla doldu ve kahkahalara katılmaktan kendimi alamadım. "Bunu hayatında hiç söylemedin. Hiç."

* * *

"Bekle." Önümdeki manzarayı görünce kaşlarım yükseldi. "Beşiniz birlikte mi çıkıyorsunuz? Bu... tehlikeli." *Ve şüpheli.*

Reece ve ben Gram'ı bıraktıktan sonra eve döndüğümüzde, Jax, Ethan, Grant ve ikizleri giriş kapısında, kot pantolon ve düğmeli gömlekler giymiş, pahalı kolonya kokan halde bulduk.

"İkizleri Los Angeles'la tanıştırıyoruz," diye cevapladı Grant biraz fazla hızlı.

Jax eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Bu bir keşif görevi. G-man bir kızı takip ediyor ve dönüş yolunda Kyle'ın garajından motosikletimi alacağım."

Bu beni duraksatır ve Ethan'a bakarım.

O sinirli bir nefes verir. "Onu beladan uzak tutarım." "Patty ile buluşmayacaksın, değil mi?" diye alay ederim.

Cevap veren Jax'tir. "PR Patty ortaya çıkarsa, frenlerini keserim.

Lanet olası takipçi."

"Bir kızı takip etmeyecek misin?" diye soruyorum.

"Ben değil. G takip edecek." Sırıtarak cevap verdi. "Reddedilme onu mahvetti."

Grant bu alaycı sözü görmezden gelir, gözlerini büyütür ve duyulabilir bir nefes alır. "Patty'nin koça sarkıntılık ettiğini *düşünmüştüm*. Bunu fark eden tek kişi ben olmadığım için mutluyum."

Jax öfkeyle nefes alıp, tavrılı bir şekilde botlarını giyerken, ben kollarımı göğsümde kavuşturup Ethan'a bakıyorum. Bunu asla unutmayacak.

Düşünceli adam başını sallar ve araba anahtarlarını parmağında döndürür.

"Başlama. Kesinlikle hiçbir şey yok. Bu fikir çok saçma."

Desi alaycı bir şekilde güldü. "Senin manken bir kız arkadaşın ve profesyonel sporcu bir erkek arkadaşın var. Kim olursa olsun, onun hiç şansı yok." Bana gamzeli bir gülümsemeyle göz kırptı.

Yanımdaki Reece'e bakıyorum. "Sen gitmiyor musun?"

"Birinin seninle kalması lazım."

Şimdi kendimi kötü hissediyorum. "Sen gidebilirsin. Ben iyiyim."

At kuyruğunu çeker. "Şaka yapıyorum. Charlie ile yapmam gereken işler var."

Diğerleri kapıdan çıkarken, Ethan geride kalıp bana uzun bir öpücük verir.

"Kitap oku. Rahatlatıcı bir banyo yap. Onu ben hallederim."

"Biliyorum." Onun öpücüğüne karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

Okumak yerine, bikini giyip havluyu alıp, ay ışığında yüzmek için ısıtılmalı havuza gidiyorum. Sırt üstü yüzerek, okyanus dalgaları kıyıya çarparak ve rüzgar palmiye ağaçlarını hışırdatırken, yıldızları seyrediyorum.

yıldızlara bakarken, okyanus dalgaları kıyıya vuruyor ve rüzgar palmiye ağaçlarını hışırdatıyor.

Bu geceyi asla unutmayacağım. Büyükanne mi ağrlamak ve onu bu kadar neşeli görmek bir rüyaydı. Partinin neşe kaynağıydı ve her dakikasından keyif aldı.

Sohbetin durduğu bir anda, Ethan'ın ona rahmetli kocasını, yani dedemi hatırlattığını söyledi. Jackson gülmekten yere yığıldı, boğuldu ve nefessiz kaldı.

"Aurora benimle evde kalırdı," diye başladı. "Ben terzilik yapardım ve ona kumaş parçalarını dikmeyi öğreterek onu eğlendirirdim. Akşam yemeğini hazırlamama yardım ederdi, ama dedesinin kamyonunun gürültüsünü duyar duymaz her şeyi bırakıp kapıya koşardı."

Bu anılar kalbimi acıttı ve başımı onun omzuna yasladım.

"En yeni yaptığımız kıyafeti göstermek için zıplar ve dönerdi," diye devam etti büyükanne. "Sonra büyükbabamın iş botlarının bağcıklarını çözerdi ve büyükbabam botlarını çıkarırdı. Onu kollarına alırdı ve yatma vaktine kadar orada kalırdı."

"Pek bir şey değişmedi," diye mırıldandı Reece sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Leon'u suçlayabilirsin." Yanağına okşadı. "O benim ikinci kocamdı ve çocuğu yoktu. Aurora'yı kendi çocuğu gibi şımartırdı."

O, benim biyolojik babamın hiç düşünmediği kadar iyi bir babaydı.

Onu huzurevine geri götürdüğümüzde birkaç damla gözyaşı dökmüş olabilirim.

"İyi misin?" Reece'in derin sesi düşüncelerimi böldü.

Havuzun kenarına yüzdüm, iri adam bana kaşlarını çatmış bakıyordu. "Evet, iyiyim. Bitti mi?"

"Henüz değil." Suyun yansıttığı mavi-yeşil ışık, yüzünde dans ediyor.

"Boo." Kollarımı kavuşturup havuzun kenarına yaslanıp ayaklarımla suya vuruyorum. "Senin de bana katılacağını umuyordum."

O çömelir, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Öyle mi?"

Öpücük için uzanıyorum ve o da eğiliyor. Dudaklarımız buluşuyor ve ben onun gömleğini tutuyorum. Kumaş yumruğumda toplanıyor ve kuvvetli bir çekişle o dengesini kaybediyor ve benim adımla düşük bir homurtuyla haykırarak devriliyor.

Kıkırdamam, vücudunun suya çarpmasıyla çıkan yüksek sesle karışıyor. Suyun yüzeyine çıkıyor ve ıslak saçlarını yüzünden çekiyor. Siyah tişörtü

omuzlarının, göğsünün ve karın kaslarının belirgin hatlarına yapışır ve ben dudağımı ısırırım. Kahretsin, bu çok seksi.

Şok ve bir parça yaramazlık ile parlayan gözleri benimkilerle buluşur. "Seni küçük şeytan. Üzerine düşebilirdim ya da seni tekmeleyebilirdim. Telefonum yanımda olmadığı için şanslısın."

Elektronik cihazları düşünmemiştim. "Oops. Radikal bir şey yapmam gerekiyordu, yoksa benimle bu havuza asla girmezdin."

O yaklaşıyor, ben uzaklaşıyorum.

"Çok yaramazsın." O atılır, beni kalçalarımın yakalar ve kendine doğru çeker.

Hiç direnmedim. Kendimi ona sardım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. "İstersen daha yaramaz olabilirim."

Sert avuç içleri kıcımın üzerinde kayar ve omurgamdan bir titreme geçer. Tüylerim diken diken olur. Onun yakıcı dokunuşu arzumu körükler ve meme uçlarım sertleşir.

Gömleğinin altına elimi sokup kaslarının izlerini takip ediyorum.

Dudakları aralanır, kaşları alçalır ve göz bebekleri büyür. "Charlie bu gece burada kalacak."

Kalçalarını esnetir. Kalın ereksiyonu benim merkezime baskı yapar ve boğazımdan bir inilti çıkarır. Geçen gecedan dolayı hala biraz ağrım var, ama bu lezzetli bir ağrı, beni daha da tahrik eden türden.

"Onu kov." Şaka yapıyorum. Sayılır.

O, düşük ve boğuk bir şekilde iniliyor. "Keşke, prenses. Büyük bir şey üzerinde çalışıyoruz."

"Çalışmak istediğim büyük bir şey biliyorum." Kalçalarımı kıvrıp sert penisine sürtünerek fikrimi ona kabul ettirmeye çalışıyorum.

"Siktir." Parmak uçları uyluklarıma batıyor. "Sana alay etmekle ilgili ne demiştin?"

Başparmağımı piercingli meme ucuna dokundurup, parmağımı küçük çubuk boyunca gezdiriyorum. "Ya alay etmiyorsam?"

Dudaklarıma bakıyor ve tereddüt etmeden, dudaklarımız çaresizce birbirine karışıyor, dillerimiz ve düşük inlemelerimiz birbirine karışıyor, ellerimiz ilk kez birbirini keşfediyor.

Nefes nefese, öpüşmeyi çok erken keser. "Seninle yatarsam, asla gitmem. Bu davaya konsantre olmak zaten yeterince zor."

"Kim sevişmekten bahsetti ki? Tanrım, çok mu kendini beğenmişsin?"

Aurora'nın sesi alaycıdır, ama gözlerinde yansıyan kırılganlığı gözden kaçırmam. Yumuşak vücudu gergin, elleri artık dokunuşlarıyla beni çıldırtmıyor.

Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum: O yanlış erkeklerle birlikte olmuş. Belki yanlış değil, ama kesinlikle romantik değiller. Jackson ve Ethan, PDA ve seks konusunda açık ve samimiler. O sevecen, eğlenceli, flörtöz ve vücuduyla erkekleri baştan çıkarmaya alışkın. Onun için benim çekingenliğim başka bir reddedilme.

Onu istemediğimden değil. İnan bana, istiyorum. Hem de çok. Sadece... bu şekilde değil. Onun benim için seksten çok daha değerli olduğunu bilmesini istiyorum.

Bacakları belimden ayrılır ve omuzlarımı kavrar, aramızdaki mesafeyi açmaya hazırlanır, ama ben onu bırakmayı reddederim.

Ön kolumla ağırlığını destekliyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum. "İlk seferimizin bu havuzda olmamasını tercih ederim."

Ağzını açıp itiraz etmek için, muhtemelen bunun onun niyeti olmadığını söylemek için, ama ben devam ediyorum.

"Ya da havuzun dışında, gizlice, aceleyle, ya da başkalarının görebileceği ya da duyabileceği bir yerde. Seni kendime ait istiyorum, yatağında, birkaç saatten çok daha uzun süre."

Neredeyse başladık. Birlikte olmanın o kadar da yasak olmadığı noktaya geldik.

Gözleri cam gibi parladı. "Ben... özür dilerim."

Alnını, sonra burnunu, sonra dudaklarını öperim. "Acele etme, meleğim. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Başını eğiyor. "Özgürce sevebilmelisin. Seni zorladığım için özür dilerim."

Çenesini kaldırıp bakışlarını bana çeviriyorum. "Seni istiyorum... tümünü, sadece bedenini değil. Seks, aşkla eşdeğer değildir. Bana başka hiçbir şeyin veremediği bir amaç duygusu veriyorsun. Evlenip evlenmememiz, çocuk sahibi olup olmamamız ya da seks yapıp yapmamamız önemli değil, ama umarım yaparız. Ben seninleyim ve bu bana yetiyor da artıyor bile. Acele etmiyorum."

Yumuşak bir gülümseme takındı. "Sen çok iyisin, Reece... İkinci adın ne?" diye fısıldadı.

"James." Ben gülümserim.

"Sen çok iyisin, Reece James Abercrombie."

"Sen çok tatlısın." Dudaklarına hafifçe öpüyorum. "Sadece bunu doğru bir şekilde yapmaya ve bu süreçte seni incitmemeye çalışıyorum."

Merhaba Jackson, muhtemelen bizi izliyorsundur.

En çok onun tepkisinden endişeleniyorum. Aurora ve ben o çizgiyi aşarsak, onu benden uzak tutmayacaktır.

Derin bir nefes alır. "Gideceğini söylemiştin?" "Bu davayı bitirmem lazım... ve birkaç başka şeyi." Parmakları nemli saçlarımı okşar. "Ne gibi?" Burnumu kırıştırırım. "Kız kardeşim evleniyor."

Doğrusu, düğüne katılmak için pek heyecanlı değilim ve işimin engel olmasını umuyorum. Aurora'yı eşlikçim olarak davet ederdim, ama Jackson ve Ethan'ın bunu hoş karşılamayacağından şüpheliyim.

Yüzünde bir dizi duygu belirir ve yerini merak alır.

Kaşlarını çatıp başını yana eğdi. "Kız kardeşin mi var?"

Onunla ailem hakkında konuşacak ruh halinde değildim, olumsuz konuşmadan olmazdı ve onun ailemin kötü olduğunu düşünmesini istemiyordum. Kötü insanlar değiller, ama beni tam olarak kabul etmiyorlar da. Bu ilişkiyi asla onaylamayacaklar.

Aurora'dan önce ailemi ziyaret etme planım yoktu. Ailemle, kin dışında bir bağ hissetmiyorum, ama onlar bunun farkında değiller. Benim isyankar bir dönemden geçtiğimi düşünüyorlar. Yarı yarıya haklılar; dövmelemlerim ve piercinglerim onlara karşı gelme, onların dar görüşlü bakış açısına isyan etme biçimim. Ama bu bir dönem değil.

Kız kardeşim mesaj atıp RSVP güncellemesi istediğinde, Aurora'nın onlar hakkında ne düşüneceğini merak ettim — kız kardeşlerim hakkında. Eminim onları sevecektir.

"İki tane, evet. Biri büyük, biri küçük. Büyük olan evlendi ve dört yaşında bir çocuğu var."

Aurora'nın gülümsemesi genişledi. "Bu bazı şeyleri açıklıyor. Eminim seni özleyenlerdir."

Artık olmadığım kişiyi özliyorlar.

Aklına bir düşünce gelir ve nefesini tutar. "Senin gibi sarı saçlı ve mavi gözlüler mi?"

Onun heyecanına gülerek başımı salladım. "Evet."

"Eminim çok güzeller. Fotoğrafları var mı?"

"Gidip üstünü değiştirip odama gelir misin?"

Bizi havuzdan çıkarırım, pantolonum suyla dolu ve sarkmış. Kemerimi çözerim, pantolonumu betona düşürür ve tekmelerim.

"Beni ıslak boxerla ortalıkta dolaştırıyorsun, seni küçük şeytan."

Onu kapıya taşıyıp ayakları üzerine indiriyorum, sonra tişörtümü başımdan çıkarıyorum. Bakışları utanmadan vücudumda dolaşıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsemesini gizleyememek için dudaklarını ısırıyor.

"Ne kadar muhtaçsın." Şakacı bir şekilde kışına bir şaplak attım. "Git üstünü değiştir."

Odama girdiğimde, Charlie yatak odamı oturma odasından ayıran çift taraflı şöminenin önünde uzanmış durumda — ya da zenginlerin buna ne dedikleri her neyse. Ayaklarını osmanlıya uzatmış, telefonunda bir şeyler arıyor. Kafasını kaldırıp bana bakıyor. "Güvenlik odasında beni görmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Güvenlik odası etkileyici bir düzenlemeye sahip: güçlendirilmiş duvarlar, takviyeli bir kapı, monitörler, düz ekranlar ve çalışmamız için bolca alan. Yatak odaları ve banyolar hariç, mülkün tüm alanları izleniyor.

Jax'in bir sapık olduğu konusunda söylediğim her şeyi geri alıyorum - gerçi öyle. Onun düşmanları olsaydı ben de aynısını yapardım. Onun kadar sık seyahat ediyor olsaydım, Kyle veya Hugo'nun uğramaya karar verip vermediğini kesinlikle bilmek isterdim.

"Bir şey olmadı, ama teşekkürler."

"İtiraf ediyorum, havuza düştüğünde gülmekten öldüm. Yeteneğini kaybediyorsun, yumuşuyorsun."

Çantamı alıp banyoya gidiyorum. "O geliyor, uslu dur."

Bir saat sonra, Charlie ve ben Jackson'ın listesini gözden geçirirken, o bizi şerefletirdi. Üzerinde küçük bir uyku şortu, omuzları açık örgü

ve ona uyan uzun kazak çorapları giyyordu - bu bir Şey mi? Yn oraplar olabilir mi? Koyu renk saçları gevşek bir Şekilde örülmüŐtü ve elinde krem Őanti ile dolu bir kupa tutuyordu.

Başımı eğip ona sert bir baėıŐ attım. "Orada kafein ya da Şeker olmasa iyi olur, saat dokuzdan sonra."

Son zamanlarda sürekli Şeker istiyor. Bir sonraki randevuda doktorundan glikoz seviyesini kontrol etmesini isteyeceğim.

Beni umursamadan dikkatini partnerime çeviriyor. "Charlie, sıcak çikolata ister misin? zerine serpmek için çikolata parçacıkları ve kurabiyelerim var," diyor Őarkı söyler gibi.

O kızarır ve pes eder. "Evet, lütfen. Teşekkürler."

"Reese's Peanut Butter Cup, ister misin?" Masum gibi davranarak sıcak çikolatasını yudumlar ve dudaklarından krem Őantiyi yalar.

Ona keskin bir baėıŐ atıyorum ve o da çınlayan bir kakhaha atıyor.

"Seni Őaplaklayacaėım." Tabii, haklısın. Onu incitebileceğimi sanmıyorum, hoşuna gitse bile.

Penisim ise aksini savunuyor.

Daha da yüksek sesle kıkırdar ve topukları üzerinde döner. "En azından kııma dokunmuş olursun." Her zamanki gibi flörtöz.

O kıın uzaklaŐmasını izlerken, Charlie'nin baėıŐlarının yüzümün yan tarafını yakıp kavurduğunu hissediyorum. "Ağzını ama."

"Reese's Pea..."

Bir kalem alıp alnına vuruyorum. "Bunu *bir daha* tekrarlarsan, seni boğazlarım."

Geri dönerek, üzerine çırpılmıŐ krema ve Őekerleme serpilmiş  fincan sıcak çikolata ve bir tabak kalın çikolata parçacıklı kurabiyeyi dengeleyerek sehpaye koyar. Jax'ın yemek piŐirme ve yeme Őekliyle, yüz kilo almam kaçınılmaz. Spor salonuna her gün gitmem gerekiyor.

Charlie bir kurabiye alır ve hemen yemeye başlar. "Her zaman burada alıŐmalız."

Aurora'yı kucağıma alıp sandalyelerin arasındaki sepetten bir battaniye alıp onu rterim. "Birkaç saatim daha var. Benimle oturmak mı istersin, yoksa yatağıma uzanmak mı?"

"Ben gidip seni çalıŐmana bırakabilirim." "Bu bir seçenek değildi."

Gözlerini devirdi, ama bunu sevdiğini biliyorum. "İkimi bitirip senin yatağında kitap okuyacağım."

Gecenin geri kalanında, Charlie ve ben sıcak çikolata içip kurabiye yerken Los Angeles'ın en büyük baskınlarından birini planlıyoruz.
Hayat o kadar da kötü değil.

Aurora'nın havuzdaki güvenlik kamerası görüntülerinden dikkatimi ayırıp, Grant'in Sloane'a pusu kurma konusundaki çılgın hikayesine odaklanıyorum. "Ee, ne oldu?"

Su şişesini kokteyl masasına gereğinden fazla sert bir şekilde koyar. "Lanet olası köpek oldu."

Ona alkol içebileceğini söyledim ama o, kafasının açık olmasını istediğini ısrarla söylüyor. Tam olarak inanmıyorum ama yine de desteği için minnettarım.

"İçmek zorunda *olduğun* şey mi?" diye ekliyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Lanet şey kurt uluması yapmaya başladı. Yanlış anlama, sevimliydi, ama lanet olsun, hayalarım hala ağrıyor. Ondan sonra akli başına geldi ve beni kovdu."

Bu kızı takip edip çitinden atlayarak kışının üstüne düşmesi gibi bir fiyasko karşısında gülmekten kendimi alamıyorum.

Grant da bize katılır ve kahkahalarımız, bilardo masasında atış hazırlığı yapan Ethan'ın odanın diğer ucundan bize attığı sert bakışları çeker. Başını kaldırır ve kalın kirpiklerinin ve kendine özgü somurtkan bakışlarının altında, fırtınalı gözleri benimkilerle buluşur.

"Kızmış," diyor Grant, benim bakışımı takip ederek. "Gidebiliriz. Bunu iyi düşünmemişim dostum. Üzgünüm. Gerçekten..."

"Sorun değil," diye onu yüzüncü kez temin ederim. Alkolle bir sorunum yok, gerçekten. Eskiden içki içme ihtiyacı duyardım. Şimdi ise içki içme düşüncesi midemi bulandırıyor. İyileşmemi ve ailemi tehlikeye atacak her şeyden korkuyorum. Eğer çok fazla olursa, giderim. "Seninle bir sorunum yok. Aramızda gerginlik var."

Ethan atışı yapar ve beyaz top bir dizi keskin çatırtıyla diğer toplara çarpar. En az iki topu yuvarladı. Tabii ki bilyarda da iyidir, yaptığı her şeyde olduğu gibi hepimizi yeniyor. İkizler de fena değil.

Düşündüm de, sadece ben berbatım. Dikkatimin dağılmasından dolayı suçluyorum. Topu deliğe sokmak o kadar da zor olmamalı, ama ben ne sabırlı ne de nazik biriyim.

"Neden? Patty meselesi mi?" Grant alaycı bir şekilde sorar. "Patty her şeye burnunu sokan biridir. Herkesin işine karışır."

Parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Sadece Patty değil. Saklanmaktan bıktım. Hayatım boyunca başkalarının kurallarına göre yaşadım. Mutlu olmak istiyorum. Özgür olmak için savaştım, onlarla birlikte olmak için savaştım, ama o hala bekar gibi davranıyor... ya da gerçekten bekardır. Bilmiyorum ki."

Kalbimde Ethan'ın bekar olmadığını biliyorum, ama Aurora dışında başka bir kadının onunla kıkırdayıp flört ettiğini duymak beni paramparça etti. O kadının söylediği bir şeye güldü ve kıskançlık damarlarımdan ateş gibi yayıldı.

Patty ona dokunmuş olsaydı, parmaklarını kırmış olabilirdim. Onları yalnız başlarına bulsaydım ne yapardım, hayal bile edemiyorum. Bu görüntü, Reece'i Aurora ile hayal etmekten daha kötü.

Bu tamamen kafamı karıştırıyor. Ethan'a aşığım. Ona yakın olmak, onunla şakalaşmak, evde yaptığı gibi bu barda da bana sarılmasını istiyorum. Bunu yapamamam ya da onun yapmaması beni öldürüyor.

Bu konuyu kafamdan atamıyorum. Sorunlarımı kafama takıyorum ve şu anda bir sürü sorunum var. Kendimi kaybediyorum, deliliğimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Ethan. Aurora. Reece. *Hugo*. Onun Aurora'nın yanında olduğunu, onunla konuştuğunu, onu *tehdit ettiğini* düşünmek, içimde çözülmemiş bir suçluluk ve öfke duygusu uyandırıyor. Kyle ile çok uzun süre uğraştım ve ona cehennem azabı çektirdim. Onun partnerine de aynısını yapmayı reddediyorum.

"Bekâr gibi görünmüyor," Grant benim mutsuzluğumu bozuyor. "Gözlerini senden ayırmıyor."

"Evet, çünkü aptalca bir şey yapacağımdan korkuyor." Mesela tekrar uyuşturucuya başlamak gibi. "Bundan o kadar emin değilim." En iyi arkadaşımın yüzünde sırtıkan bir gülümseme yayılıyor.

"Bence o da senin Patty için endişelendiğin gibi benim için endişeleniyor." Masaya uzanıp parmaklarını kıpırdatıyor. "Saçınla oynayıp kafamı kırıp kırmayacağını görelim mi?"

Ethan'ın Grant'i kıskandığından ciddi olarak şüpheliyim. Kazananı dönüşümlü olarak oynadık ve Ethan, birbirimizle karşı karşıya geldiğimizde bile benden kaçındı. Bu takıntının tek taraflı olduğundan eminim.

Yine de, Grant'in bakış açısı kötü ruh halimi düzeltiyor.

Gülümserim ve elini uzaklaştırırım. "Kırmaz. *Beni* cezalandırır. Onun tarzı budur. Peki, planımız nedir?"

"Onun akşam yemeğini bölüp ailesi ile tanışmak." "Peki ya

Robert hayır derse, onun kızıyla çıkamaz mısın?"

Grant gözlerini kısıyor. "O bebekten çok uzak. Robert bunu kabullense iyi olur."

Su şişesini dudaklarıma götürdüm. "O kadar ciddi mi?"

"Çok," diye kesin bir şekilde ve başka bir açıklama yapmadan söyler.

Ben kimim ki yargılayayım ya da tartışayım? İçeceğimi masaya koyarım.

"Peki, neyi bekliyoruz?"

Çıkarken bilaro masasının önünden geçiyoruz. Birasını yudumlarken odayı izleyen Desi'ye çenemi kaldırıyorum. "Hemen dönerim."

Ethan bilaro sopasını masanın üzerine bırakır ve dik durur. "Nereye gidiyorsun?"

Sırıtarak cevap veririm. "Robert'ı görmeye. Gelmek ister misin?"

Gözlerime bakar. "Hayır," der, sanki bu çok açıkmiş gibi.

Demek sorunu bu mu? Robert'la burada olmaktan, hokey dışında birlikte görülme ihtimalinden rahatsız mı?

Hayal kırıklığı içimi kaplar. Kafamı sallayıp uzaklaşıyorum.

* * *

Ethan boğazını temizler. "Doğruca eve geliyor musun?"

Avuçlarım terli ve kalbim çarpıyor, belirsiz bir ses çıkarırım. "Görüşürüz." Sonra arabadan inerim.

Bunu ayırmak benim için zor ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaşsam, yıkılırım. Yalan söylediğimi anlar. Grant, Sloane ile birlikte gitti. Bisikletimi tek başıma almam için bir fırsat çıktı ve ben de bunu sonuna kadar değerlendiriyorum.

Garajın etrafında dolaşıp arka kapının şifresini giriyorum. İçeri girdiğimde tavandaki ışıklar yanıp sönerken gözlerimi kamaştırıyor ve gözlerimi koruyorum.

Garaj yolunda bir araba kapısı çarpıyor ve ben küfrediyorum. O bu konuyu bırakmayacak. Kyle'ın evine giderken yol boyunca benimle konuşmaya çalıştı, ama

ikizler arka koltukta olduğu için ısrar etmedi.

Hızla kapıyı kapatıp sürgüyü çekerim. Kapı kolu sallanır ve ben donup kalırım, onun bir sonraki hamlesini beklerim.

Kapıyı çalmıyor ve gergin bir anın ardından demir kapının tıkırdaması duyuluyor. Beni kemiren suçluluk duygusuna rağmen, titrek bir rahatlama nefesini alıyorum.

Araştırmacılar tarafından gelişigüzel karıştırılmış kutular, spor aletleri, aletler ve uzun zamandır unutulmuş diğer ıvır zıvırlarla birlikte yere dağılmış durumda. Üç arabalık garaj, depo olarak kullanılmak dışında boş duruyor. Kyle, mutfak girişinin yanındaki garajın altına park ediyor. Mayıs ayında bisikletimi burada sakladım, onun asla görmeyeceğini bilerek.

On yıllık Noel ışıklarını bir kenara itiyorum. Reece izin verdiğinde bu eşyaları atmak veya bağışlamak benim sorumluluğum olacak sanırım. Bisikletimi almamın sakıncası olduğunu söylemedi. Hatta bana anahtarı bile verdi.

Hala garaj yolunda işaretsiz bir minibüs, kapıda ve garaj kapılarında suç mahalli bildirimleri var. Belki de benim onları kaçırdıkları bir şeye, gizli bir odaya veya yer altı sığınağına götürmemi umuyorlar. Kyle'ın böyle bir şeyi varsa, ki sanmıyorum, benimle paylaşmadı.

Ethan beni boğmazsa, bir çöp konteyneri kiralamayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Bisikletim, geri çekilebilir bir kapının arka bahçeye açıldığı garajın arkasında tozlanıyor. Mülkün büyüklüğü aldatıcı. Arazinin tamamı yoğun peyzaj ve yürüyüş parkurlarıyla kaplı ve havuz evinin ötesinde, site dışına çıkan iki yolu sınırlayan bir orman var. Bu ormanı, fark edilmeden mülke girip çıkmak için sayısız kez kullandım.

Ev 1940'larda inşa edilmiş. Kyle'ın burayı gizli kalması için mi seçtiğini yoksa annemin evlenmeden önce bu evin sahibi olup olmadığını bilmiyorum. Hiçbir zaman nasıl tanıştıklarını veya ne zaman birlikte yaşamaya başladıklarını anımsayıp hikayelerini paylaşmadılar. Boşanmış ebeveynleri olan çocukların bahsettiği "eski güzel günler" yoktu. Hatırlayabildiğim kadarıyla araları cehennem gibiydi.

Annem hiç oturup bana "Baban şiddet uygulayan bir pislik, ama ben bundan kaçamıyorum" demedi. Onu savunmadı ya da mazur göstermedi de. Ben travma ve uyuşturucunun sisinde bu çılgın dünyayı bir araya getirmeye çalışırken, o beni elinden geldiğince korudu.

Erken çocukluğumdan çok az şey hatırlıyorum, ama günlerimizi mutfakta veya plajda geçirdiğimizi hatırlıyorum. Onun ailesini de belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Hatırladığım kadarıyla, buluşmalar gergindi ve büyüdükçe, annemle Kyle'ın bir tür iş anlaşması yapıp yapmadıklarını merak ediyordum.

Annemin şantaj ya da başka bir şüpheli anlaşma sonucu ona verilmiş olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Hiçbir kadının o canavarı isteyerek seçeceğini hayal edemiyorum.

Rocco, büyükbabamın Kyle'ın Vaughn servetine erişmesini engellemek için güvenilirliğini sağlamlaştırdığına inanıyordu. Eğer bu doğruysa, Kyle'ın nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Neden kızına yardım etmedi?

Şüpheli bir iş anlaşması en makul açıklama. En kötü ihtimal ise, onun anneme zorla sahip olması ya da onu uyuşturması ve sonra annem onu terk ederse beni alacağına dair tehdit etmesi.

Bu düşünce boğazıma kadar geliyor. Mutfakta konuştuğumuzdan beri, kendimi kontrol etmek, yüzümde gülümsemeyi korumak, rahatsız edici düşünceleri uzak tutmak zor oluyor.

Ve burada olmak da yardımcı olmuyor.

Kyle konusunda hiçbir şey yapamadım ve annemi kurtarmak için artık çok geç, ama Hugo'nun benim olanı tehdit etmesine izin vermeden ölürüm.

Hayatım boyunca intikam için bekledim ve bu gece intikamımı alma şansım var.

Lanet olası Jackson.

Gece zifiri karanlık. Pencere yok, dışarıdan ışık sızıyor, sadece karanlık var. Önümde bir adım bile göremiyorum.

Neden dış ışıklar yanmıyor?

Jax, yolculuk boyunca gözlerime bakmaktan kaçındı, dizini sallıyordu. Onunla konuşmaya gittiğimde, kapıyı yüzüme çarptı.

Daha önce motosiklet sürmeye hiç ilgi duymamasına rağmen, bu gece motosikletini almakta ısrarcıydı. Grant bir kızla gitti, ama Jax hala motosikletini istiyordu.

Son zamanlarda çok dengesiz ve tahmin edilemez. Korkarım ki kaçacak. Bizim onsuz başarılı olmamızı sağladı, her şeyi bizim adımıza devretti ve Reece'e kanıt sağladı, şimdi de Hugo'yu hedef alıyor.

Başka bir giriş bulmak için garajın etrafında dolaşıyorum. Dikenli çalılar giysilerime takılıyor ve yüzümü çiziyor, bu da sinirimi daha da bozuyor. Onu bulduğumda... Boynunu kıracağım mı, kalması için yalvaracak mıyım, bilmiyorum.

Boynunu sıkıp kalmasını istemek... bu daha çok benim tarzım.

Belki de Reece haklıdır ve ona karşı fazla yumuşak davranıyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum ve sinirimi yatıştırmaya çalışıyorum. Ama nafile, göğsüm hala ağrıyor.

Az önce Robert'tan bir mesaj aldım, Anaheim'ın Jackson'ın sözleşmesini satın almayı teklif ettiğini ve yönetimin bunu düşünmek için uzun hafta sonu tatilini kullandığını söylüyordu. Öfkelenmek istedim, ama çenemi kapalı tuttum. Aurora'nın büyükannesiyle geçireceği Şükran Günü'nü mahvetmek istemedim.

Bu sadece bir teklif, dedim kendime. Henüz hiçbir şey kesinleşmedi. Ama ne kadar uzun süre düşünürsem, o kadar sinirleniyordum. Sonra, Robert'ın ailesiyle aynı bara gittik, ki oraya asla adım atmamalıydık.

Saçmalık.

Jackson, sanki benim dünyam yıkılmıyormuş gibi Grant'le kıkır kıkır gülüyordu ve ben giderek daha da sinirleniyordum.

İlişkimize rağmen, yönetimin sezon ortasında Jax'ı takas edecek kadar aptal olacağına inanmakta zorlanıyorum. Önce beni kovarlardı. Takası o başlattı. Tek açıklaması bu.

Anaheim bir saat uzaklıkta; hala evde yaşayabilir, ama Aurora ve bebeğimle seyahat etmeyi mi planlıyor?

Bıçak karnımda daha da derine saplanıyor. Buna cesaret edemez.

Binanın arkasında zemin aniden çöküyor ve ben tökezleyip dengemi kaybediyorum. Düşmemek için içgüdüsel olarak uzanıp duvarı buluyorum. Bir an için kafam karışıyor, ta ki bir gürültü sessizliği bozana kadar.

Bir garaj kapısı. Arkadan çıkıyor olmalı.

Soğuk sıvaya yapışarak gizlice yaklaşıyorum. Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Kapı açılır ve içeriden gelen ışık mülkü aydınlatır. Hiç de hayal ettiğim gibi değil, en azından ön tarafla karşılaştırıldığında. Kapıdan manzara sınırlıydı, yamaçla bütünleşen bembeyaz malikaneyi ancak kısaca görebiliyordum. Çalılar, evin ve garajın ötesindeki her şeyi gizliyordu.

Önümde bir avlu var gibi görünüyor, ama bizimki gibi rüzgarlı ve renkli değil, burası otlarla kaplı ve ürkütücü, çıplak ağaçlar karanlık gökyüzüne uzanıyor. Bana ürkütücü bir mezarlığı hatırlatıyor. Mezar taşları yok, ama birkaç tane bulsam da şaşırmam.

Jax motosikletini garajdan taş yola yönlendiriyor ve ben nefesimi tutarak olabildiğince sessiz kalmaya çalışıyorum. Motosikleti park ederken dişliler gıcırıyor ve metal sesler çıkıyor. O arkasını dönüyor ve ben bu fırsatı değerlendirip atlayarak onu başımla sıkıştırıyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye homurdanıyorum.

Tereddüt etmeden başını geriye atıyor ve ağzımla çarpışıyor.

Keskin bir acı çeneme yayılır, dilimi kanın metalik tadı kaplar. Dişlerim artık zonkluyor.

Karanlıkta böyle bir sürprizle karşılaşınca nasıl tepki vereceğini bilmiyordum, ama *lanet olsun!*

Geriye sendeleyip kan tükürdüm.

Jax dönüp yumruklarını kaldırır ve kavga etmeye hazırdır. Beni tanır ve sert tavrı bir anda değişir. "Ethan? Ne oluyor lan?" Sesinde dehşet yankılanır, her kelime daha yüksek sesle çıkar.

Bu ona da benim kadar acı verecek, ama ben iyileşeceğim. Jax bu zihinsel işkenceyi çok daha uzun süre taşıyacak.

Çenemi avuçlarım ve dilimi alt dudağımın iç kısmına doğru uzatırım. Şans eseri, dişlerim tamamen kırılmadı.

Yırtık bolca kanıyor ve biriken tükürükle karışıyor. Çenemdeki ağrı kemiklerime kadar işliyor. Ağzım zonkluyor, muhtemelen şişecek, ama dişlerimden hiçbirisi sallanmıyor, şükürler olsun.

"Üzgünüm," diyorum boğuk bir sesle ve hasarı değerlendirmek için sertleşmiş boynumu çeviriyorum. Çok kötü değil, acil bir durum yok, ama kafatasımı delen baş ağrısı mideme mide bulantısı dalgaları gönderiyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

Vahşi yeşil gözler benimkilerle buluşuyor. "Neden?" Kafasını tutuyor. "Neden bunu yaptın?"

"Ben..." Neden ona gizlice yaklaştım? Neden bu ürkütücü yerde onu şaşırttım? Öfkelenmişim ve kindarlık yapıyordum. "Düşünemedim. Gittiğin için kızgındım."

Ağzım yine kan ve tükürükle doldu, tükürdüm ve elimle çenemi sildim. Çok acıyor ve elimi çektiğimde parlak kırmızı kanla kaplıydı. Başka bir yara mı? Her şey acıyorsa tam yerini belirlemek zor.

Yoğun bakışları kana sabitlenir. Çenesini sıkar, saçını çeker ve boğuk bir çığlık atar. Onun acısı benim de acımdır ve göğsüm sıkışır.

Öne doğru adım atıp, bileklerini tutup boynuma doladım. "Dur." Onu kollarıma sardım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Şşş. Göründüğünden daha kötü değil."

Yüzünü boynumun kıvrımına gömer ve titreyerek nefes alır. "Seni incitmek istemedim." Kalbi şiddetle atıyor ve gözyaşlarının ıslaklığını tenimde hissediyorum.

Jax sert bir görünüş sergiliyor, ama derin duygular besliyor, derin sevgi duyuyor. Canavarlarla dolu bir dünyada onun yerinde olmak ne kadar zor olmalı.

Yanağımı kafasına dayadım, şakağına öpme dürtüsüne direndim. Zaten onu kanla kaplamadan öpemem ki. "Ben iyiyim, Jax. Bu benim hatam."

Geri çekildi, kirpikleri parlıyordu. "Hayır, değilsin." Titreyen parmaklarıyla çenemi kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Seni hastaneye götürmem gerek."

"Reece yolda. Ona baktırırım."

Gözlerini kısar ve elini indirir. "*Onu* aradın."

Onun bileğini tuttum. "Başka nasıl eve gidecektik? İkizlerin gitmesini mi tercih ederdin?"

Kaşlarını çattı. "Ben eve gitmiyordum."

"Biliyorum," diye terslerim, bir kez daha sinirlenerek. "Sence neden ben buradayım ve Reece yolda? Sen gitmiyorsun. Hugo'yu biz hallederiz."

Birbirimize sertçe bakarız, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz. Bir rüzgâr esintisi ağaçların arasında uğuldar ve yaprakları hışırdatır, o titrer. Üzerinde sadece bir tişört vardır.

"Gömleğin nerede?"

"Binicilik ceketimi almaya geri dönüyordum, *baba*." Kolunu çevirip sarsar.

"Yapma." Onu daha sıkı tutuyorum. "Seni yere yatırıp üstüne oturacağım."

Bu düşünce beni gülümsetir, ama ağzımda bir acı hissettiğimde hemen pişman olurum. Şişmiş alt dudağımı dilimle okşarım ve kanın keskin metalik tadı midemi bulandırır.

Bakışları hareketimi takip eder ve kaşlarını çatar.

"O kadar mı kötü?" diye sorarım.

"Berbat. Aurora çıldıracak."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben onu göğsüme çekiyorum. Gömleğinin kenarını bulup parmaklarımı altına sokuyorum. Beni itmiyor. Kaslı kolları gövdemizi sarıyor ve vücudu bana eriyor. Bana nadiren bu kadar sevgi gösterir ve ben bunu çok seviyorum.

Belki de ona fazla bağlandım. Belki de aynı takımda olmamalıyız. Hayır, siktir et. Jax'in başka bir takımda oynadığını hayal edemiyorum. Deliririm.

"Seni incittiğim için üzgünüm," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Parmak uçlarımla omurgasını okşuyorum. "Ben de üzgünüm."

Nefesi kesiliyor, sık ve hızlı hale geliyor.

"Ne oluyor, Jax? Söyle bana."

Derin bir nefes alır. "Hiçbir şey." "Söyle bana. Düzeltmeme izin ver."

Hugo ise, Reece ve ben bununla başa çıkabiliriz. Benimle aynı takımda olmak istemiyorsa... çok yazık.

"Düzeltilecek bir şey yok." Alnı omzuma düşüyor. "Sana aşığım."
Onun sözleri kalbime işlediğinde damarlarımdan buz akıyor, sonra da lav.
Dudaklarım gülümsemeye çekilir, bu da bir acı hissettirir, ama durduramam, göğsümü titreten kahkahayı da bastıramam. "Biliyorum."
Hissetmiş olsam da, bunu duymak yine de rahatlatıcı.
"Sen tam bir pisliksin." Ayrılmaya çalışıyor, ama ben reddediyorum. "Bırak beni, seni büyük piç."
Alaycı bir şekilde güldüm. "Koca piç mi?" Sorun değil. Ben daha iyisini yapabilirim. "Şu anda seni seviyorum," sesimi alçaltıp gürledim, "*bebeğim*."
Başını kaldırıp gözlerime bakıyor, göz bebekleri büyümüş. "Beyin sarsıntısı geçirdin mi? Bilincini kaybettin mi?"
"Sadece bir dakika," diye şaka yapıyorum.
Ben tepki vermeden, dudakları boynuma yapışır ve dişleri derime batar.
Bir titreme beni sarar ve kollarımda tüylerim diken diken olur. Ne yapacağımı bilemeden saçlarını yumruklarım. "Bunu konuşmamız lazım."
"Neden? Sen beni seviyorsun," diyor boğazıma doğru, sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Buna karşı koymayı bırakmalısın."
Şaşkın bir şekilde geri çekildim, kaşlarım çatıldı. "Karşı koymuyorum."
Başını eğiyor. "Yalan söyleme. Bu gece birlikte görünmek bile istemedin."
Tartışmak için ağzımı açtığımda, tuğla kaldırımda ayak sesleri yankılanır.
"Vay canına. Ne oldu sana?"

"İkinizin gömlekleri de kanla kaplı." Avuçlarımı yukarı doğru çeviriyorum. "Birbirinizi öldürmeye mi çalıştınız?"

Jackson'ın kızarmış gözleri benimkilere bakar. "Buraya nasıl geldin?"

Yüzündeki suçluluk ifadesine bakılırsa, Ethan'ın ağzına birkaç yumruk yemesinin sebebi o.

"Ön kapıdan... Kilidi değiştirdik. Evin içinden geçtim."

"Aurora ile ikizler mi?" Cebinden telefonunu çıkarır, muhtemelen kızımızı görmek için.

"Ve Charlie. O uyuyor. Güvenlik odasına düz ekranlarda oyun oynamak için PlayStation kurdular."

Onaylamayan bir şekilde başını salladı, ama hafif gülümsemesi aksini söylüyordu. "O gözetleme için."

Charlie, mülkte herhangi bir hareket olması durumunda ekranlarda ne varsa kesintiye uğratacak şekilde alarmı programladı. Nasıl olduğunu sorma; ben ESPN'yi bile zar zor bulabiliyorum.

"Seni bekliyorlar. Bu işi halledelim ve eve gidelim." Ethan'a odaklanıyorum, dudakları ve çenesi şişmiş ve kanlı. "Ne oldu?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Onu şaşırttım, arkadan yakaladım. O da içgüdüsel olarak başını geriye attı. Benim hatamdı."

Mantıklı. Jax'in en yakın arkadaşını kasten yaralayacağını sanmıyorum, ama o dürtüsel biridir ve Ethan onu korumak için tereddüt etmez.

Çenesindeki kesikleri inceliyorum, derisi yırtılmış ve kanıyor. "Birkaç dikiş atılsa iyi olur."

Burun delikleri genişledi ve ayakları üzerinde sallandı. "Hayır.

Ben iyiyim." "İğneleri sevmez," diye ekledi Jackson.

İğnelerden korkanlar hep iri, sert adamlardır, ben hariç. Ben piercing ve dövmelelerden hoşlanan tuhaf tiplerden biriyim. "Kelebek bandaj yapabiliriz. Evde deri yapıştırıcım var."

Ethan kısa bir baş hareketiyle onayladı.

"Dudaklarına buz koymalısın. Kanama azaldı mı?"

"Evet," diye mırıldanır ve boynunu bir yandan diğer yana çevirir. Jax başparmağını çiğner. "Röntgen çektirmeli misin?" "Hayır, sadece ağrıyor."

Ethan'ın Jackson'ın duygularını korumak için rahatsızlığını önemsiz gösteriyor olabileceğinden şüpheleniyorum ve ona göz kulak olmaya karar veriyorum. Ona, ya da herhangi birimize bir şey olursa Aurora panikleyecektir.

Sinir bozukluğu midemde birikiyor ve kışkırdaki en kötü acıyla yüzleşiyorum. "Cidden gidiyor muydun? Eve gelmediğinde Aurora'nın nasıl tepki vereceğini düşünmüştün? Ya Ethan? Bunu düşündün mü? Ne kadar yıkılacaklarını düşündün mü?"

Gözleri kısılır. "Hugo onu kaçırırsa *hepimizin* ne kadar yıkılacağını düşündün mü?"

Ne kadar yıkılacağımızı düşündün mü? Ona ne olabileceğini düşündün mü?"

"Bunu düşündüm. Tek düşündüğüm onu korumak, senin aptalca kararlarından bile." Dikkatimi Ethan'a çeviriyorum. "Bu lanet olası bir karmaşa ve Aurora'yı etkiliyor. *Bu gece* bunu çözmemiz gerekiyor. Her şeyi masaya yatırmalıyız."

İkisi de cevap vermiyor ve burası soğuk ve sinir bozucu. Sabırsızlanarak,

"Açıkça görülüyor ki, ikiniz sevgililer gibi kavga ediyorsunuz. Sorun ne?"

Ben mi? Bunun bir parçası olmak mı?"

"Hayır," diyorlar aynı anda, eşit derecede sinirli bir şekilde.

En azından bu bir rahatlama. "Tamam... İş mi? Hâlâ önemsiz bir kız için mi tartışıyorsunuz?"

Jackson dikleşir ve yumruklarını sıkar. "Önemli!"

Ethan geniş omuzlarını dikleştirir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu yüzden mi takas istediniz? Lanet Patty yüzünden mi?"

"Ne?" Jax geri çekilir, dudağını kıvrır. "Hayır."

"O zaman Anaheim neden sözleşmeni satın almayı teklif etti? Neden Robert ile görüştün?"

"Dur. Bir saniye." Jax ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Transfer hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Grant'le birlikte Robert'ın kızı Sloane'ı görmeye gittim, Robert'ın aşık olduğu kızıl saçlı kızı." Parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirir. "Sorunun bu muydu?" Dudaklarında memnun bir gülümseme belirir. "Aww! Birlikte görülmek istemediğinizi, Robert'ın bizim birlikte olduğumuzu bilmesini istemediğinizi sanıyordum."

Ethan birkaç kez gözlerini kırptırır, kaşlarını çatmıştır.

Muhtemelen buraya nasıl geldiğini merak ediyordur, soru sorulmadan ve sınırlar olmadan birlikte oldukları, tüm dayatılan kuralların Jackson'ın zihninde kilitli olduğu bir yere. Jax, Hotel California'dır ve Ethan bunun farkında olmasa da, Aurora gibi o da buraya giriş yapmıştır ve asla ayrılamaz.

Evet, sadece yirmi dokuz yaşındayım, ama görevdeyken çok fazla klasik rock dinledim — Eagles ve Journey'i tekrar tekrar.

Tartışmaya devam ediyorlar, ama uzaktan gelen bir ses dikkatimi çekiyor.

Kırılan dallar.

Ayaklarımızın altında çıtlayan dallar.

"Şşş!" Parmağımı dudaklarıma koyuyorum.

Üçümüz donup kalıyoruz, dinliyoruz. Sonraki ses çok tanıdık, kabuslarımı süsleyen bir ses ve hedefi bildiğim için ikisi de irkilmeden önce atlıyorum.

İçgüdüsel olarak elim kalçama gider, ama silahım yok.

Silah yok. Yelek yok.

Ne olacağını bilerek kendimi hazırlasam da, kurşun yine de nefesimi keser ve beni Jackson'a doğru savurur.

Ağaçların arasından bir silah sesi duyulur ve ben irkilirim. Reece bana çarpar. Dizlerim titrer ve ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Geriye doğru sendelerim ve onu kollarından tutarım.

Ayağa kalkmaya çalışır. "Siktir," diye homurdanır, kelime parçalanmış ve acı dolu.

Her şey çok hızlı olur, kafam karışır. Bir silah sesi daha duyulur. Korku beni felç eder.

Biri koşuyor — dalların ve çalılarının kırılma sesi ormanda yankılanıyor. Bize doğru mu geliyorlar, yoksa uzaklaşıyorlar mı? Birden fazla mı var? İki mi? İki farklı ayak sesi duyduğuma eminim.

Gömleğimden çekilirim ve Ethan bağırır, "Kalk! Kalk!"

Reece göğsünü tutar ve ayağa kalkmaya çalışır. Beni korumak için kendini benimle orman arasına koyar ve beni garaja iter.

Neden? Ben ölürsem daha mutlu olmaz mı?

Tavan kapısını kapatmak için düğmeye basıyorum ve Ethan'ın sağa doğru yönlendirdiği yere, duvarların raflar, kutular ve çantalarla kaplı olduğu yere gidiyorum.

Reece'i yere yatırır, gömleğini başından çıkarır ve Reece'in kanla ıslanmış gömleğinin üzerine bastırır. Arkamda, garaj kapısı titreyerek kapanır. Motor durur ve sadece ağır nefeslerimizin sesi duyulur.

Sersemlemiş bir halde, onların üzerinde durup parmaklarımı saçlarımın arasına geçirip saç tellerimi çekiştiriyorum.

Bu bir kabus. Bir kabus olmalı.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, acımasız ritmi Reece ve Ethan'ın telaşlı sözlerini boğuyor.

Reece 911'i aramaya karşı. LAPD'yi bu işe karıştırmak güvenli değil. Destek gelene kadar beklemeliyiz. Ethan yeterli zamanımız olmadığından endişeli.

Bu gerçek olamaz. Olamaz.

Kafamı sallayarak bu inanılmazlığı kafamdan atmaya çalışıyorum, ama sonra fark ediyorum: *Reece benim için, Aurora için kurşunun önüne atladı.*

Onun üzülmese, ölme riskini göze alıp beni yanında tutmayı tercih etti. Bu aşk değilse, neyin aşkı olduğunu bilmiyorum.

"İletişim cihazımı çalıştırıyorum." Titreyen elleriyle gömleğinden künyesini çıkarmaya çalışıyor. "OIS. Kod 30," diyor boğuk bir sesle, ardından adresi hızlıca söylüyor.

Kimlik plakası onun iletişim cihazı mı? Tel mi? Bakışlarım parmaklarını kaplayan koyu kırmızı kana takılır. Panik yükselir ve şoku uzaklaştırır, nefesim hızlanır ve sığlaşır.

"Sakın ölmeye cüret etme!" Boğazım acıyor, duygularıyla gerginleşiyor ve volta atıyorum. "Aurora, birinizi yaralarsam ve diğeri benim için kurşun yiyerek ölürse beni asla affetmez." Acıyan gözlerimle herhangi bir silah arıyorum ve bir beyzbol sopası buluyorum. Elime geçen her orospu çocuğunu öldüreceğim. "Her zaman beni gölgede bırakmak zorundasınız, değil mi? İkiniz de. Bir bebek ve göğsüne isabet eden bir kurşunla rekabet edemem."

Yerden sopayı kapıyorum ama kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir sopanın silaha karşı ne şansı olabilir ki?

Yine de, metal sopayı can simidi gibi kavrar ve ses dinlerim.

Kapıya bakıyorum. Onlar beni istiyorlar. Reece kan kaybederken burada boş boş duramam.

"Jax, yapma." Ethan'ın sesi sert. "Sakın bunu düşünme. Peşine düşerim ve bu da Reece'i bırakmak anlamına gelir. Bunu istemezsin."

Midem acı bir şekilde kasılıyor, gözlerim dökülmeyen gözyaşlarıyla yanıyor. "Sırada sen olabilirsin." Kapıya doğru adım atıyorum.

"Jax..." diye uyarıyor Ethan alçak sesle.

"Jackson, ikizleri ara." Reece'in sesindeki korku dikkatimi çeker. "Video görüntülerini kontrol et. Charlie cevap vermiyor."

Kanım donar.

Hayır. Hayır. Hayır. Lütfen, o olmasın. Aurora dışında herhangi biri olsun.

Reece'in yatak odasının dışında yükselen sesler ve ağır ayak sesleri ile birden uyanırım. "Eğer bu eve girerlerse, önce ateş ederim, sonra soru sorarım sorarım."

Desi'nin hırlayan sözleri koridordan geliyor ve tüm vücuduma bir korku dalgası yayarak, uykumun son kalıntıları da silip süpürüyor.

"Kimseyi öldürmemeye çalış!" diye bağırır Charlie. "Ethan bunu istemezdi."

"Tabii ki isterdi," diye bağırır Dante uzaktan, sesi ikizinden daha kalındır. "O bir Rossi. Kimse ailesine dokunamaz."

Desi, Reece ve Charlie'nin bu öğleden sonra tamirini bitirdikleri kapıyı açar ve arkasında bir ışık huzmesi belirir. Kapüşonlu sweatshirt ve eşofman giymiş, bana doğru koşar.

Yorganı atıp bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtıyorum. "Ne oluyor?"

"Güvenli odaya gitmeliyiz. Adamlar evi kuşatmış."

Kalbim deli gibi atmaya başlar. "Herkes nerede?" İkizler evdeyse, Jax ve Ethan da evde olmalı. Değilse... "Reece?"

"Kyle'ın evinde." Çömelir. "Seni kaldıracam." Titreyen bedenimi kollarına alır ve başımı okşar. "Sarılıp yat. Geçmemiz gereken çok pencere var."

Reece neden Kyle'ın evinde olsun ki? Acil bir durum olmadıkça beni yalnız bırakmazdı, Jax bisikletini almaya gittiğinde bir sorun çıkmadıkça.

Şimdi, burada saldırıya uğradık, bu bir tesadüf olamaz. "Beni yalnız mı istediler? Beni Jax'e karşı kullanmak mı istiyorlar?"

Bir kolunu kıcıma, diğerini başımı korumak için koyan Desi, artık sessiz olan koridora doğru ilerliyor. "Öyleyse, büyük bir sürprizle karşılaşacaklar."

Yavaşça oturma odasına yaklaşır. Aşağıda camlar kırılır, bir pencere parçalanır ve ben irkilir, inlerim.

"Şşş... Dante aşağıda. Kimsenin merdivenlerden yukarı çıkmasına izin vermez."

Sırtını duvara dayar ve köşeden verandaya ve havuza açılan cam kapılara bakar. Kalbim boğazımda atıyor ve bebek, ya adrenalin yüzünden ya da dar alandan hoşlanmadığı için hareket ediyor.

Gerginleşiyorum, cildimde soğuk terler çıkıyor ve midemde mide bulantısı hissediyorum. Çok garip ama birdenbire başkasının kollarında olmaktan rahatsız oluyorum, o kişi Desi olsa ve bu bir acil durum olsa bile.

Daha fazla düşünebilmeden, o yavaşça ilerliyor, ama sonra geri atlıyor.

"Siktir," diye küfrediyor ve yatak odasına doğru dönüyor. "

Güvenli odaya yetişemeyeceğiz. Güvenlik odası olacak."

Ayak parmaklarımı yere doğru uzatıp bacaklarımı gererim. "Bırak beni. Oraya koşarım."

Beni bırakıyor, bir elini arkasına uzatıyor. "Kapıyı kilitle ve barikat kur."

Hızlı bir şekilde arka arkaya dört el silah sesi duyulur, ardından sert ahşap zemine cam parçaları düşer. Patlama, daha önce hiç duymadığım kadar keskin ve şiddetlidir. Nefesim kesilir ve aniden dururum. Ellerimi kulaklarıma sıkıca kapatarak etrafımda dönerim.

Desi, silahını kaldırarak koridorun ağzını kapatır. Omzunun üzerinden bakarak, "Git, Aurora!" der.

Kulaklarımda çınlama olmasına rağmen onu açıkça anlıyorum. Çoraplı ayaklarımla güvenlik odasına koşar ve kapıyı çarparak kapatırım, ayaklarım neredeyse kayıyor.

Klavyeye bakıyorum, düşüncelerim bulanık ve dağınık, bir an ne yapacağımı bilemiyorum.

"Asma kilit simgesine bas, bebeğim!" diye boğuk bir ses yukarıdan geliyor.

Titrek parmaklarım düğmeyi bulur ve kilit mekanizması yerine oturur.

"Jax!" Onu göremiyorum ama tavana bakıyorum. "Saldırıya mı uğradık? Hepimiz mi?"

"Evet." Titreyerek nefes verdi. "Deri koltuklardan birini kapının önüne it ve masanın altına gir."

Ayaklarımdan birinden diğerine atlayarak, tutunmak için çoraplarımı çıkarır ve tüm gücümü kullanarak onun talimatlarını uygulardım.

Masanın altına girmeden önce yukarı bakıp soruyorum, "Sen iyi misin?"

Ağır bir sessizlik olur, midem bulanır, yanağımdan bir damla gözyaşı akar.

Cevap veren Ethan'dı, sesi bastırılmış duygularla boğuktu. "Biz iyiyiz, bebeğim. Benim için kendine dikkat et. Yakında orada olacağız."

"Bebek ayını istiyorum." Aurora'nın yumuşak sesi zihnimde yankılanıyor, yatakta birbirimize sarıldığımız anı beklenmedik bir şekilde aklıma geliyor.

Güneş, tül perdelerden içeri süzülerek parke zemine ışık huzmeleri düşürürken, bizi gölgesinde bırakıyordu. Jax spor salonundaydı, sabah erken saatlerde antrenman yapıyordu, ama ben henüz kalkmak için çok mutluydum.

"Çocuk odasında asılı olan ışıklı ay gibi mi?" Alnını öpüyorum ve parmaklarımı uzun, kalın saçlarının arasına geçiriyorum. "Bir tane sipariş et, biz de taktırırız."

"Hayır." Kıkırdadı ve o yaramaz gözleriyle bana baktı. "Balayı gibi. Bebek doğmadan önce birlikte vakit geçirmek için çıktığınız bir tatil gibi."

Zihnimde tarihleri kontrol ettim ama Şubat ayına kadar tatil için uygun bir tarih bulamadım. Hamileliğinin son ayında seyahat etmek isteyeceğini sanmıyordum.

"Bunun için vaktimiz olduğunu sanmıyorum, bebeğim. Bu yaz için bir şeyler planlayabiliriz. EJ'yi de götürürüz, yardım edecek çok kişi var."

"Tamam," diye fısıldadı ve göğsümü öptü.

Ses tonundaki hayal kırıklığını duydum ve bunu kaotik hayatımızın bir parçası olarak görmezden geldim. Dudaklarım ve dilimle onu teselli ettim, ama yemin ederim ki, bu geceyi atlatırsak, onu lanet olası bir babymoon'a götüreceğim.

Jax yanıma diz çöküp yüzünü omzuma gömdü ve sessizce ağlamaya başladı. Kollarını önüme doladı, parmakları umutsuzca boynumu kavrarken diğer eliyle telefonu kucağında tutuyordu.

Başımı onun başına yasladım. "Benim için biraz daha güçlü ol. O acıyı ve korkuyu öfkeye dönüştür."

Çenesini sıkıp gevşetir, kasları nemli tenime baskı yapar.

"Hadi ama, bebeğim. Bizi güvende tutman lazım. Bundan sonra, nereye gitmek istersen oraya gideceğiz. New York'a gitmek mi istiyorsun? New York'a gideceğiz. Kimse bizi bir daha incitmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Polisler dört dakika uzaklıkta. Birkaç tane daha eve doğru geliyor," diye ekledi Reece, gözleri yarı kapalı. "Bu önceden planlanmıştı. Hugo, Aurora'yı tehdit etmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Belki de seni takip ediyordu. Belki de dikkatimi dağıtmak, beni dışarı çıkarmak ve Aurora'yı yalnız yakalamak için buraya geldi. O onların sigorta poliçesi, soruşturmayı bozmanın tek yolu. Sen tesadüfen buradaydın ve onlar da fırsatı değerlendirdiler. Her halükarda *bir şeyler* yapacaklardı. Bu sadece zaman meselesiydi. Hepimiz önlemler aldık ve ikizlerin ya da Charlie'nin onu savunacağını beklemeyeceklerdir."

Altında bir kan gölü var ve aramızda duran sol kolu gevşek bir şekilde yerde yatıyor. Ev güvenlik uygulamasına bağlandığımızda ve gürültüyü duyduğumuzda ayağa kalkmaya çalıştı. Parmaklarından sürekli kan damlıyordu ve dengesini kaybetti, metal rafa tutunarak yere çöktü.

Jax başını kaldırıp ona acı dolu bir bakış attı. "Ya bu senin ortağının işi ise?"

"Ortağım ikizleri silahlandırdı. Eğer bu işe karışmış olsaydı bunu yaparmıydı?" Reece zorlukla nefes aldı. "Charlie onların tarafında olsaydı, babanın hayran kulübü pencereleri kırmak zorunda kalırmıydı? Hayır, onları ön kapıdan içeri alırdı."

"O zaman nerede?" Jax, sesinde keskin bir umutsuzlukla sordu.

"Nefes al. Ben onun hayatını kurtardım. O da benimkini kurtaracak." Reece'in göz kapakları düşer ve sözleri mırıldanmaya dönüşür.

Duruşumu düzelterek dizlerimin üzerine çöküp göğsünün üst kısmına daha fazla baskı uygulayarak ağrıyan omuzlarımı rahatlattım. "Hepsini öldürürse, ne yaptığı umurumda değil." Dışarıdan bakıldığında, boş bakışlı ve duygusuz bir ses tonum vardı. Duyarsız olduğumu söyleyemem, tam tersine. Öfke ve gazap

empati ve mantığı bastırdı. Benim olanı istiyorum ve bu gecenin bitmesini istiyorum. Başka hiçbir şey ya da kimse umurumda değil. "Her birini."

Bir silah sesi dikkatimizi ekrana geri getiriyor, ekran güvenlik odası ve Reece'in koridoru arasında bölünmüş durumda. Loş ışıktaki görüntü pürüzlü ve her şey benim anlayabileceğimden daha hızlı hareket ediyor.

Güvenlik odasının dışında, tamamen siyah giyinmiş maskeli bir adam tuş takımına nişan alıyor.

Jax bana yaslanarak titriyor. "O odanın geçilmez, yangına ve dumana dayanıklı olması gerekiyor."

Bir patlama daha.

Nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey olmaz. Kapı sağlam kalır.

Bir patlama daha. Saldırganın kafasından ince bir sis çıkar ve adam yere yığılır.

Siktir.

Desi silahını çekerek kadrāja girer, Reece'in yatak odasına doğru döner ve tekrar ateş eder. Plajdan yaklaşıyor olmalı, evin arkasındaki birçok noktadan içeri giriyorlar.

Komşuların bunu duymaması imkansız. Güvenlik şirketinin polisi çağırması imkansız.

"İyi iş çıkardın," diyorum Jax'e, sesim ağır ve uzak.

Kendi sesimi tanıyamıyorum. Cehennem gibi bir yerde mahsur kaldım, zihnim çaresiz olduğum alternatif bir zamana gidiyor, hamamböceği istilasına uğramış bir dairede uyanmış, yine yiyeceksiz bir günün başlangıcında, annem kaşınıtlı kanepede baygın yatıyor.

Kumaşı çok net hatırlıyorum. Pürüzlü, aşındırıcı tüy topaklarıyla kaplıydı. Yalnız başıma saatlerce onları koparmaya çalışırdım, ama asla çıkmazlardı. İplikler çıplaktı ve sarı, süngerimsi minder deliklerden dışarı çıkmıştı. Küf ve bayat sigara dumanı kokuyordu.

Ayaklarımın ve kontrplak arasında, muşamba yırtılmış ve yumuşak tabanlarımı delip geçen kirler sıkışmış. Beni bakmakla görevli, salya akıtan kadına bakıyorum ve yemin ederim, büyüdüğümde bir daha asla çaresiz kalmayacağım.

Şimdi bakıcı benim ve benim olan şey yanımda titriyor, altımda kanıyor, evimi savunuyor ve bebeğimi içinde taşıyan bir masanın altında saklanıyor.

"Bir daha asla."

Jax'ın kan çanağına dönmüş zümrüt gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bir daha bana haber vermeden bir şey yapma." Gözleri yaşlarla doluyor.

"Bir daha asla ailemizi savunmak için tek başına sorumluluk almayacaksın. Bu *bizim* işimiz. Üçümüz birlikte çalışacağız, daha iyi iletişim kuracağız. Anladın mı?"

Başını sallar, sonra başını eğerek kulaklarını bir bip sesine diker. "Kapı," diye fısıldar.

"Işıkları kapat," diye boğuk bir sesle Reece, oturur pozisyona geçer.

"Hareket sensörleri var." Jax ayağa kalkar, sopayı kapar ve garajın arkasına doğru koşar.

Kanlı ellerimi pantolonuma silerim ve onu takip ederim. Kahretsin, kollarım işbirliği yapmak istemiyor, kaslarım sertleşmiş ve başım zonkluyor.

Neredeyse bir hokey sopasına takılıp düşüyordum, onu silah olarak aldım. Ne kadar uygun.

Kapı yavaşça açılır ve Jax, beyzbol sopasını omzunun üzerine kaldırarak kapının arkasına saklanır. Siyah deri eldivenli eller bir silah tutarak önce görünür ve ben Jax'ın yanındaki duvara yapışıyorum.

Ayağını kaldırıp kapıya tekme atıyor. *Akıllıca*. Kapı, gürültülü bir sesle tekme atan kişiye çarpıyor.

İçeri girmek için omuzlamaya çalışıyorlar, ama Jax hızlıca aynı hareketi tekrarlıyor — *tekme, tekme, tekme, tekme* — ta ki kişi öne doğru sendeleyip düşene ve silahı düşürene kadar.

Körü körüne arkama atıyorum. Belki de onu kapmalıydım, ama dürüst olmak gerekirse, hiç silah kullanmadım.

Jax, kafasının üzerinde sopayı o kadar hızlı sallıyor ki, havada bulanıklaşıyor. "Karım selam söylüyor," diye homurdanıyor.

Sopayı her kaldırışında, kan yanımdaki beyaz duvara sıçrar, damlalar yanağıma ve çıplak göğsüme düşer.

Vay canına. Lanet olsun. Onun güçlü bir şutu olduğunu sanıyordum...

Kapıdaki hareket dikkatimi çekti. Bir başka orospu çocuğu.

Bir silah daha. Bu kabus ne zaman bitecek?

"Yere yatın!" diye bağılıyor Reece, bir başkası da "Silahlarınızı bırakın!" diye bağılıyor.

Hokey sopasını bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Başka ne yapabilirim ki? Ben neredeyse işe yaramazım.

Jax sallamaya devam ediyor, çenesi gevşemiş, dişleri yere saçılmış kel bir adamın yüzünü ve kafatasını parçalıyor. Onlar takma diş mi? Orada yatan bir göz küresi mi?

Binada bir silah sesi yankılanır. Jax'i kemerinden yakalar, yere çekip vücudumla onu korurum.

SWAT içeri girip taleplerini haykırıyor. Reece dizlerinin üstünde oturan bir şekilde otoritesini ortaya koyuyor ve memurlar ona yardım etmek için acele ediyorlar. Omuz kemiği ve kol kemiğinin kırıldığını, kolunu hareket ettiremediğini söylüyor. Onlara onu koruduğumuzu söylüyor.

Jax altımda nefes nefese kalır, gergin vücudu titrer, Hugo'nun cansız bedenine bakan gözleri dehşetle doludur.

Çömelirim, onu kollarımın arasına alırım ve alındaki terli saçlarını okşarım. "Bitti, bebeğim. Bir daha sana asla dokunamayacak. Bitti."

Çevremde, heyecanlı bir kovanın etrafında dolaşan arılar gibi bir faaliyet fırtınası var ve bu da kafamın karışıklığını daha da artırıyor.

Bu çılgınlığın bir yöntemi var, kendime güveniyorum. *Süreci güven.*
Sayısız baskına katıldın.

Ancak bu sefer, hayatım tehlikede ve beni vuran muhtemel oyuk uçlu mermiyi kastetmiyorum.

Aurora.

Dizlerimden kalkmaya çalışıyorum, baş dönmesiyle mücadele ederken bir ayağımı bir ayağımı kaldırıyorum.

Güçlü bir el omzumu kavıyor. Omurgamdan ve kafatasımın arkasından keskin bir acı geçiyor ve ben yere yığılıyorum.

"Yere yat. Bir litre kan kaybetmiş olmalısın."

Kahretsin, ekibimden birinin yanımda olduğunu unutmuşum — polis eğitimi almış bir sağlık görevlisi.

"Mercer?" diye soruyorum, boğazım kurumuş ve ağrıyor.

Kan kaybını azaltmak için dizini köprücük kemiğime koyar ve siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırır. "Birimler yaklaşıyor." Dişleriyle bir serum torbasını yırtarak açar.

"Jax..." Acıyla mücadele ederek başımı sağa sola çeviririm ve onu kapının yanında bulurum. "Kapıyı aç."

"O zaman beni bırakmalarını söyle." Kanla kaplı yüzü, hırçın bir ifadeyle çarpılmış.

Cinayet mahallinden öylece ayrılamazsın. Bir polis memuru tırnaklarının altından kanıt toplarken, diğeri ellerinin fotoğrafını çekiyor. Giysilerini de poşete koymak isteyeceklerdir.

Elimin arkasında bir batma hissediyorum ve damarlarım buz gibi oluyor.

Gözlerimi kapatıp mide bulantısını atlatmaya çalışıyorum. "O çıldıracak ve biz hiçbir şey elde edemeyeceğiz."

"Hey," amirim arkamdan bağırır. Minyon bir kadındır, ama sesi tiz ve korkutucudur. "Hastanede kanıt topla. Şu kapıyı açalım da bu gece bitsin."

Onlar için bu gece henüz bitmedi. "Yerde yatan kişi Polis Şefi Hugo Isaac." Konuşmam bozuk çıkıyor ve boğazım düğümleniyor. "Diğer baskınları gerçekleştirin."

Karanlık bir teselli kaynağı oluyor ve acı azalıyor. Vücudum kalkıyor ama göz kapaklarım ağır kalıyor.

"Jax?" Uykumda nazik bir ses yankılanıyor.

Aurora. Kalbim bir an durur, sonra hızla çarpmaya başlar.

"Charlie için kapıyı aç, bebeğim. Seni hastaneye götürecektir." Uzakta sirenler çalıyor. *Hastaneye gidiyor.*

"İkizlerle birlikte. Onlarsız gitme," diye ekliyor sert bir ses.

İkizlerimiz var. Onları hayal edemiyorum. Görevde miyim? Onlarla tanıştım mı?

Gözlerimi açtığımda parlak bir ışık ve bana bakan iki adamın bulanık yüzleri görünüyor. Gözlerim yaşarır ve gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptırırım. "Angel." Kalın dilimden yavaşça ve peltek bir şekilde çıkar.

"Reece? Ne oldu?"

Sesi korkuyla titriyor ve ona uzanıyorum, ama kollarım birbirine dolanmış ve hareket etmiyor. "Onu bana ver."

Parmaklar bileğimi kavrar. "Sakin ol Viking. Onu yakında göreceksin."

Viking. Bu benim yeni kod adım mı? "Ne oluyor?" diye sorar, korkmuş bir şekilde.

Aklım karardı ve bağlarımdan kurtulmaya çalıştım. "Onu bana verin.

Onlara dokunma!"

"Kahretsin, hayal görüyor. Onu susturun," diyor bir kadın.

Daha büyük tehdit olan geniş omuzlu siluete saldırıyorum. "Ona dokunma!"

Adam, parlak ışığı engelleyen, tehditkar bir gölge oluşturur. Beni alt eder ve yere yatırır. "Sakin ol, Reece. O güvende."

Kollarım çalışmıyor ama bacaklarım çalışıyor ve gölgeyi itiyorum. "Onu sakınleştirin." *Birkaç metre uzakta başka bir erkek.*

Aurora beni çağırıyor ve ben tekme atarak, sesine en yakın olan kişiye vuruyorum. "Ona dokunma lanet olası."

"Siktir," diye homurdanır. "O *benim* karım."

Derin, gürleyen bir kahkaha hücrede yankılanır.

"Seni öldüreceğim." Zayıf bir tehdit. Başım dönüyor ve sert bir yatağa yığılıyorum. "O benim."

"Paylaşmak sevgidir, Viking."

Bu sefer tekmem sadece metal parmaklıklara isabet eder.

"Bebğim, beni dinle. Sorun yok. Ambulansın içindeyiz. Ağrı kesicilerle kafası güzel ve kavga edecek kadar iyi durumda. Sanırım yaşayacak. Tanrım, siktir."

Neden bu ses beni işkence ediyor?

Gergin bir şekilde, güvenlik odasına geri adım atıp Charlie'den uzaklaşıyorum. "İkizleri istiyorum." Sesim titriyor ve ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor. Yaklaşan panik atakla başa çıkmak için elimi sıkışan göğsüme koyuyorum.

Yakında arkadaşlarınla birlikte olacaksın. O zaman dağılabilirsin.

Evimiz savaş alanına döndü ve şu anda Ethan, Jax, Reece, Desi ve Dante dışında kime güvenebileceğimi bilmiyorum.

Charlie sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırır. "Sorun yok, Aurora. Reece ameliyata girmeden önce seni hastaneye götürmem gerekiyor. Seni görmek isterdi."

Ben de bunu istiyorum, ama Reece kendinde değil. Orada olduğumu anlayabileceğini sanmıyorum. "O benim güvende olmamı isterdi."

O yatıştırıcı bir şekilde başını sallar. "Güvendesin. Sana bakmamı istedi." Ona inanmayarak daha da geri çekilirim.

Evin diğer ucundan sesler yükseliyor: "Temiz!"

Güvenlik kamerasında, silahlarını çeken polisler odadan odaya koşuşturuyor.

"Bunun için burada olmana gerek yok." Yaklaşıyor. "Bu senin kaygını tetikleyecek."

Um, ben zaten tetiklendim.

"O ikizlerle birlikte gider." Ethan'ın sert sesi odayı doldurur.

"Onu hastaneye götürmezsen bunu öğrenirim," diye ekler Jax. "Yoldan saptığın anda bunu anlarım."

"İkizler sorgulanıyor ve muhtemelen gözaltına alınacaklar," diye tartışır Charlie, sanki kaçmak üzere olan yaralı bir hayvanmışım gibi gözlerini bana diker.

Boğazım düğümlenir. "Hayır." Nefes almakta zorlanırım. "Onlar beni koruyorlardı."

Hoparlörlerden statik sesler geliyor, Jax'ın öfkeli sesi arka planda boğuk çıkıyor.

Hat temizlenir ve bir kadın sertçe, "Mercer! Onları hastaneye götür. Hemen!"

Charlie'nin duruşu sertleşir. "Evet, Komutan."

O keskin bir dönüşle odadan çıkar ve beni, kapının dışında kanlar içinde yatan bir figürü izlemek üzere yalnız bırakır.

Masada saklanıp ellerimi kulaklarıma bastırırken boğuk silah sesleri duydum, ama birinin bana bu kadar yaklaştığını bilmiyordum.

Beni kaçırıp zarar vermek isteyen, Jax'e karşı kullanmak ve sevdiklerimden uzaklaştırmak isteyen bir adamdan beni ayıran tek şey bir kapıydı.

Bebeğe zarar vermiş olabilirler.

"O öldü." Titreyen dudaklarımdan, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle bu sözler dökülüyor. "Bize zarar veremez."

Durumun ciddiyeti kalbimi bir mengene gibi sıkıştırıyor ve panik hakim oluyor.

"Aurora, başka yere bak." Ethan'ın sesi uzak geliyor, kulaklarımda çınlayan sesler onu bastırıyor.

"Buradan çıkmam lazım." Bir adım öne çıkıyorum ve ayaklarımda sallanıyorum. Sanki bu, zeminin sallanmasını durduracakmış gibi aşağıya bakıyorum ve fark ediyorum... "Ayakkabılarımı giymemişim."

Ayakkabısız Ethan, Jax ve Reece'in yanına, hastaneye gidemem.

"Aurora," diye homurdanır. "Kıpırdama."

Ama kaçmam lazım. Onlara ulaşmam lazım.

Kapı pervazını ve duvarı tutarak, kanın üzerinde kaymamaya dikkat ederek ayağımı cansız bedenin üzerinden kaldırıyorum. Uyanıp beni yakalayacağından korkarak titriyorum. Bunun mümkün olmadığını biliyorum, uzuvları doğal olmayan bir şekilde bükülmüş durumda.

Reece'in kapısı ardına kadar açık. Girişte, başka bir ceset hareketsiz bir şekilde yerde yatıyor. Yanında, sırtında bir silah taşıyan bir adam çömelmiş durumda. Yüzü tamamen maskeyle gizlenmiş, bana bakıyor.

Ölü ve diri her iki adam da aynı siyah taktik kıyafetleri giyiyorlar. Kim kimdir belli değil ve şaşkınlıkla yatak odama doğru koşuyorum.

Gözümün ucuyla kırık cam parçalarının parıldadığını fark ettim, ama çok geç kalmıştım. Keskin bir acı ayak tabanlarımı kesti ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kahretsin." Charlie aceleyle yanıma gelir, botları parke zeminde gıcırıyor. "Neden kimse beni dinlemiyor?"

Tereddüt etmeden bana uzanır, ama ben onu iteklerim.

"Bana dokunma." Titrek bacaklarımla ayağa kalkarım ve geriye doğru sendelerim. Gözlerim yaşlarla bulanır ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırparım.

Gerekirse beni dengelemek için ellerini uzatır, ama bana dokunmamaya dikkat eder. "Şoktansın ve kanaman var. Oturman lazım, tercihen buradan uzak bir yerde."

Dizlerimden kan sızıyor. Mide bulantısı midemi altüst ediyor ve boğazıma yükselen safrayı yutuyorum. "İkizler nerede?"

"Desmond parmak izi veriyor. Dante ise karşılaştığı suçluları teşhis ediyor... *Karşılaştığı.*"

Çenesini verandaya doğru uzatır, orada birkaç kişi betonun üzerinde yüzüstü yatmaktadır, üçünün bilekleri ve ayak bilekleri plastik kelepçeyle bağlanmıştır, diğerleri hareketsizdir.

Dante onların üzerinde durmuş, bir polisi işaret ederek konuşuyor.

Parlayan mavi havuz ışıklarının ötesinde karanlık uzanıyor ve gölgelerin içinde Dante'nin geniş omuzları ve kaslı vücudu Ethan'inkine benziyor. Rahatlık ve özlem beni sarıyor ve ona sesleniyorum.

O yukarıya bakar, ama bir davetsiz misafir de öyle yapar ve gözlerini benden ayırmaz.

Dante yanından geçerken adamın kafasına basar ve ben neredeyse kendimi kötü hissederim

—neredeyse.

"Ona bakma, orospu çocuğu," diye homurdanır. Endişeyle kaşlarını çatarak yaklaşır. "Ne oldu?" diye Charlie'ye sorar, sesinde suçlama vardır.

"Beni suçlama. Camın üzerine bastı. Tanrım, sizler çok sıkı bir grupsunuz. Kimseye güvenmeyi reddediyorsunuz. Bu bir sorun."

"Doğru. Şimdi kardeşimi getir, yoksa benim ne kadar sorunlu olabileceğimi göreceksin."

Charlie başını sallayarak uzaklaşır.

"Siktir, polislerden nefret ediyorum," diye mırıldanır Dante. "Ethan beni boğmadan önce seni temizlememiz lazım."

Kan bacaklarımdan akıyor, ama tek hissettiğim utanç ve buradan acilen gitme ihtiyacı. "Üzgünüm. Sadece gitmek istiyorum." Sesim kırılır ve acıdan kurtulmak ve rahatsızlığımı ondan saklamak için ayak parmaklarımı kıvırırım. "Ayakkabıya ihtiyacım var."

Kollarını uzatır. "Her halükarda, seni bu camların üzerinden taşımam gerekecek.

Seni odana götürüp ayakkabılarını giydirip çabucak temizleyeceğim."

Sürücü koltuğunda, hastaneye giderken Charlie prosedüre uymadığımızı ve olay yerini kirlettiğimizi mırıldanıyor. Alnımı cama dayayıp geceye dalıyorum. Damarlarımda dolaşan endişeye rağmen, etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve göz kapaklarım kapanıyor.

Acil servisin kapısı önünde sabırsızlıkla bekliyorum. Ethan arkamdan bana sarılmış, başını omzuma dayamış olmasaydı, yerinde duramayacaktım. Yorgun olduğu için onu suçlamıyorum, eminim acı çekiyordur ve bu benim hatam.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Tüm gücümle o sopayı salladığım için parmaklarım bile ağrıyor. Hugo'yu öldürmek için tüm kalbimi ve ruhumu ortaya koydum ve her türlü acı ve ıstıraba değdi. Onun parçalanmış yüzünü ve kafatasını rüyamda göreceğim. Bu, onun bana yaşattığı kabuslardan çok daha iyi.

Yorgunluğa rağmen vücudum daha hafif hissediyor ve telafi etmem gereken bir sürü şey olsa da depresif değilim. Zihnim hızla çalışmıyor. Bu gece olanların hukuki sonuçları konusunda endişeliyim ama Reece'e güveniyorum.

Biliyorum, çılgınca, değil mi?

Travma ekibi şu anda onunla ilgileniyor. Kurşunun önemli bir damar veya organa isabet etmediğini düşünüyorlar, ama çok kan kaybetmiş ve omzunda ve kolunda ciddi hasar var. Durumu stabil hale gelip ünite hazır olduğunda ameliyata alınacak.

Komutanı Ethan ve ben, ona en iyi bakımı almasını talep ettik: özel oda, en iyi cerrahlar, ne gerekiyorsa. Masraftan kaçınılmayacak.

Ona hayatımı borçluyum.

Aurora'nın, bir gecede hem erkek arkadaşlarını yaraladığım hem de hayalimizdeki evi mahvettiğim için benden boşanmasına ihtiyacım yok.

Desi ve Dante'yi tehlikeye attığım için.

Ve o kaçırılabilirdi. Ya da daha kötüsü. Tanrım, ben bir şeyi mahvettiğimde, bunu epik boyutlarda yapıyorum.

Pişmanlık ve suçluluk duygusu beni boğuyor. Başım dönüyor ve ayaklarım titriyor. Ethan kucaklamasını sıkılaştırıyor. "İyi misin?"

"Bunu başımıza getirdiğim için özür dilerim. Kendim halledecektim." Titrek bir nefes verip gözyaşlarını silerek gözlerini kırkıyorum. "Evi tamir ettireceğim ya da taşınabiliriz. Ne istersen."

"Ev umurumda değil, bunu biliyorsun. Tek istediğim güvenliğimiz. Bir çaresini buluruz. Önce önümüzdeki birkaç günü atlatalım." Dudaklarını şakağıma değdirdi. "İkinizi de gözümün önünden ayırmaya niyetim yok."

"Keşke hep böyle olsaydık." Düşüncem dudaklarımdan kaçır. Yorgun zihnimde filtre yoktur, gerçi iyi günlerimde bile pek filtrem yoktur.

"Biliyorum." Sessizleşir ve tam da ondan başka bir şey duymayacağımı düşünürken, "Ben de" diye ekler.

Umut, karnımda kelekler gibi uçuyor. "Neden yapamıyoruz?"

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet."

"Yapabiliriz... özel olarak." Esniyor ve boynunu uzatıyor. "Ve muhtemelen Aurora ile konuşmamız gereken bir konu."

Esnemesi bulaşıcıdır ve ben ona yaslanıp gözlerimi kapatırım. "O biliyor."

Boynumun kıvrımına burnunu sürter. Aramızda bir şey değişir. Tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum, ama tüm varlığımla hissediyorum.

Bir ajan ya da memur ya da her ne deniyorsa, bize *Özel Müdahale Ekibi* tişörtleri ve tulum pantolonları verdi, el konulanları kanıt olarak. Sağlık görevlisi Ethan'ın çenesini sardı ve ona buz torbası verdi. Bizi koydukları özel bekleme odasındaki banyoda elimizden geldiğince temizlendik.

Şimdi tek ihtiyacımız olan Aurora.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, telefonumdaki takip cihazı bip sesi çıkardı. "Yakında burada olacaklar, şükürler olsun."

Araç durdu ve Dante arka koltuktan indi. "Yaralı, durumu kötü değil ama kimseye dokunmasına izin vermiyor."

O sözleri ağzından çıkmadan önce arabayı dolaştım, Ethan arkamdaydı.

Eğer yaralanmışsa aklımı kaçıracam. Hepsi benim suçum. Bunlar ona olmamalıydı ve benim hayatımın bir parçası olmasaydı olmazdı.

Kapıyı açtım ve o öne doğru yığıldı.

Panik içimi kaplar. Çömelirim ve solgun yüzünü ellerimle kavrarım. "Ne oldu?"

Gözleri yavaşça odaklanır. "Jackson," diye fısıldar, sonra alını benim alnıma düşerken nazik ifadesi bozulur.

"Bebeğim," diye ağlarım, onunla birlikte.

Ethan arkamdan uzanıp onu araçtan çıkarır ve ayağa kaldırır. O inleyerek Ethan'ın kollarına yığılır ve Ethan onu kucaklar.

"Neren acıyor?" Boğuk sesi titriyor ve gözleri yaşlarla parlıyor.

Ethan'ın ağladığını hiç görmemiştim ve ben de kendimi kaybettim. Aurora'yı tutarken destek için göğsüne yaslanarak berbat bir haldeydim.

Alt dudağı titriyor. "Yüzün..."

O, kadının adını homurdanarak sözünü kesti. "Cevap ver."

"Camın üzerine bastım. Korkmuştum. Adamların hepsi aynı görünüyordu... Sana ulaşmak istedim."

Adamlar aynı görünüyorlar çünkü aynı adamlar — dış görünüş olarak. SWAT teçhizatlı LAPD ile SWAT teçhizatlı İç Güvenlik Bakanlığı Özel Müdahale Ekibi. O aradaki farkı bilemezdi. *Biz* de bilemezdik.

Gözlerinden yaşlar akıyor, ben de onları siliyorum. "Sorun yok. Artık buradayız. Bir daha olmayacak. Sana yemin ederim."

İstifa edeceğim. Onun yanından ayrılmayacağım. Kyle'ın mülklerini ve yatırımlarını satıp, geriye kalanlara karşı bir savaş başlatacağım. Tanıklık edeceğim — bizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ethan'ın sesi yumuşar ama yine de sert kalır. "Ayaklarında cam parçalarıyla mı dolaşıyordun?"

Güvenlik kamerasında onun kaçtığını gördük ama nerede yaralandığını göremedik. Dante onu odamıza taşıdı ama ondan sonra onu kaybettim. Yatak odalarına kamera takmak için bir neden daha.

"Sana ihtiyacım var." Yüzünü Ethan'ın boynuna gömer. "Sadece beni tut. Beni bırakma."

O ağlıyor, ben de onunla birlikte ağlıyorum, ona yaşattıklarım için kalbim parçalanıyor.

"Bırakmayacağım," diye boğuk bir sesle söyler ve bizi daha sıkı sarar, başını onun başına dayar, parmaklarını saçlarıma geçirir. "İkinizi de asla bırakmayacağım."

Üçümüz birbirimize sarılıp, Ethan boğazını temizleyene kadar gecenin birikmiş korku ve duygularını serbest bırakıyoruz.

"Reece'i kontrol etmeliyiz, bebeğim, ve seni muayene ettirmeliyiz." Onun şakağına öpücük kondurur. "Ve bana hayır deme. Beni dinlemediğini unutmadım."

Boynum ve omuzlarım yanıyor, kaslarım gergin ve başım delici bir şekilde ağrıyor, ama ailemizi kaybetme korkusu beni ayakta tutuyor. Kızımıza bakmam ve Jax'in çıldırmamasını sağlamam gerekiyor. Dayanıyor, ama suçluluk duygusunun onu mahvedeceği konusunda endişeliyim. Reece'in en iyi bakımı almasını sağlamalıyım. O, onsuz yaşayamayacağım birinin hayatını kurtardı ve Aurora ona çok değer veriyor.

Onu özel bekleme odasına taşıyorum, Jackson yanımda, ikizler de arkamda. Daha fazla insan toplanmış—üniformalarından anlaşıldığı kadarıyla ajanlar—ve kızım kollarımda kaskatı kesiliyor.

"Sorun yok. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bir daha kimsenin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Gözlerim doluyor. Odak noktam hokey değil, onlar olmalıydı. Onları daha iyi korumalıydım, Hugo'nun tehditlerini daha ciddiye almalıydım.

Reece'in komutanı bizi gördüğünde canlanır ve aceleyle yanımıza gelir. "Ortopedi cerrahı geldi ve onu hemen yukarı çıkardılar. Bana haber bile vermediler. Kan basıncı düştü ve... Muhtemelen farkında bile değildi. Bilinci kapalıydı." Keskin gözleri grubumuzun her ayrıntısını incelerken, o da konuşmaya devam eder.

Aurora burnunu çeker ve yumuşak sesi titrer. "Sorun yok." "Yaralandın mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Reece'in amirinin, özellikle de bizim kıza karşı ne kadar anlayışlı olduğunu fark etmeden edemiyorum ve bundan tam olarak yararlanmayı planlıyorum.

Aurora inkar etmeden önce, "Ayaklarında cam parçaları var," diye cevap veriyorum. "Ve dinlenmeye ihtiyacı var, evimizi basan memurlardan uzak bir yerde. Alınmayın."

"Alınmadım. Sizi bir odaya götüreceğiz. Bu arada, ben Özel Ajan Bennett. Ben yokken bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir ajana sorabilirsiniz."

Aurora kucağıma yerleşirken, o da bana yaslanıp kollarını boynuma doladı.

Jax, kapüşonlu sweatshirtinin üzerinden karnını okşar ve ona sorular sorar. "Bebeğin hareket ettiğini hissettin mi?"

"Evet."

"Kramp var mı?"

"Hayır."

"Aç mısın?" "Hayır, iğrenç."

"En son ne zaman yemek yedin?"

"Şükran Günü yemeği yedik, hatırladın mı?"

Gerçekte sadece birkaç saat önce olmasına rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Beklerken, ekip ek baskınlar ve operasyon sırasında ve sonrasında bizi izole tutma konusundaki endişeleri tartışıyor. Jackson, Reece'e insan ve uyuşturucu kaçakçılığı çetesine karışan isimlerin ve mülklerin listesini verdi. Hugo, bu bilginin tehlikesini fark etti. O ve bir avuç diğer kişi, Jax'ı susturmak için hayatlarını tehlikeye attı.

Bu nedenle, Reece'in ameliyattan sonra getirileceği Yoğun Bakım Ünitesinde özel bir süite yerleştirildik. Cam duvar ve kapıda nöbet tutan üç ajan dışında, hastane yatağı, kanepesi ve iki adet recliner koltukla modern bir otel odasına benziyor.

"Tek şart, buradan ayrılmamanız." Charlie'nin eleştirel bakışları ikizlere kilitlenir. "Hiçbiriniz."

"Merak etme, Sheldon." Desi göz kırpmıyor. "Birlikte cinayet işleyen aile, birlikte kalır."

Reece'in ortağı ağzı açık bir şekilde ona bakar, sonra başını sallar ve öfkeyle odadan çıkar.

Dante alaycı bir şekilde güler. "Az önce aynı cümlede *The Big Bang Theory* ve cinayeti bir arada mı kullandın?"

Esneyen Desi, Jax ve uyuyan Aurora'nın yanındaki sandalyeye oturur. "En sevdiğim iki konu."

"Uykuya dalmadan önce," diyorum ona, sonra kardeşine dönerek, "ve sigara içmek için dışarı çıkmadan önce, burada olduğun için teşekkürler. Ben... Lanet olsun, ne diyeceğimi bilmiyorum"

" Yüzümü ellerimle kapattım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. Başımı kaldırıp, "Onu koruduğun için teşekkür ederim," dedim. Yutkundum. "Umarım hepsini öldürmüşsündür."

Dante boynunu uzatıp kapıya doğru bakıyor. "Denedik."

"Kaç kişi kaldı?" diye soruyor Jackson.

"Sheldon dördünü yakaladı."

Reece'e ölmeyenleri takip etmesini söylemeyi aklımda tutuyorum, ama eminim ki o zaten bunu yapacaktır. Oda sessizleşir ve ben gözlerimi kapatıp başımı sert deri malzemeye yaslarım.

Brody adındaki bir hemşire odaya girince uyanıyorum. "Merhaba. Uyandırdığım için özür dilerim. Bayan Embers?"

"Merhaba, bebeğim." Jax Aurora'yı uyandırır ve onu yatağa taşır. "Hemşire seni muayene etmeye geldi."

Göz kapaklarını açar ve yatağın arkasına kayar.

"Ayaklarında cam parçaları olduğunu söylediler. Bakabilir miyim?" Brody elini spor ayakkabısına doğru uzatır, ama Aurora geri çekilir.

Bana bakar, dudakları büzülmüş ve kaşları çatılmıştır. "Sen yapamaz mısın

yap

am Sanki onu reddedecekmişim gibi.

az "Buna ne dersin?" Hemşire göğsünde parmaklarını birbirine geçirir.

mıs

ın?

"

"Çoraplarını ve ayakkabılarını çıkar, ben malzemeleri getireyim."

Aurora tereddütle başını sallar ve Brody odadan çıkar.

Jax, Aurora'nın arkasına geçer, onu bacaklarının arasına çeker ve sesini alçaltır. "Ne oldu? Biri sana zarar mı verdi?"

Aurora başını sertçe sallar. "Garip hissediyorum." Gözleriyle iletişim kurarlar. Yatağın ucuna otururum ve ayakkabı bağcıklarını çözerim, ama dikkatle izlerim.

"Bu geçmişten gelen bir yankı." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyar. "Korkmuştun ve vücudun bunu hatırlıyor." Yanağına öpücük kondurur. "Bizimle güvendesin."

Onun sözleri beni duraksatır ve içim burkular. Aralarındaki bağın ne kadar derin olduğunu, düşündüğümünden daha fazla benzerlikleri olup olmadığını merak ederim. Birinin onlara zarar vermesi, özellikle de yakın oldukları birinin, beni öfke ve adrenalinle doldurur, kaslarım artık ağrımaz.

Bu gecenin sonunda, biz ayrılmaz bir ikili olacağız, çünkü onlardan nasıl ayrılacağımı bilmiyorum.

"Nasıl böyle dolaşabilirsin? Lanet olsun, Aurora." Ethan dikkatlice ayakkabımı çıkarır. "Beni dinlemeye başlamazsan, seni New York'a göndereceğim."

Kanla ıslanmış çorabım tabana yapışıyor. İrkilip ayağımı çekmeye çalışıyorum. "Hayır, göndermezsin."

Parmakları ayak bileğimi kavrar, çorabımı çıkarırken beni sabitler. "İzle de gör."

"Tamam, bir bakalım." Hemşire Brody el fenerini tutar ve bizim tartışmamızı görmezden gelir, neşeli sesi hiç değişmez. "Burada birkaç kötü kesik var," der ve cımbızı kaldırır.

Kalp atışlarım hızlanır ve arkamdaki Jax'e yaslanırım. "Birkaç parçayı zaten çıkardım."

Adrenalinim yüksek ve hastaneye gitmek için sabırsızlanırken, küvetin kenarına oturdum ve yapabildiğim kadar cam parçalarını aceleyle çıkardım. Sızlandım ve ağladım, hem de çok. En iyi anlarımdan biri değildi.

Hemşire ayağımı tuttu ve cımbızı iltihaplı ayak tabanıma batırdı.

Sıcak, yakıcı bir acı Ethan'ın sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışmamı sağladı ve ben inleyerek "Ah!" diye ağladım.

Kocam kaçmamı engellemek için kollarını göğsüme daha sıkı sarar ve başını omzuma yaslar. "Siktir, özür dilerim, bebeğim."

Alt dudağımı ısııyorum ve gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatıyor.

Ethan'ın fırtınalı bakışları benimkilerle buluştu. "New York'ta, çatı katında çalışabilir, stüdyonda tasarım yapabilir ve dinlenebilirsin. İkizler seninle kalacak, ailem

seni güvende tutacak." Ciddi, kaşları endişeyle çatılmış.

"Reece'in bize ihtiyacı varken onu terk edemem. O beni asla terk etmez, ben de ikinizi asla terk etmem."

Kaşlarını daha da çatıyor ve çenesini sıkıyor, kasları geriliyor. "Sana zarar vermek isteyen insanlar var. Sen yaralısın. Dava ve hokey olmasaydı Jax'i de gönderirdim. Bir hemşire tutacağız..."

"Hayır." Bir cam parçası çıkıyor ve yaradan kan akıyor. Sinirim doruğa ulaşıyor ve başımı sallıyorum. "Olmaz."

"Aurora."

"*Ethan*." Onun uyarıcı ses tonunu taklit ediyorum. "Senin şehir merkezindeki penthouse'una taşınabiliriz. İkizler kalmak isterse, Jax'in yerine geçebilirler. Henüz satılmadı ve seninkinden sadece bir blok uzaklıkta. Reece taburcu olduktan sonra Laguna'ya gideriz ya da Los Angeles'ta kalırız. Ayrılmayacağız."

Jax başını kaldırır. "Bir çözüm buluruz. Kavga etmeyelim. Herkes yorgun ve sinirli."

Hemşire diğer ayağıma geçer ve dikkatimi o buz gibi bakıştan uzaklaştırır.

"Ameliyat ne kadar sürecek?" Brody'ye sorarım, acıyı ve garip sessizliği unutmak için.

"Ciddiyetine bağlı, ama yaklaşık on saat."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "On saat mi?"

"Belki daha uzun." Topuğumdaki inatçı bir kıymığa odaklanır. "Hasarlı kan damarlarını ve sinirleri onarmaları, kemik parçalarını çıkarmaları ve omzunu ve kolunu plakalar ve vidalarla yeniden yapılandırmaları gerekiyor." Başını kaldırır. "Uzun bir iyileşme süreci olacak."

Gözlerim Ethan'inkilerle buluştu ve o yenilmiş bir nefes verdi. "Dinleneceksin ve tek başına *hiçbir yere* gitmeyeceksin."

"Biz burada olacağız." Desi, onay için kardeşine bakar.

"Vardiyalı çalışacağız," diye onaylar Dante. "Bizi sonsuza kadar bu odada tutamazlar."

Brody ayaklarıma bandaj yapıp battaniye getirir ve ben Jackson'ın kollarında bayılırım.

Ethan defalarca saçlarımı yüzümden çekip şakağıma öperek beni uyandırır. O, odada dolaşırken Jax'e de aynısını yaptığını görürüm.

New York'a gitmemi istediğinden şüpheliyim, ama korkuyor. Bu gecenin dehşeti onu sarsmış.

Uyandığımda, gece mi gündüz mü olduğunu bilmiyorum, ama yeni hemşire Kayla bize Reece'in iyileşme sürecinde olduğunu söylüyor.

"Ekibin onu rahat ettirebilmesi için odayı boşaltmanız gerekiyor."

Onun belirsiz açıklaması midemi bulandırıyor ve banyoda yüzüme soğuk su serpiyorum.

"Belize'deki tatilinden bir ortopedi uzmanı getirildi," diye gevezelik ediyor Charlie, biz bekleme odasında otururken. "Ameliyat on iki saat sürdü ve yedi uzman gerektirdi. Daha önce vurulduğunda, uzman oydu. Çölde sadece sağlık görevlilerimiz vardı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Vurulmuş mu? Orduda mı?"

"Evet. Bacağından ve karnından bıçaklandı, ama muhtemelen susmalıyım."

"Vay canına." Başka ne söyleyeceğimi bilemeden, "Gerçek adın Charlie mi?" diye soruyorum. "Hayır, ama bu başka bir gün anlatılacak bir hikaye." Sözlerine rağmen, nefes alıp devam ediyor. "Bir bombalamadan sonra, Charlie

Squadron'dan geriye kalan tek kişi bendim.

Charlie Ekibi'nden geriye kalan tek kişiydim. Charlie Ekibi yerine, sadece Charlie vardı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bu ne kadar üzücü bir durum? "Üzgünüm."

Jax da aynı şaşkın ifadeyle etrafıma bakınıyor.

Charlie elini reddedici bir hareketle uzatır. "Hiçbirini hatırlamıyorum. Bir dakika önce düşmanın sistemlerini hackliyordum, bir dakika sonra ise toprakta yatıyordum, cildim yanıyordu. Reece beni kurtarmasaydı, ölmüş olurdum. O zamandan beri birlikteyiz."

Üzüntü beni vuruyor. Ben, Reece'i partnerinden çalan diğer kadını.

Charlie'nin bana karşı eleştirel olmasına şaşmamalı.

"Reece sana lakabının nasıl olduğunu hiç anlattı mı?"

Başımı eğiyorum. "Ricky mi? Hayır."

"Onunki açıklaması daha zor. Karmaşık bir eşsesli kelime. Geçici bir yetimhanede çalışıyorduk ve çocukların okuyabileceğini düşünerek isimlerimizi bantlara yazdık. Okuyamadılar. Bir çocuk 'Reece'yi 'Ricky' olarak okudu. O düzeltmeye çalıştı, onlar ise kahkahalarla güldüler. Sonunda vazgeçti." Charlie bakışlarını kaçırır ve sesi uzaklaşır. "Komikti."

Ses tonu hiç de komik değildi.

"Sheldon," diye seslendi Desi. "Onu üzmeyi bırak. Kadınlarla gerçekten çok kötüsün."

Koridorda bir kargaşa başlar ve bu sesler beni Charlie'nin homurtularından uzaklaştırır.

Ayağa kalkıp kapının eşiğine geçtim. Asansörden bir yatak çıkarıldı ve ben nefesimi tuttum.

Ayaklarımın altındaki dünya eksenini üzerinde sallanır.

Gördüğüm şeyi anlıyorum, ama aynı zamanda *anlamıyorum*.

Reece. *Benim* Reece'im solgun ve cansız. Gözleri hafifçe kapalı, göğsü doğal olmayan, mekanik bir ritimle inip kalkıyor. Etrafı makineler, tüpler ve yarım düzine insanla çevrili.

Yaklaşıyorlar ve ben onun göz kapaklarının açılmasını, bana o okyanus mavisi gözlerini göstermesini, bana iyi olduğunu kanıtlamasını istiyorum.

Ama açmıyor ve ben kendimi kaybolmuş ve boş hissediyorum.

Zayıf, acı dolu inlemeler unutkanlığımı bozuyor.

Karanlıkta fısıltılar dolaşıyor ve buz gibi bir korku kemiklerime işliyor.

Her yer kapkaranlık ve hareket etmeye çalışıyorum ama felç olmuş gibiyim. Sessizliği bozan tiz bir alarm sesi duyuluyor ve ben düzensiz nefesimi kontrol etmek için mücadele ediyorum.

Panik, başarılı bir kurtarmayı engelliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve antiseptiklerin keskin kokusu burnumu dolduruyor. Göğsümde bir gürültü hissediyorum, boğazım kuruyor ve anlıyorum —bu benim. İnliyorum. Gözlerimi açmaya ve uzuvlarımın işbirliği yapmasına çalışıyorum, ama parmaklarım sadece seğiriyor.

Adrenalin seli sesleri yoğunlaştırıyor ve çevrem netleşiyor. Büyük bir çaba sarf ederek göz kapaklarımı açıyorum. Her şey bulanık. Bilinçsizliğin çekimi acımasız ve gözlerim kapanıyor.

"Bay Abercrombie, beni duyuyor musunuz?"

Üzerimde bir varlık hissediyorum ve onu yakalıyorum, kumaş yumruğumda bükülüyor.

"Bırakın, yoksa sizi zapt etmek zorunda kalacağız."

Tıslayan şüpheliyi kendime doğru çekiyorum ve o homurdanıyor. Beni zapt edebileceklerini sanıyorlarsa, başlarına büyük bela alacaklar.

"Onu daha da kışkırtıyorsunuz." *Bu ses.*

O burada ve üzgün, ve mücadelem sona eriyor.

"A..." Adı sisin içinde kalıyor, boğazımda sadece boğuk bir gıdıklanma olarak ortaya çıkıyor.

Onu duymak için yoğun bir şekilde odaklanıyorum. Metal bilekliğim bileğime takılıyor ve sallanıyorum, en azından deniyorum. Kaslarım uyuşmuş durumda ve ağır bir yük kolumu sıkıştırıyor

kolumu sıkıştırıyor.

"Hastanedesin Reece ve anesteziiden çıkıyorsun." *Mercer*.

"Beni bırak," diye bağıyor. "O bana zarar vermez."

Gıdıklanma, sert bir hırıltıya dönüşüyor ve ben kendimi kurtarmak, ona ulaşmak için çabalıyorum. Alarm tekrar çalıyor — alarm değil, aralıksız bir bip sesi — ve kelepçeler derimi ısıyor.

"Bekleme odasına dön." "Lütfen, Ethan."

Yumuşak sesi sisin içinde kaybolur ve ben daha da sertçe mücadele ederim.

Bir el göğsüme konuyor ve ben irkiliyorum. "Onu istiyorsan sakın ol."

"Mer..." Boğazım düğümleniyor. "Mercer." Sesim kısık bir fısıltı olarak çıkıyor. "Ethan şu anda çok sinirli. Ona ya da bebeğe zarar vereceğinden korkuyor." Bu isim zihnimde yankılanıyor, ama yerini bulamıyorum.

"Bebek."

"Evet, hamile ve durumu çok kritik."

Belirsiz anılar, bir kitaptan düşen sayfalar gibi gözlerimin arkasında uçuşuyor. Kanepede uyuyan meleğim, minik bir bebek göbeği ile. Akıcı beyaz elbiseler, siyah ve kırmızı danteller, pembe satenler giyiyor. Bikini giymiş, biraz daha yuvarlak hatlı, güzel yüzünde parlak bir gülümseme. Ben emniyet kemeriyle uğraşırken, Aurora yanımdaki yolcu koltuğunda konuşuyor. Kolları boynuma dolanmış, parmakları saçlarımda, dudakları dudaklarıma yapışmış - dilimde şeker tadı.

Rahatlatıcı bir sıcaklık beni sarıyor ve gergin kaslarım gevşiyor. "Sakinim."

Mırıldanmalarımı duyduğunu sanmıyorum. Kargaşa azalıyor, bip sesleri arasındaki sessizlik uzuyor ve uyku galip geliyor.

"*Seni seviyorum.*"

Yumuşak bir dokunuş sert çene hattımı okşadı ve ben kıpırdadım.

"Charlie, kelepçeleri çıkarabilir misin, böylece yatağa oturabilirim?"

Yeterince yer var." "İyi

fikir değil."

Belirsizlik azalır ve o otoriter sesi hatırlarım. *Ethan*. "Ama ayaklarım ağrıyor."

Zihnimde o sevimli somurtkan yüzünü görüyorum ve ağzım seğiriyor.

"Hiç dinlemiyorsun," diye mırıldanıyor.

Metal bilekliğim açılır. "Ben de öyle dedim," der partnerim.

"*Senin sözün geçmez.*"

Başka bir ses, bu sefer kışkırtıcı, ama nedenini bilmiyorum.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Onun tatlı, baştan çıkarıcı kokusu hastanenin keskin kokusunu bastırıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyorum.

Gözlerimi açıyorum.

"Hey," diye boğuk bir ses çıkarır. Gözyaşları yanaklarından akar ve vücudu hıçkırıklarla titrer.

"Şşş." Yüzünü okşamaya çalışıyorum, ama diğer kolum kalın bandajlarla sarılmış olduğu için kullanılamaz durumda.

"Sorun yok." Dudakları titriyor. Devam etmekte zorlanıyor. "Kıpırdama. Vuruldun."

Kaşlarımı çatıp arkasında toplanan kalabalığa bakıyorum. Çoğu tanıdık yüzler, birkaç tane de sağlık personeli var.

"İkizler dinlenmek için Ethan'ın evine gittiler." Aurora dikkatimi tekrar kendisine çeker. "Sahil evi artık senin düzenlediğin baskının karargahı. Hatırlıyor musun?"

"İkizlerimiz mi?" Gözyaşlarını silerim. Başını eğiyor. "Hayır..."

Anılarım canlanıyor, zihnim gerçekliği rüyalardan ayırıyor. "Desi ve Dante Şükran Günü için New York'tan geldiler."

O başını sallar. "Doğru. Dün oldu sanırım."

"Yüzmeye gittik." Sırıttım. "Beni havuza sürükledin." Kırmızı gözleri parıladı. "O kısmı unutmuş olmanı umuyordum."

"Ondan önceki her şeyi hatırlıyorum. Sonrası bulanık... Evimizde silah sesleri duyuldu. Sen..." Korku beni sarar ve o lanet alarm çalar. "Senin peşindeydiler."

Charlie'ye sorgulayan bir bakışla bakıyorum, tavandaki ışıkların şakaklarımda yarattığı keskin ağrıya yüzümü buruşturuyorum.

O yaklaşır. "Hallettik."

Bir hemşire ya da doktor, rahatsız edici bip sesini kontrol etmek için yatağın diğer ucuna geliyor. Kafam zonklayana kadar konsantre oluyorum ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Uykuya dalıp uyanıyorum. İnsanlar odada sessizce hareket ediyor, sandalyeler gıcırıyor, kapılar açılıp kapanıyor ve Aurora tüm bu süre boyunca yanımdan hiç ayrılmıyor.

Uyandığımda onu kendime çekerim. "Yanımda yat." Bana yaklaşır. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Zarar vermeyeceksin, versen bile buna değecek." Sesimi alçaltıyorum.
"Yanımda olduğunu hissetmem lazım."

Dudaklarımız tembel bir öpücükle birleşir, sonra başını omzuma yaslar, vücudu benimkine yapışır.

"Bu iğrenç." *Jackson*, alaycı bir tonla.

Onun beni neden sinirlendirdiğini hatırlıyorum. Hiç susmuyor. Alaycı bir gülümseme yüzüme yayılır. "Kendini tutamadın, değil mi?"

"Vurulman gerekiyordu, değil mi?" diye karşılık verir. "Sevişmek için bu kadar uğraşan başka birini tanımadım."

Ben alaycı bir şekilde gülüyorum. "İnan bana, karını yatırmak için vurulmama gerek yoktu."

Erkek arkadaşına dönüp, şımarık bir çocuk gibi "Ethan, onu durdur" diye sızlanıyor.

"Bunu hak ettin. Şimdi onlara bir battaniye bul. Onun uyuması lazım."

Sandalyesinden atlar. "Bunun için iki tane alacağım ve seninle sarılacağım."

Ethan başını sallar, ama gözlerindeki sevgi açıkça bellidir. Charlie çenesini bana doğru kaldırır. "Askerlik künyen sende."

"Onları sakla," derim, sesim uykudan ağırlaşmıştır. "Yakın zamanda geri dönmeyeceğim."

"Biraz alabilir miyiz? Dördümüz için?" Jax, Aurora'nın üzerine kolalı beyaz bir battaniye örter. "Ailemiz için çok kullanışlı olur."

Yarı kapalı gözlerimi kısarım. "Tabii ki herkesin iletişim cihazı ve takip cihazı olmasını istiyorsun. Takipçi."

Battaniyeye sarılmış, kanepeye uzanır ve başını Ethan'ın kucağına koyar. "Sadece herkesin güvenliğinden endişeleniyorum," der alaycı bir şekilde.

Ethan'ın parmakları Jackson'ın kumral saçlarını tarayarak dikkatini çekmek için çekiştirir. "Bu arada, telefonları olmadan belli birini buraya kadar nasıl takip ettiğini açıklamak ister misin?"

Aurora'nın parmağındaki kocaman, dumanlı elmasa bakıyorum. Lanet olsun, biliyordum.

Jax doğrulur. "*Birisi* ortadan kaybolsaydı, hırlayıp saçımı çekmezdin..." Bir an durur, sonra Ethan'ın kucağına geri yerleşir. "Biliyor musun? Boş ver. Devam et."

Charlie bana tuhaf bir şekilde bakar, ben de omuz silkerek kaşlarımı kaldırırım.

Biz büyük, mutlu, berbat bir aileyiz ve başka kimseyle birlikte olmayı hayal edemiyorum.

* * *

"Onunla ilk ben tanıştım." Aurora'nın şakacı sesi, bitmek bilmeyen uyku sisinin içinden fısıldıyor.

"Ben de seninle ilk tanışan bendim. Ne olmuş yani?" Jax da aynı derecede neşeli bir sesle sorar. "Şimdi o senin mi oldu?" Ethan'ı konuşuyor olmalılar.

"Sen de Reece'i al," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. "Reece'le olmamı istemediğini sanıyordum?" "Bak, hepimiz fedakarlık yapmak zorundayız, Aurora."

Kıkırdamaya başlar, sesi acılı ruhumu rahatlatır. "Onu gerçekten seviyorsun."

"Evet, ve seni de seviyorum."

Konuşmaları durur ve ağır ilaçların etkisiyle neredeyse tekrar uykuya dalmak üzereyim.

Sonra endişeyle "İyi misin?" diye sorar. "Benim..." diye kekeler.

"Bu odadan çıkmak." Kız onun cümlesini tamamlar. "Çıkabilirsin. Ben iyiyim."

"Spor salonuna ya da buz pistine gitmem lazım, anlarsın ya? Koşmaya, ne olursa."

Huzursuzlaşıyor ve huzursuzlaştıkça daha da sinirli ve sinir bozucu oluyor. Charlie'ye davanın durumu ve ne zaman taburcu olacaklarını sormayı düşünüyorum. Aurora burada bir gece daha uyuyamaz. Hastane yatağı ne kadar büyük olursa olsun, hamileyken rahat olamaz.

"Git. İkizleri de yanına al."

"Seni bırakmayacağım, burası senin için en güvenli yer."

"Delireceksin. Yakınlarda spor salonu var mı bak." Sesi naziktir ve o cevap vermezse, "*Aramız iyi mi?*" diye sorar.

"Biz her zaman iyi olacağız. Sonuna kadar sen ve ben, hatırladın mı?"

"Ethan'la birlikte." Bir kez daha, şakacı bir şekilde alay ediyor, sözleri gülümsemeyle örülüyor.

"Ethan'la," diye onayladı. "Ve Reece'le," diye ekledi kızım.

"Sanırım, senin için kurşun yediği için."

O gecenin anıları yeniden canlandı. Tereddüt etmedim. Silahı tanıdım, hedefini biliyordum ve harekete geçtim. Herhangi biri için aynısını yapardım.

Ama kurşun birkaç santim daha aşağıya isabet etseydi, durum çok kötü olurdu. Yani, şu an da durum kötü, ama hayatta kalacağım.

"Jackson," diye azarladı. "Komik değil."

"Reece dikkatleri üzerine çekmeseydi, kurşunu ben yiyebilirdim," diyor, benim duymamı istediğini anlayacak kadar yüksek sesle.

İnleyerek gözlerini açtım. "Yerini değiştirmek ister miydin?"

Aurora'nın yanına kanepeye oturur, dizini sallıyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Saçları dağınık, kıyafetleri buruşuk. "Tanrım, hayır. Aurora'nın ağlamasına dayanamazdım. Çok üzüldü."

Yatakta doğrulup yorganı düzeltiyorum. Onlarla neredeyse çıplak kalmak ve iş arkadaşlarının gelip gitmesinden daha garip bir şey olamaz. "Erkek arkadaşın nerede?"

Gözlerini kısıyor, ama rahatsızlık yok. "Duş almaya ve ikizleri kontrol etmeye gitti."

"Onu bırakmak zor olmuş olmalı. Ya yokluğunda başka birine aşık olursa?" Omuzlarımı silkiyorum, en azından deniyorum. "Henüz parmağına yüzük takmadın."

Tamamen hareketsiz kalır. Belki onu yeterince kızdırırsam, enerjisini yakar ya da ara verir.

Aurora, durumu anlamış gibi, alaycı gülümsemesini saklamak için alt dudaklarını ısırır. "Sence Patty ile buluşuyor olabilir mi?" Savaşı kaybeder ve sırtarak gülümser.

Jax'in keskin bakışları aramızda gidip gelir. "İkiniz de korkunçsunuz. İkiniz de yaralı olduğunuz için bunu görmezden geliyorum." Cebinden telefonunu çıkarır.

İkinci çalınışta cevap verir. "Hey, her şey yolunda mı?"

"Neredesin?"

"Park yerinden bile çıkmadım. Charlie ve başka bir ajanı beklemek zorunda kaldım."

"Beni ön kapıdan al. Bu ikisi bana karşı birleşti. Anlaşılan, baş başa kalmak istiyorlar."

Cam duvar ve bize bakan personel göz önüne alındığında, uygunsuz bir şey planlandığını hiç sanmıyorum.

Yine de, ayrılırken tüm memurların duyabileceğı şekilde bağıryorum: "O kadar ağı kesiciyle sakinizi kaldırmada bol şans!"

Ethan yolculuk boyunca sessiz ve düşünceli, benim gerginliğim yeniden ortaya çıkıyor. Elinin vites kolunu nasıl kavradığına odaklanarak kendimi sakinleştiriyorum — bu biraz seksi. Aurora'nın ona olan ilgisi giderek daha anlaşılır hale geliyor.

Apartmanının altındaki yer altı garajına park ediyor ve dikiz aynasına bakarak bizi takip eden ajanların yerini kontrol ediyor. Motoru kapatıyor ve bana dönüyor, ama bakışlarımdan kaçınıyor.

Gerginliğe dayanamıyorum ve parmaklarımı onun kalın saçlarına geçiriyorum. "Ne oldu?"

Koltuğa yaslanıp derin bir nefes aldı. "Yalnızken seninle bir şey konuşmak istiyorum, ama seni üzmem istemiyorum."

Endişe nedeniyle şakaklarımda zonklama hissediyorum. "Söyle hadi."

Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirir, boynuna ve kulaklarına yayılır. Kahretsin, durum kötü olmalı.

Ya onu tamamen yanlış anlamışsam?

Hayır, arkadaşlar bizim gibi dokunmaz, bizim gibi bağlanmaz. Belki de takım beni takas etmiştir.

Ya da Ethan bizim hakkımızda fikrini değiştirmiştir. Neden değiştirmesin ki? Kafamı çenesine çarptım. Evimizi mahvettim ve herkesi tehlikeye attım.

"Özür dilerim." Gözyaşlarımı tutmak için çenemi sıkıyorum. "Seni incitmek istemedim. Bir daha asla olmayacak. Ben..."

Yüzümü avuçladı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Dur. Mesele o değil." Parmakları saçlarımın arasına kayd. "Seninle bunu istiyorum, ama..." Gözlerini kaçırd. "Ben... Senin için yumuşak olabilirim. Ama hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, her şeyi mahvederim diye korkuyorum."

Çok sert davranırsa, benim flashback yaşayacağımı veya korkacağımı düşünüyor. Her zamanki gibi aşırı koruyucu davranıyor.

Ve ben uçurumdan atlıyorum, umarım beni serbest düşüşe bırakmaz ya da bayılttırmaz.

Gömleğini yumruklarım, gözleri büyür, dudakları hafifçe açılır. Ağzımı ağzına yapıştırırım, o donar, ama sadece bir saniye.

Hay sıçayım. Ethan'ı öpüyorum.

YAZAR HAKKINDA

Jessica Lyn, hokeyi, dağları ve karı seven bir karanlık romantizm yazarıdır. Ailesi ve sayısız evcil hayvanıyla Oregon Sahili'nde yaşamaktadır. Başlangıçta Kindle Vella serilerinde zirveye çıkan hikayeleri, psikiyatri triyajında on yıllık kariyerinden etkilenmiştir. Yazmanın dışında okumayı, seyahat etmeyi, suç belgesellerini ve sert çayı sever.

[JESSICA İLE BAĞLANTI KURUN](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

